ΕΥΡΩΠΗ

2 ΔΡΑΧ.

Στὴν «Εὐρώπη» τὴν καλή μου σύντροφο.
Μάρικα-Καλουτά

ΦΩΤΟ-ΡΕΞ
Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 43, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 47

ΑΘΗΝΑΙ, 14 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ε. ΚΑΡΕΛΛΑ — Δ. ΜΙΧΑ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ
Ἀφροδίτης 1, Χαλάνδρι
ΓΡΑΦΕΙΑ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Σωκράτους 43
Ἡ «Εὐρώπη» ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Ἀνδρουλιδάκη τῷ 1937.

ΕΥΡΩΠΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἀθῆναι Ἐπαρχίαι Δρχ. 120
Ἐξωτερικοῦ Σελλήνια 12
Τουρκία (Λ. Τουρκ.) 3
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ — ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ
ΡΗΓΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗ 4
(Ἀριθ. Τηλεφ. 30297)
Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΔΗΜΟΣΘ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
(Ἀρίστωνος—Πιερίας)

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΣΚΛΑΒΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε κωμικὴ ἐντύπωσι σὲ μιὰ ξένη κυρία, ποὺ ἔμεινε μαζί μας μερικὲς ἡμέρες, εἶναι οἱ ἄνδρες τὴν ὥρα ποὺ κουβαλοῦν τὰ πακέτα τῶν ψώνιων ἀπὸ τὴν ἀγορὰ στὸ σπίτι τους.

—Καὶ ποιοὶ κάνουν τὰ ψώνια στὸν τόπο σας;

—Ἐμεῖς, οἱ γυναῖκες. Δὲ φτάνουν οἱ ἄλλες σκοτοῦρες γιὰ τὸν ἄντρα, ὥστε νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κουβαλοῦν τὸ κρέας, τὸ βούτυρο καὶ τὸ τυρί;

—Ἐσεῖς; Πῶς τολμᾶτε; Δὲ σᾶς πειράζουν οἱ ἄνδρες στὴν ἀγορά; Δὲ σᾶς ἀπευθύνουν ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ φέρνουν ἐρύθυμα στὰ μάγουλα;

—Μὰ γιατί; Τί θὰ βγάλουν ἀπ' αὐτό; Τί θὰ κερδίσουν νὰ προσβάλουν μιὰ νοικοκυρὰ ποὺ πηγαίνει μὲ τὸ διχτυωτό της νὰ κάνη τὶς ἀπαραίτητες προμήθειες τοῦ σπιτιοῦ της; Ἄλλως τε οἱ γυναῖκες ἐκεῖ δὲν ἐπιτρέπουν τόσο εὔκολα στὸν καθένα νὰ τὶς ἐνοχλήση. Τοὺς βάζουν στὴ θέσι τους μὲ μιὰ λέξι κι' ἐν ἀνάγκη καλοῦν τὸν πόλισμαν. Ἀλλὰ δὲ βαρυέσθε. Ἄλλη θὰ εἶναι ἡ αἰτία.

—Ποιὰ φαντάζεσθε;

—Νομίζω πὼς οἱ γυναῖκες σας εἶναι παραχαϊδεμένες. Ἐσυνήθισαν νὰ τὰ βρίσκουν ἕτοιμα. Ἔχω διαβάσει πὼς στὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς ἐδιπλοκλειδώνοντο στὰ σπίτια τους ἀπὸ τὸ φόβο τῶν ἀγάδων. Ἐπῆραν λοιπὸν ἀπὸ τότε διάφορες συνήθειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐκράτησαν ὅσες τὶς συμφέρουν. Καὶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι νὰ στέλνουν τοὺς ἄνδρες τους νὰ ψωνίζουν. Ἐνῶ ὅσες τὶς συμφέρουν τὶς ἔστειλαν στὸν ἄνεμο. Ἀπέκτησαν δικαιώματα μὲ τὸ τσουβάλι. Βγαίνουν μόνες τους γιὰ νὰ πᾶνε σὲ τσάγια, κοσμικὰ κέντρα, κινηματογράφους, ἀνακατεύονται στὴν πολιτική, ἱδρύουν γυναικείους συλλόγους μὲ ἀντιανδρικὸ πρόγραμμα, ἀγοράζουν μόνες τους στὰ ἐμπορικὰ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ὅλα τὰ μετάξια τους καὶ τὰ ντεσσού τους, καὶ μόνο ὅταν πρόκειται νὰ βγοῦν νὰ ψωνίσουν τὰ τρόφιμά τους θυμοῦνται τὴν παλιὰ συνήθεια. Καὶ γιὰ νὰ διατηρήσουν τὸ κεκτημένο τους αὐτὸ δικαίωμα μηχανεύονται τὸ πᾶν.

—Λόγου χάριν;

—Ἐγνώρισα ἕναν κύριο, ὁ ὁποῖος κάποτε ἐπαναστάτησε ἐναντίον αὐτῆς τῆς σκλαβιᾶς, κι' ἕνα ὡραῖο πρωῒ ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ στὴ γυναῖκα του πὼς δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ φροντίζη καὶ γιὰ τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ. Τοῦ φτάνουν οἱ ἄλλοι μπελάδες ποὺ ἔχει στὸ κεφάλι του.

—Κι' ἐκείνη τί ἀπήντησε;

—Ἀνέλαβε πράγματι νὰ ψωνίση μόνη της. Ἀλλὰ τὸ βράδυ στὸ τραπέζι, τοῦ διηγήθηκε, ἔτσι ἀθῶα, πὼς πολλοὶ ἄνδρες τῆς ἀγορᾶς τὴ βρῆκαν τοῦ γούστου των καὶ τῆς ἔκαναν τὰ γλυκὰ μάτια. Μερικοὶ μάλιστα τῆς ψιθύρισαν καὶ κάτι λόγια, γιὰ τὸ στοματάκι της, τὰ χειλάκια της, τὸ κορμάκι της... Μὰ κάτι λόγια!...

—Ἔλα!... Πᾶψε!.. Ἀνεφώνησεν ὁ δυστυχὴς εἵλως της, ἀναποδογυρίζοντας τὸ πιάτο μὲ τὸ γλύκυσμά του.

—Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

—Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ ἄντρας της ξανάρχισε τὸ αἰώνιο μαγκανοπήγαδο τῶν ψώνιων.

—Μὰ δὲ μοῦ λέτε, πῶς μέσα στὸ λίγο χρονικὸ διάστημα ποὺ εἴσαστε μαζί μας κατορθώσατε νὰ μᾶς γνωρίσετε τόσο πολύ;

—Δὲν εἶναι καὶ πολὺ δύσκολο. Μιὰ βόλτα στὴν ἀγορὰ φτάνει ν' ἀντιληφθῆ κανεὶς πόσο ὁ ἄντρας ἐδῶ εἶναι σκλάβος τῆς γυναίκας.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΗΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

⁂ Ἡ δίκη τῆς Πολωνίδος Ὑβόννης Περδικάρη συνεχίσθη καθ' ὅλην τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα μὲ ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων ὑπερασπίσεως, τὴν ἀπολογίαν τῆς κατηγορουμένης, τὸν λόγον τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, ζητησάσης τὴν καταδίκην της καὶ τὰς ἀγορεύσεις τῶν δικηγόρων τῆς Πολιτικῆς Ἀγωγῆς καὶ τῆς Ὑπερασπίσεως. Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα διέρρευσε μὲ τὴν ἀγόρευσιν τοῦ συνηγόρου τῆς ὑπερασπίσεως κ. Δ. Μπαμπάκου.

Ἡ ἀπόφασις ἀνεμένετο διὰ σήμερον τὴν πρωΐαν, κατόπιν ὅμως τῆς δηλώσεως τῶν συνηγόρων τῆς Πολιτικῆς Ἀγωγῆς καὶ τοῦ κ. Εἰσαγγελέως ὅτι θὰ δευτερολογήσουν, αὐτὴ θὰ ἐκδοθῇ μᾶλλον ἀπόψε.

⁂ Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μαραθῶνος ἐγένοντο τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας ἀσκήσεις ἀντιαεροπορικῆς βολῆς, τὰς ὁποίας παρηκολούθησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶς καὶ ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Παπαδήμας.

⁂ Τὴν Δευτέραν τὸ πρωῒ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ Χανιὰ τῆς Κρήτης οἱ ἀθληταὶ ποὺ μετέσχον εἰς τοὺς ἐκεῖ τελεσθένιας ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τὰ «Γ' Βενιζέλεια» καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν σωματείων ποὺ παρηκολούθησαν τοὺς ἀγῶνας. Ὅλοι των εἶναι ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὰς εὐγενεῖς περιποιήσεις τῶν Κρητῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν δήμαρχον Χανίων, ἀπολύτως δὲ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν καλὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀγώνων καὶ ἀπὸ τὸ ἐπιδειχθὲν δι' αὐτοὺς ἐνδιαφέρον, τόσον τῶν ἐπισήμων τοῦ τόπου, ὅσον καὶ τοῦ λαοῦ. Χωρὶς ὑπερβολὴν οἱ ἐφετεινοὶ ἀγῶνες ὑπῆρξαν, κατὰ τὴν γνώμην ὅλων, ἀνώτεροι τῶν προηγουμένων ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἀπὸ καθαρῶς ἀθλητικῆς τοιαύτης ἐπέτυχαν, διότι οἱ ἀγωνισταὶ ἐσημείωσαν πολὺ ἱκανοποιητικὰς ἐπιδόσεις. Οἱ Παλαμιώτης μάλιστα, Φλῶρος καὶ Στρατάκος ἐπέτυχαν πολὺ ἱκανοποιητικὰς ἐπιδόσεις εἰς τὸ ἅλμα τριπλοῦν, τὴν δισκοβολίαν καὶ τὸν δρόμον 800 μέτρων. Ὁ Παλαμιώτης κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μὲ 14 μ. 44, ὁ Φλῶρος μὲ 44 μ. 73 καὶ ὁ Στρατάκος μὲ 2' 0'' 4)10. Ὁ Στρατάκος εἶχεν εἰς τὸν ἀγῶνα του αὐτὸν δύο ἰσχυρωτάτους ἀντιπάλους, τὸν Μαχαίραν τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν Βελκόπουλον. Ἀπὸ τὰς ἀθλητρίας διεκρίθη ἡ Μπίσμπα, ἡ ὁποία κατέλαβε πρώτην θέσιν καὶ εἰς τὸν δρόμον 100 μ, καὶ εἰς τὸ ἅλμα ἁπλοῦν. Ἐκ τῶν ἄλλων πρωταθλητῶν οἱ Θᾶνος, Πανταζῆς, Στεφανάκης, Σακελλαρίου, Σκιαδᾶς, Παπαγεωργίου, Ἀρβανίτης καὶ Πετρόπουλος ἐπρώτευσαν εἰς τὰ ἀγωνίσματά των, ἀλλὰ μὲ ἐπιδόσεις ὄχι ἐξαιρετικάς. Εἰς τὸν δρόμον Χανίων—Ἀκρωτηρίου, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Βενιζέλου, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου καθιερώθησαν οἱ ἀγῶνες, μετέσχον πολλοὶ δρομεῖς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ὅλους τοὺς πρωταθλητάς, οἵτινες καὶ διεξεδίκησαν τὰ πρωτεῖα. Ὁ Κυριακίδης ὅμως τελικῶς εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τὸ Στάδιον μὲ δεύτερον τὸν Ραγάζον καὶ τρίτον τὸν Νίτσαν.

⁂ Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνεζήτησε καὶ ἐνέκρινε τελικῶς τὸ σχέδιον τοῦ νέου ἐνοριακοῦ νόμου τὸ ὁποῖον εἶχε διαβιβασθῆ ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Τὸ σχέδιον ἐπεστράφη ἤδη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, τὸ ὁποῖον θὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ σχετικοῦ νόμου.

ΣΤΟΜΑΧΟΛΟΓΙΑ

— Τὸ ἀεροπλάνον συντομεύει τὶς ἀποστάσεις. Τὸ πρωῒ παίρνετε τὸ πρόγευμά σας στὸ Παρίσι, τὸ μεσημέρι τρῶτε στὴν Κωνσταντινούπολι, τὸ βράδυ γευματίζετε στὴν Τεχεράνη καὶ τὰ μεσάνυχτα σουπάρετε στὴν Βομβάη!....

— Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὸ στομάχι μας τί θὰ κάνῃ μὲ τὴν ἀλλαγὴ τόσων κουζινῶν;

ΜΕΡΙΚΑ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ

— Ἄχ! γιατρέ μου, δὲν μπορῶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ φάρμακο. Μοῦ κάνει ἀηδία.

— Περίεργο! Ὅλοι οἱ ἄρρωστοί μου τὸ σιχαίνονται! Κανεὶς δὲν τὸ παίρνει!

— Καὶ παθαίνουν τίποτα!

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ περίεργο! Κανεὶς δὲν τὸ παίρνει καὶ ὅλοι γίνονται καλά!....

*

Ἡ ὑπηρέτρια μπαίνει λαχανιασμένη καὶ τρομαγμένη στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου:

— Ἄχ! κύριε!... Ἐλᾶτε μέσα!... Ἡ κυρία ἀδιαθέτησε ἄξαφνα... Νὰ τρέξω νὰ φωνάξω τὸ γιατρό;

Καὶ ὁ κύριος ἀτάραχος καὶ χωρὶς καθόλου νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο:

— Ὄχι τὸ γιατρό! Καλλίτερα τρέξε νὰ φωνάξῃς τὴ μοδίστρα της!....

*

Συζήτησις δυὸ γιατρῶν μπροστὰ στὸν ἄρρωστο:

— Σᾶς διαβεβαιῶ, κύριε συνάδελφε, πὼς πρόκειται περὶ τύφου.

— Τί λέτε; Κάνετε λάθος! Ὁ ἄνθρωπος πάσχει ἀπὸ περιπνευμονία.

— Δὲν κατανεύω, ἐπιμένει ὁ πρῶτος. Ἡ νεκροψία θὰ μᾶς δείξῃ ποιὸς ἔχει δίκαιο!

*

— Μὰ πῶς σοῦ ἐπέτρεψε ὁ ἄνδρας σου νὰ τραγουδήσῃς στὴν φιλανθρωπικὴ ἑσπερίδα;

— Τὸν ἐφοβέρισα, ὅτι ἂν δὲν μ' ἄφινε, ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ θὰ τραγουδοῦσα στὸ σπίτι!

Ὁ διευθυντής: Καὶ πῶς τελειώνεις τὸ νέο ἐρωτικό σου μυθιστόρημα;

Ὁ συγγραφεύς: Μὲ τὸν γάμο.

Ὁ διευθυντής: Μὰ φίλε μου, γιατὶ δίνεις πάντα τραγικὴ λύσι στὰ μυθιστορήματά σου;

Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΗΝ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΓΑΠΗ

— Κι' ἂν ὑποτεθῇ, δεσποινίς, πὼς εἶμαι φτωχός, θὰ μ' ἀγαπούσατε τὸ ἴδιο;

— Καὶ βέβαια... Αὐτὸ ὅμως τὸ λέτε στ' ἀστεῖα, δὲν εἶν' ἔτσι;

*

— Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ γνωρισθῇ ἡ Ἀλίκη μὲ τὸν δεύτερό της σύζυγο;

— Δυστύχημα καὶ ρωμαντισμὸς μαζί...

— Δηλαδή;

— Ὁ δεύτερός της ἄντρας παρέσυρε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του τὸν ...πρῶτο της!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ

Ὁ μακαρίτης διευθυντὴς τῆς «Βραδυνῆς» Δημήτριος Ἀραβαντινός, ἦταν καὶ ἐξαιρετικὰ φιλοσκώμων.

Κάποτε ὁ ἐκλεκτός μας φίλος καὶ συνεργάτης του Παντελῆς Χόρν, τοῦ παρεπονεῖτο ὅτι κατείχετο ἀπὸ σφερὲς ἀϋπνίες.

— Αὐτὲς τὶς ἡμέρες, τοῦ εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Καὶ σκέπτομαι πῶς θὰ τὰ καταφέρω νὰ γράψω τὸ αὐριανὸ χρονογράφημα τῆς «Βραδυνῆς».

Καὶ ὁ Ἀραβαντινός:

— Κι' αὐτὸ σκέπτεσαι, καϋμένε; τοῦ εἶπε Διάβασε αὐτὸ ποὺ ἔγραψες σήμερα καὶ θὰ ἰδῇς πὼς ...θὰ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος!...

Καὶ ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

ΤΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Στὸ Χαλάνδρι, ποὺ παρεθέρισε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1934 ὁ Νιρβάνας, μιὰ μέρα τὸν πλησίασε ἕνας γνωστός του «τράκας» καὶ τοῦ ζήτησε δανεικά.

— Ἕνα πενηντάρι μὲ σώζει, τοῦ εἶπε, κ. Νιρβάνα. Θὰ σᾶς τὸ ἐπιστρέψω αὔριο...

Καὶ ὁ Νιρβάνας ποὺ ἤξαιρε τὸ «ἐλάττωμα» τοῦ τρακαδόρου του, ποὺ ὅμως τὸν συμπαθοῦσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ, ἔβγαλε καὶ τοὔδωσε ἕνα εἰκοσιπεντάρικο.

— Πάρε αὐτὲς τὶς 25 δραχμές, τοῦ εἶπε, κι' ἔτσι θὰ βγοῦμε κι' οἱ δυὸ ὠφελημένοι... Οὔτε ἐγὼ θὰ χάσω τὶς ἀλλεξεἴκοσι πέντε, κι' ἐσὺ δὲν θὰ μοῦ ὀφείλῃς ...πενῆντα!

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Τηλεγραφήματα ἐκ Μπούργκος ἀγγέλλουν ὅτι τὰ ἐθνικὰ στρατεύματα προχωροῦν πρὸς νότον κατὰ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς παραλίας καὶ ἤδη εὑρίσκονται ἐν ὄψει τοῦ Σαγκοῦντο. Πεισματώδης ἀγὼν διεξάγεται εἰς τὴν πευκόφυτον Σιέρα Ἐσπαντάν. Καὶ ἐκ Βαλένθιας βεβαιοῦται ὅτι οἱ ἐθνικισταί, χρησιμοποιοῦντες μέγαν ἀριθμὸν τὰνκς καὶ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα, προχωροῦν πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Σουέρας καὶ δυτικῶς τῆς Ὄντας. Οἱ κυβερνητικοὶ λέγουν ὅτι κρατοῦν τὰ περὶ τὴν Βαλένθιαν μέρη.

Κατ' ἄλλα τηλεγραφήματα ἡ κατάληψις τῆς πόλεως Νοῦλος συνετελέσθη ὁλοκληρωτικῶς.

Ἐπίσης τὴν Κυριακὴν ἡ Σιέρα Ἐσπαντὰν περιῆλθεν ὁλόκληρος εἰς χεῖρας τῶν ἐθνικιστῶν κατόπιν λυσσωδῶν μαχῶν. Ἤδη ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Βαλένθιαν εἶναι ἐλευθέρα διὰ τοὺς ἐθνικιστάς.

⁂ Τὸ ἰαπωνικὸν Πρακτορεῖον Ντομεΐ μεταδίδει πληροφορίας ἐκ τῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας Σανσὶ Τάϊ Γιουάν, καθ' ἃς ἡ κυκλωτικὴ κίνησις τὴν ὁποίαν τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα ἐνεργοῦν εἰς τὰ νότια τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἀπέδωκε τοιαῦτα ἀποτελέσματα, ὥστε ὁ κινεζικὸς στρατὸς πανικόβλητος φεύγει πρὸς τὸ Γιουὰν Κοῦ, ἐπὶ τῆς βορείας ὄχθης τοῦ Κιτρίνου ποταμοῦ, προσπαθῶν νὰ διαβῇ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο αὐτὸν διὰ νὰ κατευθυνθῇ πρὸς νότον.

⁂ Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Χάϊφας, εἰς τὴν Παλαιστίνην ἔλαβον χώραν νέαι ταραχαὶ μεταξὺ τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Ἑβραίων τῆς Παλαιστίνης. Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θὰ ἀποστείλῃ ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Παλαιστίνην τὸ μηχανοκίνητον σύνταγμα τῶν Οὐσσάρων πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως.

⁂ Ἀγγέλλεται ἐκ Λονδίνου ὅτι κατὰ πληροφορίας ἐγκύρου πηγῆς εἰς τὸν πρώην ὑπουργὸν τῆς Ἀεροπορίας λόρδον Λοντόντερυ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας ἐν Βερολίνῳ διαμονῆς του ἐδηλώθη ἐκ μέρους γερμανικῶν ὑπευθύνων κύκλων, ὅτι ἡ Γερμανία εἶναι διατεθειμένη νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὴν ρωσσικὴν ἀπειλὴν ἀξιοῦσα τὴν πλήρη κατάργησιν τῆς Σοβιετο—Τσεχοσλοβακικῆς Συνθήκης.

Οἱ αὐτοὶ κύκλοι ἐξέφραζον τὴν γνώμην ὅτι ἡ οὐδετεροποίησις τῆς Τσεχοσλοβακίας ἀποτελεῖ τὸν μοναδικὸν τρόπον τῆς ἀποσοβήσεως μιᾶς ἐνόπλου Γερμανο—Τσεχοσλοβακικῆς συρράξεως.

⁂ Ὁ ἐν Λονδίνῳ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ὄντρ» τηλεγραφεῖ ὅτι ὁ κ. Τσάμπερλαιν ἀπεφάσισε, λόγῳ τῆς παρατηρουμένης ἀντιδράσεως, νὰ μὴ προβῇ πλέον εἰς νέας ἐκχωρήσεις πρὸς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ νὰ στραφῇ πρὸς τὴν Γερμανίαν.

— Ὁ κ. Τσάμπερλαιν, λέγει ὁ ἀνταποκριτής, σκέπτεται νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸ ἔδαφος ἐν Βερολίνῳ πρὸς ἐπίτευξιν μιᾶς συμφωνίας, ἀλλὰ δὲν βλέπει τις ποῖον θὰ ἦτο τὸ περιεχόμενον τῆς συμφωνίας ταύτης.

⁂ Ὁ ἐν Δαμασκῷ ἀνταποκριτὴς τοῦ Πρακτορείου Τρανζόσεαν τηλεγραφεῖ ὅτι ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ρουσδῆ Ἀρὰς πιθανῶς νὰ ἐπισκεφθῇ προσεχῶς τὴν Συρίαν.

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ

— Εἶμαι κατενθουσιασμένος με τὸν νέο χορό... Ἀλλάζει τόσο πολὺ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους... Εἶναι, ἀλήθεια, λίγο δύσκολος, ἀλλὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸν μάθῃ κανείς... Προσέχετε μάλιστα αὐτὴ τὴ φιγοῦρα: Ἕνα, στρέφεσθε, δύο, πατᾶτε στὰ νύχια τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ...

— Στοῦ δικοῦ σας ποδιοῦ, ἢ στοῦ δικοῦ μου;...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΝΟΥ ΚΕΛΛΑ

--...Δυστυχισμένες γυναικοῦλες!

ΜΙΑ ἀδικαιολόγητη στενοχώρια μοῦ εἶχεν ἀφαιρέσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁλωσδιόλου τὸν ὕπνο.

Εἶχα μείνει ὁ τελευταῖος θαμὼνας τοῦ μεγάλου καφενείου τῆς Πιγκὰλ καὶ δὲν λογάριαζα νὰ τὸ ἐγκαταλείψω ἂν δὲν ἔβλεπα τὰ γκαρσόνια νὰ μαζεύουν τὶς καρέκλες!

Θάτανε περασμένες οἱ δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα σὰν πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι μου.

Στὸ μεγάλο βουλεβάρτο ποὺ περνάει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Πιγκάλ, ἀραιοὶ οἱ διαβάτες. Τὰ μαγαζιὰ κατάκλειστα. Μονάχα τὰ μπὰρ ἦσαν ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ δεχτοῦν ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ποικιλόμορφο κόσμο ποὺ δουλεύει στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης. Περνῶντας ἔξω τους μοὖρθε στὸ μυαλὸ νὰ μπῶ σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ γιὰ νὰ σκοτώσω τὴν ἀνία μου, καλῶντας στὸ τραπέζι μου καμμιὰ μικρὴ προτέζα. Μὰ ἄλλαξα γνώμη. Ἡ βραδυά, παρ' ὅλο τὸ κρύο, ἤτανε ὤμορφη καὶ τὸ μπουλεβάρτο γοητευτικὰ ὑποβλητικό. Μὲ ἀργὸ βῆμα τὸ προσπέρασα καὶ πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὴν Τρινιτέ, σιγοσφυρίζοντας ἕνα παληὸ ἀθηναιώτικο τραγουδάκι. Ἀνάμεσα στὰ στενοσόκακα τῆς γέρικης αὐτῆς συνοικίας τοῦ Παρισιοῦ, τὰ φῶτα τοῦ γκαζιοῦ ἅπλωναν μιὰ μυστηριακὴ ἀτμοσφαῖρα ποὺ πλάκωνε τὴν καρδιά. Τάχυνα κάπως τὸ βῆμα μου. Ὁ ἦχος του, καθὼς ἀντιλαλοῦσε στ' ἀπέναντι πεζοδρόμιο, μοὔδινε τὴν ψευδαίσθηση τῶν χτύπων ἑνὸς μεγάλου ρολογιοῦ! Ἕνα ταξὶ σταματημένο στὰ πλάγια τῆς ἐκκλησίας τῆς Τρινιτέ, ἄδειαζε ἔξω ἀπὸ μιὰ μολυβδόχρωμη σκέλα ἕνα χαρούμενο ζευγάρι.

Τὸ κρυστάλλινο γελάκι τῆς νέας γυναίκας μ' ἀπομάκρυνε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ κάποιες ἀκαθόριστες ζοφερὲς σκέψεις ποὺ μοὖχε τυραννικὰ ὑποβάλει ἡ ἀδικαιολόγητη ἀνία μου. Εἶπα νὰ πάρω τὸ ἴδιο αὐτὸ ταξὶ γιὰ νὰ μὲ πήγαινε στὸ σπίτι μου. Σφύριξα στὸν σωφέρ του. Ἐκεῖνος δὲν μ' ἄκουσε. Εἶχε βάλει μπρὸς τὴ μηχανή. Ἀπομακρύνονταν. Καλλίτερα. Ὁ δρόμος ὥς ποὺ νὰ φθάσω στὴ γειτονιά μου θὰ μὲ κουράσῃ, εἶπα μέσα μου, κι' ἴσως μοῦ φέρῃ ὕπνο!...

Ὁ Βοτανικὸς κῆπος, ποὺ κάπου κεῖ κοντὰ κάθομαν ἀπεῖχε πολὺ ἀκόμα.

Θᾶχα κοντὰ μισὴ ὥρα ποὺ περπατοῦσα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφησα τὸ καφενεῖο τῆς πλατείας τοῦ Πιγκάλ, σὰν περνοῦσα τὶς Κεντρικὲς Ἀγορές.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ Παρισιοῦ κείνη τὴν ὥρα ἡ κίνησι ἦταν ἐξαιρετική.

Στὰ μεγάλα κι' ὀγκώδη περίπτερα τῶν Κεντρικῶν Ἀγορῶν καὶ στοὺς φαρδεῖς καλοφωτισμένους δρόμους ποὺ τὰ διασχίζουν, πολλές, πάρα πολλὲς ἑκατοντάδες κόσμου ζητοῦσαν τὴν κίνησι τῆς ἡμέρας. Ὅλα τὰ καφενεῖα ἀνοιχτὰ — καφενεῖα ποὺ θᾶχουν ἴσως πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια νὰ κλείσουν τὶς πόρτες των—, τὰ μπὰρ σὲ μεγάλη κίνησι, γεμάτα ἀπὸ κόσμο καὶ μὲ τὶς ἀπαραίτητες κοκοτοῦλες καρφωμένες στὶς ψηλὲς τῶν καρεκλῶν. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἕνας Ρωμηὸς καστανᾶς καὶ κάθε πέντε βήματα Ἀρμένηδες μεζετζῆδες, ποὺ μπρὸς στὸ πρόχειρα στημένο μαγερειό των, μ' ἕνα φράγκο τρώει κανεὶς γιὰ... ἕνα ἡμερόνυχτο!

Καὶ στοὺς δρόμους καὶ μέσα στὰ περίπτερα καὶ παντοῦ ὅλος ὁ κόσμος τῶν προμηθευτῶν τῆς μεγάλης κοσμόπολης, ὁ κόσμος τῶν καταναλωτῶν, τῶν ξενύχτηδων, τῶν μποὲμ ποὺ δὲν ἔχουν ποῦ ἀλλοῦ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους χωρὶς πολλὰ ἔξοδα, κι' ἀκόμα ὅλη ἡ στρατιὰ αὐτῶν ποὺ δὲν ἔχουν μιὰ γωνιὰ κι' ἕνα στρῶμα νὰ πλαγιάσουν καὶ κοιμοῦνται στὶς καρέκλες τῶν καφενείων. Καὶ ἐδῶ κι' ὁλόγυρα μπουλοῦκι οἱ τροτέζες ποὺ μείνανε χωρὶς πελάτες ποὺ θὰ τοὺς πρόσφεραν τοὐλάχιστον ἕνα κρεββάτι γιὰ ν' ἀναπάψουν τὸ κορμί τους ἀπὸ τὸ «σύρε κι' ἔλα» τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖ ἀκόμα καὶ πολλοὶ θεατρῖνοι, ἀρκετοὶ δημοσιογράφοι, οἱ χωροφύλακες ποὺ περιμένουν τὴν ὥρα τῆς «πόστας» των, μερικοὶ πράκτορες τῆς ἀστυνομίας, «μυστικοὶ» ποὺ εἶνε κατὰ συνθήκην στὰ ἴχνη κάποιου κακοποιοῦ. Κι' ἀνάμεσα σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο ἄλλα στοιχεῖα ἀγαθά, ἄλλα κακοποιά, πολλοὶ περίεργοι, πολλοὶ ξένοι, Πολωνοὶ κυρίως...

Σωστὰ μιὰ σύγχρονη Βαβυλωνία!...

Ἔτσι κεῖνο τὸ βράδυ, περνῶντας γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὶς Κεντρικὲς Ἀγορές, ἀντὶς νὰ πάρω τὸν ἴσιο δρόμο ποὺ τὶς διασχίζει καὶ βγαίνει κατὰ τὴν ὁδὸ τοῦ Ριβολὶ — ποὺ ἀπὸ κεῖ δὲν θᾶταν μακρυὰ νὰ φθάσω σπίτι μου — ἄρχισα νὰ περιπλανιέμαι ἀνάμεσα στ' ἀπέραντα περίπτερά των.

Πέρασα ἀκόμα κι' ἀπὸ ἕναν Ἀρμένη μεζετζῆ καὶ γεύτηκα μ' ἕνα φραγκάκι τὸν ἀνατολίτικο παστουρμᾶ του μαζὶ μὲ τὶς ξεροτηγανισμένες πατάτες—τὶς κλασσικὲς πὸμ-φρὶτ—, ἀγόρασα καὶ «μαρόνια» ἀπὸ τὸν πατριώτη μου τὸν καστανᾶ, ἀκόμα ἤπια κι' ἕνα ποτῆρι ἄσπρο μπορντώ, σ' ἕνα μικρὸ γωνιαῖο μπάρ.

Ἡ ὥρα θᾶταν περασμένες τέσσερες.

Ὅταν ἀπεφάσισα ν' ἀφήσω τὸ μπὰρ γιὰ τὸ σπίτι μου—συνέχεια αὐτὴ τὴ φορὰ—ἡ κίνησι στὶς Ἀγορὲς εἶχε φουντώσει.

Τὰ πρῶτα πρωϊνὰ τραμβάγια ὅλο καὶ ξεφόρτωναν κόσμο ποὺ ἔρχονταν ἀπ' τὰ τέσσερα ἄκρα τοῦ Παρισιοῦ γιὰ τὶς προμήθειες τῆς ἡμέρας. Κι' ἐδῶθε καὶ κεῖθε βουνὰ τὰ λαχανικά, πυραμίδες καλοφτιαγμένες τὰ φροῦτα, σακκιὰ τὰ ὄσπρια κι' ἀκόμα πουλερικά, ψάρια, κυνῆγι...

Ὁ βουρκωμένος οὐρανὸς τοῦ Παρισιοῦ, μαῦρος, κατάμαυρος σὰν πίσσα τὴ νύχτα, ἔπιανε τώρα νὰ καθαρίζῃ ἀραιὰ—ἀραιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀνταύγειες τοῦ πρωϊνοῦ.

Τὸ κρύο, πιὸ τσουχτερὸ αὐτὴ τὴν ὥρα, μ' ἔκανε νὰ ταχύνω τὸ βῆμα μου.

Τώρα ἄφινα καὶ τὸ προτελευταῖο περίπτερο τῶν «Κεντρικῶν Ἀγορῶν» γιὰ νὰ βγῶ στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγάει κατὰ τὸ Σατελέ.

Ἕνας φανοκόρος μὲ μιὰ ἀστροπίνα στὸν ὦμο, πέρναγε ἀπέναντί μου. Στὴ γωνιὰ στάθηκε καὶ σήκωσε τὸ κοντάρι του κατὰ τὸ «μπὲκ» τοῦ γκαζιοῦ γιὰ νὰ σβύσῃ τὸ φῶς του. Μοῦ φάνηκε τόσο κωμικὸ αὐτὸ καὶ κοντοστάθηκα, ὅταν ἕνα μπράτσο μ' ἅρπαξε δυνατὰ καὶ μιὰ νεαρὴ γυναῖκα σφίχτηκε πάνω μου!...

Ἀσυναίσθητα τὴν ἔσπρωξα. Ἦταν μιὰ γυναικούλα φτωχικὰ ντυμένη, μὲ πρόσωπο χλωμὸ καὶ μὲ ἕνα ὕφος γεμάτο τρόμο.

— Σῶστε με, καλέ μου κύριε... Οἱ χωροφύλακες μᾶς κυκλώσανε... Σῶστε με...

Τὸ ὕφος της, ὁ τρόμος της, τὸ ἀναπάντεχο γάντζωμά της πάνω μου, μοῦ γέννησαν μιὰ ἐσωτερικὴ ἐπιφυλακτικότητα. Μὰ πρὶν πάρω τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῶ τί ἔπρεπε νὰ κάνω, ἡ ἄγνωστη συνέχιζε:

— Σῶστε με, καλέ μου κύριε, δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος!.. Μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα ζητεῖ τὴν προστασία σας.

— Τὴν προστασία μου; ρώτησα.

— Ναί, ναί, τὴν προστασία σας. Σῶστε με... Δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος. Ἀκοῦστε με... Σᾶς ἐξηγοῦμαι... Οἱ «φλὶκ» ξανακυκλώσανε τὶς Ἀγορὲς γιὰ νὰ πιάσουνε ὅλες ἐμᾶς τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ἔχουμε «βιβλιάριο», ποὺ δὲν εἴμαστε κοκότες ἐπαγγελματίες!..

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ περνούσαμε ἀγκαζέ, σὰν ἕνα ἐρωτευμένο ζευγαράκι καὶ τὸ τελευταῖο περίπτερο τῶν Κεντρικῶν Ἀγορῶν.

— Ναί, ἀλλὰ καλά, πῶς θὰ σᾶς σώσω; τῆς εἶπα.

— Πολὺ εὔκολο, πολὺ εὔκολο, καλέ μου κύριε. Ἀρκεῖ νὰ σᾶς κρατῶ ἔτσι ἀπὸ τὸ μπράτσο σὰν θὰ περάσουμε τὴ ζώνη ποὺ ἔχουνε κάνει οἱ χωροφύλακες γύρω ἀπὸ τὰ περίπτερα.

» Ἔτσι κανεὶς τους δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μοῦ μιλήσῃ... Δὲν ἔχει δικαίωμα! Μὲ παίρνουν γιὰ γυναῖκα σας, γιὰ ἀδελφή σας, γιὰ ἐρωμένη σας!...

— Ἂν εἶνε ἔτσι, τῆς εἶπα, δὲν σᾶς ἀρνοῦμαι τὴ βοήθειά μου.

— Ναί, ἔτσι καλέ μου κύριε, ἔτσι εἶνε, μὴν ἀμφιβάλλετε... Θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή!...

— Σ' ὅλη σας τὴ ζωή, λέει; Μὰ ἂν ἀποφύγετε ἀπόψε τὸν κίνδυνο νὰ σᾶς πιάσουν, εἶσθε βεβαία πὼς θὰ ξεφύγετε μιὰν ἄλλη φορά;

— Ὤ, ναί, πολὺ βεβαία... Ἀπόψε ἦταν ἡ τελευταία νύχτα ποὺ βγῆκα γιὰ ἐραστή... Ἀπὸ αὔριο τὸ πρωὶ δουλεύω. Νά... ὕστερα μάλιστα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ὧρες!...

Στὸ μεταξὺ περνούσαμε αὐτὴ τὴν περίφημη «ζώνη» τῶν χωροφυλάκων. Ἀγκαζέ, ὁ ἕνας σφιχτὰ κολλημένος πάνω στὸν ἄλλον, χωμένοι μάλιστα μέσα στοὺς γιακάδες τῶν πανωφοριῶν μας, κανεὶς ἀπὸ τοὺς χωροφύλακες τῆς «ζώνης» δὲν μᾶς πλησίασε. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ μὴ δώσανε καὶ καμμιὰ προσοχή.

Πιὸ κεῖ, στὴ γωνιὰν ἀκριβῶς τῆς ὁδοῦ Ριβολὶ καὶ τῆς ὁδοῦ τῶν Κεντρικῶν Ἀγορῶν, δυὸ-τρεῖς χωροφύλακες ἐπιτηροῦσανε μιὰ τσούρμα γυναῖκες ποὺ ἄλλοι συνάδελφοί τους τὶς εἶχαν συλλάβει μονάχες μέσα στὰ μπάρ...

— Νά, κυττᾶτε ἐκεῖ!... ἐκεῖ στὴ γωνιά, μοῦ εἶπεν ἡ φτωχιὰ συνοδός μου, ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες ποὺ βλέπετε εἶνε δυστυχισμένες ποὺ ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τῆς πόρνης χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς ἀστυνομίας, χωρὶς νὰ ἔχουν κάνει τὴ δήλωσι πὼς θέλουν νὰ τρῶν ψωμὶ πουλῶντας τὸ κορμί τους!

— Μὰ καλά, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, παρετήρησα, γιατὶ δὲν κάνουν αὐτὴ τὴν περίφημη «δήλωσι» καὶ νᾶναι ἔτσι ἐν τάξει;

— Γιατὶ οἱ περισσότερες ἀπὸ μᾶς, καλέ μου κύριε, δὲν θέλουμε νὰ ζοῦμε κοινὲς γυναῖκες. Στὶς εἴκοσι κοντὰ γυναῖκες ποὺ εἴδατε πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ στὴ γωνιὰ εἶνε ζήτημα ἂν οἱ πέντε ἀπ' αὐτὲς εἶνε πόρνες ἐξ ἐπαγγέλματος. Ὅλες οἱ ἄλλες εἶνε σὰν κι' ἐμένα: Δηλαδή, γυναῖκες ποὺ ξαφνικὰ μείνανε ἕνα πρωὶ χωρὶς δουλειὰ κι' ἀναγκάζονται ἀπὸ τὴν πεῖνα ἢ γιατὶ δὲν ἔχουν ἕνα τάλληρο νὰ δώσουν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο νὰ κοιμηθοῦνε, νὰ ζητοῦνε ἐραστές!... Καταλαβαίνετε τώρα;

— Δυστυχισμένα πλάσματα, ψιθύρισα.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ ποὺ πρόφερα ἴσως ἀσυνείδητα, μὰ βγῆκαν ἀπ' τὸ στόμα μου σὰν ἐξωτερίκευσι κάποιας ἐσώτερης ἀγανάκτησης, φαίνεται πὼς πέσανε στ' αὐτιὰ τῆς φτωχῆς γυναικούλας σὰν ἕνα δάκρυ συμπόνιας στὴ μαύρη μιζέρια ὅλων τῶν γυναικῶν ποὺ βρίσκονταν στὴν ἴδια κατάστασι μ' αὐτήνε.

Μὲ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ κάπως παράξενα στὰ μάτια, λὲς καὶ δὲν εἶχε πιστέψει στ' αὐτιά της.

— Κι' ἀμέσως ὕστερα:

— Εἴπατε δυστυχισμένα πλάσματα, καλέ μου κύριε. Πιστέψατέ με πὼς εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀκούω τέτοια λόγια γιὰ μᾶς τὶς ἀπόκληρες τῆς τύχης. Καθένας ποὺ μᾶς βλέπει νὰ διασχίζουμε τὸ μπουλβὰρ ἢ νὰ κολλᾶμε στὴ γωνιὰ κάποιου καφενείου περιμένοντας ἕναν ὁποιονδήποτε ἐραστή, δὲν σκέφτεται τὴν ἀθλιότητά μας. Μᾶς κυττάζει χλευαστικὰ κι' ἂν ἡ καρδιά του τὸ κρατῇ μᾶς πετάει καὶ καμμιὰ κουβέντα ταπεινωτική! Γιατὶ εἴμαστε, κατὰ τὴ γνώμη του, οἱ «τεμπέλες», οἱ «ὑστερικὲς»!...

— Μὰ ὑπάρχουν καὶ τεμπέλες, καθὼς λέτε, οἱ ὑστερικές...

—Δὲν σᾶς λέω ὄχι. Ἀλλὰ στὴ γενικότητα, ἂν προσέξατε καλά, στὶς περισσότερες θὰ ἰδῆτε τὸ συμπαθητικὸ μουτράκι τῆς ἐργατικῆς, ποὺ ἀλλοίμονο, εἶνε αὐλακωμένο ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀπογοήτευσης...

Στὰ τελευταῖα λόγια τῆς συνοδοῦ μου βρῆκα πὼς μιὰ συζήτησι μαζί της δὲν ἦταν καὶ λίγο ἐνδιαφέρουσα. Βρισκόμαστε τώρα στὴν πλατεῖα τοῦ Σατελέ, μακρυὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο τῶν φρουρῶν τῆς ἠθικῆς! Τὴν προσκάλεσα νὰ δεχθῇ νὰ πάρῃ κάτι μαζί μου σ' ἕνα μικρὸ «μπιστρό», ποὺ κείνη τὴν ὥρα ἄνοιγε τὶς πόρτες του.

Ἐδέχθηκε μ' εὐχαρίστησι κ' ὕστερα—ἐνῶ μπροστά μας ἄχνιζαν δυὸ μεγάλες κοῦπες τσαγιοῦ,—ξανάρχισε τὴ λίγο φιλοσοφικὴ φλυαρία της γιὰ τὶς γυναῖκες τῆς κατηγορίας της. Δὲν φαινόταν νᾶχῃ κάποιαν ἰδιαίτερη μόρφωσι, μὰ ὁ πόνος γιὰ τὴν κατάντια της τῆς ἔδινε ἕνα ἀληθινὰ ἀριστουργηματικὸν εἱρμὸ στὶς σκέψεις της καὶ στὴν ἀφήγησί της.

— Ὥστε ἀληθινὰ πιστεύετε, τὴν ρώτησα γιὰ νὰ τῆς δώσω ἀφορμὴ νὰ συνεχίσῃ, πὼς στὴ γενικότητα ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες εἶνε ἐργατικὲς καὶ τώρα κάνουν τὴν πόρνη μόνο γιὰ τὸ ψωμί;

— Παίρνω παράδειγμα ἀπ' τὸν ἑαυτό μου, καλέ μου φίλε, καὶ σᾶς ζητῶ νὰ μὲ πιστέψετε, γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σᾶς μιλεῖ ἡ καρδιά μου. Ναί, θὰ σᾶς μιλήσῃ ἡ καρδιά μου, ποὺ πάντα ἔμεινε τίμια, ἀντίθετα μὲ τὴ σάρκα μου, ποὺ ἕνα μῆνα τώρα πουλιέται σ' ὁποιονδήποτε ποὺ θὰ μοῦ πρόσφερε ἕνα πιάτο φαΐ καὶ μιὰ στέγη νὰ κοιμηθῶ. Καὶ σὰν ἐμένα, καλέ μου κύριε, εἶνε ὅλες τους στὴ γενικότητα.

»Ὅλες τους ἐπαρχιώτισσες, φυσικά, χωρὶς οἰκογένειες στὸ Παρίσι, χωρὶς ἄλλους συγγενεῖς ἢ φίλους οἱ περισσότερες, ξεκινήσανε ἀπὸ τὴ μικρή τους ἐπαρχία μὲ τὴν εὐγενικὴ πρόθεσι νὰ ἐργασθοῦν στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ μὴν εἶνε τὸ φόρτωμα στὴν οἰκογένειά τους καὶ μερικὲς—ὄχι βέβαια πολλὲς—νὰ βοηθήσουν ὅπως μποροῦν τὴ φτωχή τους οἰκογένεια ἢ τοὺς γέρους γονεῖς των.

Τὶς πρῶτες μέρες τρέξανε ἀπὸ ἐδῶ κι' ἀπὸ κεῖ. γιὰ νὰ βροῦνε κάποια δουλειά. Μέρες ὁλόκληρες γυρίζανε... Παρακαλέσανε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, ζητήσανε ἀπὸ τὴν ἄλλη, καὶ ἐπὶ τέλους βρῆκανε κάποια δουλειά. Πέσανε σ' αὐτὴ μὲ τὰ μοῦτρα, ποὺ λέει ὁ λόγος. Τὶς πρῶτες μέρες πήγαιναν λαμπρά. Ὁ ἀφεντικός των, ἢ ὁ «σέφης» τοῦ ἐργατικοῦ τὶς εἶχε στὰ δεξιά του. Τοὺς γλυκομιλοῦσε, τὶς ἐπεριποιόνταν ἀκόμα ὁλωσδιόλου ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τἄλλα κορίτσια τοῦ ἐργατικοῦ! Θὰ σᾶς παραξενοφαίνεται ἴσως αὐτό. Δὲν εἶνε ὅμως πολὺ δύσκολο νὰ τὸ νοιώσῃ καθένας ποὺ ἔχει ζήσει τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ καὶ ξέρει τί πάει νὰ πῇ «ἀρχηγὸς ἐργατικοῦ».

Ἡ ἐπαρχιωτοπούλα ποὺ πρωτομπαίνει στὴ δουλειά, σ' ἕνα ὁποιοδήποτε «ἐργατικὸ» ἢ μαγαζὶ τοῦ Παρισιοῦ, εἶνε τὸ ἀνθρώπινο κρέας στὴ μύτη τῶν σαράντα δράκων τοῦ παραμυθιοῦ.

Φρέσκο πρᾶμα, ἀνέγγιχτο, παρθένο πολλὲς φορές, προκαλεῖ τὸν συναγωνισμὸ τῶν καιροσκόπων κατακτητῶν, τῶν συστηματικῶν αὐτῶν κορτάκηδων τῆς «πρωτάρας». Καὶ ἐὰν ἡ ἐπαρχιωτοπούλο μας σταθῇ βορὰ στὶς ὁρμές των, πάει καλά. Ὁ «σέφης» τῆς δουλειᾶς θὰ τὴν προστατεύῃ γιὰ καιρό, ἢ καλλίτερα ἕως ὅτου πέσῃ στὰ δίχτυα του μιὰ ἄλλη, ἕνα «καινούργιο φροῦτο». Ἂν ὅμως ἡ καινούργια ἐργάτρια φανῇ ἀδιάφορη στὶς προτάσεις τοῦ «σέφη», τότε ἀλλοίμονό της. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἔχῃ παυθῇ ἀπὸ τὴ δουλειά. Καὶ ἀφίνοντας τὴν πρώτη δουλειὰ γιὰ νὰ βρῇ μιὰν ἄλλη, χίλια δόκανα τὴν περιμένουν!...

Μὰ τὸ νὰ βρῇ κανεὶς δουλειὰ στὸ Παρίσι, δὲν εἶνε βέβαια κάτι πολὺ εὔκολο.

Περνοῦν μέρες καὶ μέρες καὶ ἀκόμα νὰ βρῇ μιὰ θέσι. Στὸ μεταξὺ ὅλες οἱ οἰκονομίες ποὺ ἡ γυναικούλα μας βάζει στὴν πάντα ἀπὸ τὴ δουλειά της τρώγονται. Ὁ σκληρὸς σπιτονοικοκύρης ζητάει τὸ νοῖκι. Ἡ κοιλιὰ ἀρχίζει νὰ γουργουρίζῃ!... Μέρες ὁλόκληρες γυρίζει ἡ φτωχὴ ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ... Μὰ πουθενὰ δουλειά!...

Ἕνα πρωϊνό, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι της βλέπει πὼς στὸ φτωχικὸ τσαντάκι της δὲν βρίσκεται παρὰ τὸ τελευταῖο φράγκο! Τί νὰ πρωτοκάνῃ μ' αὐτό; Προτιμάει νὰ μείνῃ νηστικὴ γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα εἰσιτήριο τοῦ «Μετρὸ» ποὺ θὰ τὴν πάρῃ ξανὰ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ ἀναζήτησι δουλειᾶς. Μὰ γυρνῶντας τὸ βράδυ σπίτι της θεονήστικη καὶ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα, βλέπει μὲ λύπη της πὼς ἀπὸ τὸ στερνὸ φράγκο της δὲν τῆς ἀπόμεινε παρὰ μιὰ δεκάρα! Ἡ ἀπόγνωσις τὴν πνίγει. Τί θὰ κάνῃ τὴν ἄλλη μέρα;

Καὶ τὸ πρωΐ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φτωχικὴ της μανσάρντα γιὰ νὰ πάῃ μὲ τὰ πόδια σήμερα δυὸ ὧρες δρόμο ὥς τὸ γραφεῖο ποὺ ἔχει ἀναθέσει νὰ τῆς βροῦν δουλειά, δέχεται τὶς φωνὲς τοῦ σπιτονοικοκύρη της:

— Ἔ, κορίτσι μου, γιὰ πότε λογαριάζεις νὰ μοῦ πληρώσῃς τὸ νοῖκι; Ἂν ὥς τὸ βράδυ δὲν μοῦ φέρεις τὰ λεφτά, θὰ βρῇς τὸ μπαοῦλο σου στὸ δρόμο!... Καὶ τὸ φτωχὸ κορίτσι, ποὺ γυρνῶντας ἀπ' τὴ μέρα αὐτὴ στοὺς δρόμους χωρὶς νᾶχῃ καλλίτερο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὶς ἄλλες μέρες, ἀποφασίζει νὰ περάσῃ τὴ νύχτα της γυρνῶντας στοὺς δρόμους.

Μὰ περνιέται μιὰ νύχτα μέσ' στοὺς δρόμους; Θὰ περπατήσῃ, θὰ χαζέψῃ μπροστὰ στὶς βιτρίνες, θὰ καθήσῃ σὲ κανένα μπάγκο τῶν μπουλβάρ, θὰ ξανασηκωθῇ πάλι, θὰ ξαναπερπατήσῃ, μὰ κάποτε θὰ ἀποκάμῃ! Καὶ ἀσυνείδητα μπαίνει σὲ κανένα καφενεῖο χωρὶς νᾶχῃ μιὰ πεντάρα στὴν τσέπη της καὶ πιάνει ἕνα ἀκρινὸ τραπεζάκι... Μὰ τὴν ξυπνάει ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ χαϊδευτικὸ χτύπημα στὸν ὦμο κάποιου «κυρίου», ποὺ ξέρει καλὰ νὰ ἐκμεταλλεύεται κάποιες παρόμοιες περιστάσεις.

(Η ΣΥΝΕΛΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 15ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΨΥΧΟΛΟΓΟ ΝΤΕΛΥ

Ἀπὸ τὸν γάμον τοῦ Μισὲλ Ζορντὰν, ἑνὸς μεγαλοεπιχειρηματία τῆς Ρουέν, καὶ τῆς πεντάμορφης Τερέζας Σορντὰν γεννήθηκε ἕνα κοριτσάκι.

Τὸ δυστυχισμένο ὅμως αὐτὸ πλάσμα ἀπ' τὰ βρεφικά του ἀκόμη χρόνια δὲν ἔνιωσε τὴ μητρικὴ στοργή. Ἡ ὡραία Τερέζα, θέλοντας νὰ κάνῃ ὄνομα στὴ λογοτεχνία, ἀντὶ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴ μόρφωσί του, τὸ ἐνεπιστεύθη στὶς φροντίδες μιᾶς παληᾶς της φίλης, τῆς Μονὶκ Μπέκ, ποὺ φτωχὴ κι' ὀρφανὴ καθὼς ἦταν εἶχε μείνει ἀνύπαντρη.

Κάποτε ὁ Μισὲλ πιάνει ἕνα γράμμα ἐρωτικὸ τῆς γυναίκας του. Δημιουργεῖται σφοδρὰ σκηνή, ἐκείνη τοῦ δικαιολογεῖται ὅτι τὸ γράμμα προέρχεται ἀπὸ ἕνα πνευματικό της φίλο, ἀπὸ ἕναν λογοτέχνη. Ὁ Μισὲλ δὲν τὴν πιστεύει, ἀλλὰ γιὰ τὸ παιδί τους, τὴ Λουσὶλ εἶναι διατεθειμένος νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Καὶ ὅμως ἡ Τερέζα τὸν ἐγκαταλείπει.

Ἡ Μονὶκ ἀφοσιώνεται στὴν ἀνατροφὴ τῆς μικρᾶς Λουσίλ. Τὴν ἀγαπᾶ καὶ τῆς θαυμάζει τὰ χαρίσματα.

— 3 —

Ὁ Μισὲλ βυθίζεται ξανὰ στὸν πόνο του. Γιατὶ ἄραγε μιὰ ξένη νὰ ἐκθειάζῃ τὰ χαρίσματα τῆς κόρης του; Καὶ γιατὶ ἡ μητέρα νὰ τὴν ἔχει πάντα τόσο παραγνωρίσει ;

Ἡ Λουσὶλ ὑπερήφανη καὶ ἀπὸ τὰ κομπλιμέντα ποὺ ἄκουσε, παίρνει πάλι θάρρος.

— Εἶναι ἀλήθεια μπαμπᾶ πὼς τὰ καταλαβαίνω ὅλα, λέει. Νά, ἐπὶ παραδείγματι σήμερα ξέρω γιατὶ θὰ μὲ πάρῃς μαζύ σου παρ' ὅλο ποὺ εἶναι μιὰ μέρα ὅμοια μὲ ὅλες τὶς ἄλλες, χωρὶς τίποτα τὸ ἐξαιρετικό.

Ὁ Μισὲλ καὶ ἡ Μονὶκ ταράσσονται. Ἀλλοίμονο! Τὸ κοριτσάκι Τὸ κοριτσάκι ἔκανε ἕνα μεγάλο σφάλμα. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ δὲν μοιάζει μὲ καμμιὰν ἄλλη καὶ θὰ τὴν θυμοῦνται πάντα μὲ πόνο.

Τὸ μικρὸ ἀνίδεο, ἐξακολουθεῖ :

— Θὰ μὲ πάρῃς μαζύ σου, μπαμπᾶ, γιατὶ βαρυέσαι χωρὶς τὴ μαμὰ καὶ γιατὶ θέλεις νὰ τὴν ἀντικαταστήσω κοντά σου!...

Συγκρατῶντας τὰ δάκρυά του ὁ Μισὲλ, φεύγει ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

Ἡ Λουσὶλ τὸν κυττάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα στρέφεται πρὸς τὴν γκουβερνάντα της καὶ βλέπει δάκρυα στὰ μάτια της.

— Εἶσαι λυπημένη; τῆς λέει καὶ τὴν ἀγκαλιάζει τρυφερά. Μήπως στενοχωρεῖσαι ἐπειδὴ θὰ μείνῃς μόνη τὸ ἀπόγευμα; Ἐγὼ σ' ἀγαπάω πολύ, τὸ ξέρεις... Θέλεις νὰ πῶ τοῦ μπαμπᾶ νὰ σὲ πάρουμε καὶ σένα μαζύ; Εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θὰ ἀρνηθῇ.

— Ὄχι, μικρούλα μου, δὲν μπορῶ νἄρθω γιατὶ ἔχω νὰ κάνω ἕνα γράμμα.

— Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ στενοχωριέσαι... ποτέ, δηλώνει σοβαρὰ-σοβαρὰ ἡ Λουσίλ.

III

— Μπορῶ νἄρθω μέσα, Μπέκ ;

— Γιατὶ μὲ ρωτᾶς; Δὲν τὸ ξέρεις πὼς εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σου;

Ἡ Λουσὶλ γελῶντας μπαίνει στὸ δωμάτιο τῆς γκουβερνάντας της.

— Φοβόμουνα μὴν σὲ ἐνοχλήσω... λέει χαμογελῶντας.... Νομίζω πὼς μοῦ κρύβεις κάτι, Μονίκ...

— Σοῦ κρύβω; ἀνησυχεῖ ἡ Μονίκ. Πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ σκέψις ;

Ἀντιθέτως ὅμως μὲ τὰ λόγια της ἡ νέα κατακοκκινίζει, ἐνῷ ἡ Λουσὶλ ξεσπάει στὰ γέλια.

— Περιττὸν νὰ ἀρνῆσαι... Κατὰ τὸ κατάλαβα. Ἔχεις ἕνα μυστικό.... Ἕνα μυστικὸ ἀπὸ μένα, τὴν Λουσίλ σου... Εἶναι φοβερό... ἀπαίσιο αὐτό, τὸ ξέρεις; Γιὰ πρώτη φορὰ ὅμως σὲ συγχωρῶ μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἔχω κι' ἐγὼ κάποιο μυστικό.

— Ἐσύ ;

— Ναί, ἐγώ. Εἶμαι δεκάξη χρονῶν, ἀγαπητή μου καὶ πρέπει νὰ πάψῃς νὰ μὲ θεωρῇς σὰν παιδάκι πιά. Ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ μοὔμαθες τὸ ἀλφαβητάριο... Εἶμαι δεσποινὶς τώρα. Στὰ χρόνια μας τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν γρήγορα, κατάλαβέ το καλά, ἀγαπημένη μου. Καὶ ἔτσι λαμβανομένου αὐτοῦ ὑπ' ὄψιν, μπορῶ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο μυστικὸ μὲ σένα. Εἶναι ἄλλως τε φυσικώτατο στὸ κάτω κάτω. Δυστυχῶς ὅμως κατέστη ἀπαραίτητος μιὰ ἐξήγησις μεταξύ μας, Μονίκ. Μίλα μὲ εἰλικρίνεια...

Ἡ νέα μιλοῦσε εὔθυμα. Τὰ ὡραῖα καστανὰ ματάκια της λάμπαν μὲ πονηρία. Δυστυχῶς ὅμως τὰ λόγια της προκαλοῦν κάποια ταραχὴ στὴν Μονίκ.

— Ἐξηγήσου γρήγορα, μικρούλα μου, ἱκετεύει ἡ γκουβερνάντα. Μὲ ἀνησυχεῖς, τὸ ξέρεις ;

Ἡ Λουσὶλ σοβαρεύεται γιὰ ἕνα λεπτὸ καὶ κυττάζοντας κατάματα τὴν θετή της μητέρα, ἀναγγέλει :

— Τί τραγικὴ ποὺ εἶσαι σὲ ὅλα σου καϋμένη Μονίκ. Καὶ ὅμως δὲν πρόκειται γιὰ τίποτα σοβαρό... Ἁπλούστατα ἄκουσε. Εἶμαι βέβαιη, ἀπολύτως βέβαιη, τὸ ἀκοῦς, ὅτι ἑτοιμάζεις κάτι γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο. Ἡ γιορτή του εἶναι σὲ ὀκτὼ μέρες. Καὶ βασανίζομαι ἀπὸ τὴν ἐξῆς σκέψι. Ὁ μπαμπᾶς, τὸ θυμᾶσαι, ἔλεγε προχθὲς πὼς θέλει νὰ ἀγοράσῃ μιὰ καινούργια λάμπα πορτατὶφ γιὰ τὸ κομοδῖνο του. Φοβᾶμαι λοιπόν, ἐπειδὴ ἀποφάσισα νὰ τοῦ χαρίσω μιὰ τέτοια, μήπως ἀποφάσισες καὶ σὺ τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ θέλω νὰ συνεννοηθοῦμε. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ πρόλαβες, ἔ; καὶ νὰ τὴν ἀγόρασες κι' ὅλα ;

Ἡ Μονὶκ χαμογελάει μὲ ἀνακούφισι.

Φοβόταν μὴν ἀκούσῃ κάτι ἄλλο. Ἀλλὰ ἡ ἐξομολόγησις δὲν εἶναι εὐτυχῶς σοβαρὴ ὅσο τὴ φοβότανε.

Παίρνει τὰ χέρια τῆς νέας μὲς στὰ δικά της καὶ τὰ σφίγγει στοργικά.

— Λουσίλ μου, σὲ ξέρω τόσο καλά, ποὺ μπορῶ νὰ διαβάζω μέσα σου σὰν μὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμία αὐτὴ ὁ μπαμπᾶς σου, μάντεψα τὴ σκέψι σου. Καὶ χάρηκα γιατὶ θὰ σοῦ δινόταν εὐκαιρία νὰ κάνῃς κάτι ποὺ θὰ σὲ εὐχαριστοῦσε, καλό μου παιδί.

Ἡ Λουσὶλ κοκκινίζει ὁλόκληρη ἀπ' τὴ ντροπή της. Πῶς μπόρεσε νὰ σκεφθῇ ὅτι θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ βρῇ στὸ πρόσωπο τῆς σιώσις προσωποποιημένη, ὁ ἀλτρουϊσμὸς ὁ ἴδιος ;

Αὐθόρμητα ἡ Λουσὶλ ρίχνεται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φίλης της.

— Ἄ, Μονίκ... τί ἀσύγκριτη φίλη ποὺ εἶσαι γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν μπαμπᾶ... Πῶς θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ ξεπληρώσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη ἀπέναντί σου ;

Ἡ Μονὶκ τρυφερὰ τῆς κλείνει τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της.

— Σούτ... μὴ μιλᾶς ἔτσι... Ἐγὼ πρέπει νὰ σᾶς χρωστάω εὐγνωμοσύνη. Στάθηκες πάντα ἕνα παιδὶ ἐξαίσιο, χαριτωμένο καὶ ἡ λεπτότης σου καὶ ἡ ἀφοσίωσίς σου μὲ ἱκανοποίησαν παραπάνω ἀπὸ ὅσο νόμιζα. Κατάλαβέ το μιὰ γιὰ πάντα μικρούλα μου. Μὲ μάζεψες. Καὶ κοντά σου δὲν ξανάνοιωσα ποτὲ πόσο ἄδεια εἶναι ἡ ζωή μου.

Ἡ Λουσὶλ ἐπανέρχεται στὴν πρώτη της σκέψι :

— Λοιπόν, καὶ τώρα γιὰ πές μου τί ἀποφάσισες νὰ τοῦ χαρίσῃς γιὰ τὴ γιορτή του ;

Ἡ Μονὶκ χαμογελάει :

— Ἕνα ρολόϊ γιὰ τὸ γραφεῖο του. Τὸ παληό του δὲν συμβιβάζεται καὶ πολὺ μὲ τὸ μοντέρνο περιβάλλον τοῦ γραφείου του.

— Θαυμάσια, ἐπιδοκιμάζει ἡ Λουσίλ. Θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ, εἶμαι βέβαιη.

Καὶ ἡ συζήτησις ἀνάμεσα στὶς δυὸ φίλες, στρέφεται τώρα στὰ θέματα τῆς καθημερινῆς κοινῆς ζωῆς τους, σὲ μικρολεπτομέρειες καὶ μικροεπεισόδια ποὺ ἀποτελοῦν ὅλα μαζὺ τὴν εὐτυχία τους.

Μόνη τώρα ἡ Μονὶκ ξαναβυθίζεται στὶς θλιβερές της σκέψεις. Ναί, ἡ Λουσὶλ τὴν τρόμαξε μὲ τὸ ἀθῷο ἀστεῖο της! Φοβότανε, φοβᾶται ἀκόμα, μιὰ ἐξήγησι πιὸ ὀδυνηρὴ ἡ γλυκειὰ Μονίκ.

Μὲ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ τὴν κόρη «της» — ἔτσι τὴν ὠνόμαζε στὶς πιὸ κρυφές της σκέψεις, καὶ ἀφιέρωσε τὰ καλλίτερα χρόνια τῆς ζωῆς της σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Καὶ τώρα ἡ χαρά της εἶναι ἀπέραντη ὅταν βλέπει καὶ καμαρώνει τὸ ἔργον της.

Ἡ Λουσὶλ δὲν εἶναι κοριτσόπουλο πιὰ μὲ ἄχαρο σῶμα καὶ πρόσωπο χλωμό. Ἔχει γίνει ὄμορφη τώρα καὶ τὸ πρόσωπό της λάμπει ἀπὸ ἔξυπνη καλωσύνη. Ἔχει νοῦ καλλιεργημένο, εἶναι φυσική, αὐθόρμητη, χαριτωμένη.

Ἀπ' ὅπου περάσει ἡ νέα προσελκύει βλέμματα, συμπάθεια, θαυμασμό.

Καὶ ὁ Μισὲλ εἶναι ὑπερήφανος γιὰ τὴν κόρη του ποὺ τοῦ ἱκανοποιεῖ ὅλες τὶς πατρικές του φιλοδοξίες. Γι' αὐτὴν ὀνειρεύεται ἕνα μέλλον λαμπρό, βεβαίως, ἀλλὰ σταθερό, χωρὶς καμμιὰ πιθανότητα ἀπογοητεύσεως. Θέλει τὴν κόρη του ν' ἀγαπήσῃ λογικὰ καὶ νὰ μὴν νοιώσῃ τὸν δικό του ἐρωτικὸν πόνο. Γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ του ὁ Μισὲλ Ζορνταὶν θἆταν ἱκανὸς γιὰ ὅλα.

Ἡ Μονὶκ ὅμως ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν Λουσίλ, ἡ ὁποία ἄλλοτε ἔδειξε τόση θλῖψι, τότε ποὔφυγε ἡ μητέρα της, μὲ τὴν παρατεινόμενη ἀπουσία της. Μήπως δὲν εἶχαν φοβηθῇ τότε καμμιὰ ἐγκεφαλικὴ ἀρρώστεια, μὲ τὴν μελαγχολία ποὺ εἶχε κυριεύσει τὴν μικρούλα, καὶ μὲ τὴν ἐπιμονή της στὸ νὰ ζητάῃ τὴν μητέρα της, τὴν μητέρα αὐτὴ ποὺ τὴν θαύμαζε σὰν εἴδωλο καὶ τὴν φοβότανε συγχρόνως ;

Εἶχαν προφασισθῇ ἕνα ταξεῖδι τῆς Τερέζας στὴν Ἀμερική, σὲ μιὰ συγγενή της, ἡ ὁποία ὑπῆρχε βέβαια, ἀλλὰ δὲν εἶχε δώσει ποτὲ σημεῖα ζωῆς.

— Εἶναι ἀναγκασμένη νὰ μείνῃ γιὰ λίγο ἡ μαμᾶ σου ἐκεῖ, τῆς ἐξηγοῦσε ἀπελπισμένη ἡ Μονίκ. Τὴν κρατάει ἡ θεία σου... πρόκειται γιὰ ζητήματα οἰκογενειακά, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα.

Ἡ Μισὲλ κουνοῦσε δύσπιστα τὸ κεφάλι.

— Καὶ τί περισσότερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν «κορούλα» της; Εἶναι τόσος καιρὸς ποὺ ἡ μαμᾶ δὲν ἀσχολήθηκε καθόλου, μὰ καθόλου μαζί μου. Εἶμαι καὶ ἐγὼ «ἐνδιαφέρον ζήτημα». Καὶ ὁ μπαμπᾶς; Γιατί τὸν ἀφίνει μόνο; Δὲν βλέπεις ποὺ ἀδυνατάει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα καὶ ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του; Στεναχωριέται μόνος ὁ μπαμπᾶς πολύ. Πρέπει νὰ τῆς γράψῃς Μονὶκ καὶ νὰ τῆς πῇς ὅτι πρέπει νὰ γυρίσῃ. Ἡ μαμᾶ σὲ ἄκουγε πάντα ἐσένα...

Τρέμοντας ἡ Μονίκ, ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τῆς ζητοῦσαν. Καὶ πραγματικὰ ἔγραψε στὴ φίλη της, στὴ διεύθυνσι τοῦ Μὰρκ Φερόλ, τὶς περιέγραψε τὴν κατάστασι τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ παιδιοῦ της καὶ τὴν ἱκέτευε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της, ἀλλὰ τὰ γράμματα τῆς ἐπεστρέφοντο πάντοτε μὲ τὴν ὑποσημείωσιν «Ἄγνωστος».

Μὴ τολμῶντας νὰ βγάλῃ συμπεράσματα ἡ Μονὶκ — νἄχε τάχα διακόψει τὶς σχέσεις της ἡ Τερέζα μὲ τὸν φίλο της ἢ ἀρνιόταν νὰ παραλάβῃ τὰ γράμματα τῆς φίλης της; — ἀναγκαζόταν νὰ ἐφευρίσκῃ νέα ψέμματα καὶ νὰ κοιμίζῃ τὴν ἀνησυχία τοῦ παιδιοῦ.

Καὶ ὕστερα σιγὰ-σιγὰ ὁ καιρὸς ἐπετέλεσε τὸ ἔργο του καὶ ἐπούλωσε τὶς πληγές.

Κάτω ἀπὸ τὶς στοργικὲς περιποιήσεις τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν, ἡ Λουσὶλ φάνηκε ὅτι παρηγορήθηκε καὶ ἔπαψε νὰ ζητᾶ νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ποὺ τόσο ἐπίμονα τῆς ἔκρυβαν. Εἶχα πάψει νὰ ρωτάῃ γιὰ τὴν μητέρα της.

Ἡ τελευταία συζήτησίς της πάνω σ' αὐτὸ εἶχε γίνει πρὸ ἑνὸς ἔτους περίπου. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκλεισε τὰ δεκαπέντε της χρόνια ἀνήγγειλε στὴν Μονὶκ ποὺ τὴν ἄκουγε κατάπληκτη :

— Μάντεψα πολλὰ πράγματα τὸν τελευταῖο καιρό. Ἡ μαμᾶ δὲν θὰ γυρίσῃ. Μᾶς ἐγκατέλειψε γιατὶ ἔπληττε σιμά μας. Ἦταν τόσο ὄμορφη.... τόσο ὑπέροχη... Θἆχε λόγους ὁπωσδήποτε. Ὁ μπαμπᾶς ποὔναι ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος στὸν κόσμο, δὲν θὰ τὴν καταλάβαινε. Καὶ δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένῃ νὰ μεγαλώσῃ ἡ κορούλα της γιὰ νὰ βρῇ μιὰ συντροφιά, μιὰ παρηγοριά....

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Μονὶκ ἄλαλη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι δὲν ἔλεγε λέξι, ἡ Λουσὶλ ἐξακολούθησε :

— Λοιπόν; Ἐμάντευσα σωστά; Αὐτὸ δὲν εἶναι ;

Μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, ἡ Μονὶκ ψιθύρισε:

— Σχεδὸν ἔτσι. Δὲν πρέπει ὅμως Λουσὶλ νὰ κρίνῃς οὔτε τὸν πατέρα σου, οὔτε τὴν μητέρα σου...

— Ὤ, ὄχι, δὲν τὸ σκέφθηκα ποτὲ αὐτό, διαμαρτύρεται ἡ μικρούλα. Τοὺς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυό... Αὐτὸ εἶναι... Ἐν τούτοις ὅμως θἄθελα νὰ μάθω ἕνα πρᾶγμα.

— Τί; ἐρώτησε ἡ Μονὶκ ποὺ καθόταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

— Ἡ μαμᾶ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραία. Θυμᾶμαι λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικά της. Ἅμα ἔφυγε, ὁ μπαμπᾶς ἔκρυψε ὅλες τὶς φωτογραφίες της. Δὲν ἔχεις τάχα φυλαγμένη καμμιὰ ἐσύ; Θέλεις νὰ μοῦ τὴν δώσῃς; Κάνε μου τὴ χάρι... Καὶ ὕστερα... τί δουλειὰ κάνει ἡ μαμᾶ; Παίζει στὸ θέατρο; στὸ σινεμά ;

— Μὰ εἶσαι τρελλή; Τί ἰδέα εἶναι αὐτὴ ποὺ σοῦ ἦρθε ;

— Εἶμαι βεβαία, ὅτι γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐμένα, τὸ παιδί της, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶχε κάποια καλλιτεχνικὴ κλίσι. Αὐτὸ μόνο δικαιολογεῖ ἀπολύτως τὴν ἀναχώρησί της. Γελιέμαι μήπως ;

Ἐξαντλημένη ἡ Μονὶκ ὁμολογεῖ :

— Οἱ ὑποψίες σου εἶναι ἀπόλυτα σωστές, Λουσίλ. Ἡ μαμᾶ σου δὲν εἶναι ἀρτίστα, ἀλλὰ γυναῖκα τῶν γραμμάτων. Ἔχει ἐκδόσει δυὸ ρομάντσα, ἔγραψε ἕνα σωρὸ ἄρθρα καὶ ἔκαμε πολλὰ ρεπορτὰζ ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ δώσῃς τὰ ἔργα της ;

Ἡ Μονὶκ καὶ στὴ σκέψι μονάχα αὐτὴ ἐξανίσταται :

— Δὲν τὰ ἔχω, Λουσίλ, σὲ βεβαιῶ. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὰ εἶχα δὲν θὰ στὰ ἔδινα. Εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμα καὶ τὰ βιβλία αὐτὰ χαρακτηρίστηκαν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο πολύ.... πολὺ ἀταίριαστα γιὰ τὴν ἡλικία σου. Καὶ ἔπειτα... Γιὰ σκέψου τὴ λύπη τοῦ μπαμπᾶ σου ἂν τὸ μάθαινε ποτέ... Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὑπέφερε πολὺ Λουσίλ. Πρέπει νὰ τὸν προσέχῃς... καὶ νὰ τὸν προφυλᾶς πάντα ἀπὸ τὴν κάθε λύπη.

— Κατάλαβα, ψιθύρισε ἡ Λουσίλ. Δὲν θὰ σοῦ ξαναμιλήσω ποτὲ πιὰ γι' αὐτό. Ἀργότερα ἴσως μπορέσω νὰ ἐπέμβω ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἀγαπῶ. Εὐχαριστῶ, Μονίκ, εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι ἔκανες γιὰ μᾶς...

Καὶ ἡ συζήτησις εἶχε λήξει.

……

Ἡ Λουσὶλ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶναι καλεσμένη σὲ κάτι φίλες της. Γρήγορα-γρήγορα, ὕστερα ἀπὸ τὸ φαΐ, ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

Ἕνα φιλὶ στὸ μπαμπᾶ, ἄλλο ἕνα στὴ Μονίκ.

— Καλὸ βράδυ, φωνάζει γεμάτη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό.

Ἅμα μένουν μόνοι, ὁ Μισὲλ καὶ ἡ Μονὶκ ἀνταλλάσσουν ἕνα χαμόγελο.

— Τί χαριτωμένη ποὺ εἶναι, ψιθυρίζει ἡ γκουβερνάντα.

— Ναί, εἶναι καλὸ παιδί, ἀποκρίνεται μετριόφρονα ὁ Μισέλ.

— Εἶναι γεμάτη εἰλικρίνεια καὶ καρδιά, ἐξακολουθεῖ ἡ Μονίκ.

Τὸ χαμόγελο τοῦ Μισὲλ γίνεται ζωηρότερο.

— Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε νἆναι ἀλλοιῶς, καλή μου φίλη; Ἀφοῦ τὴν φτιάξατε «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» σας ;

— Ὤ... διαμαρτύρεται ἡ Μονίκ. Ἐγὼ δὲν ἀνέλαβα παρὰ τὴν ἠθικὴν διαμόρφωσίν της. Εὐτυχῶς, γι' αὐτήν, ἡ φυσική της ἐμφάνισις δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ μένα. Καὶ ἔτσι ἡ πνευματική μου κόρη εἶναι ὄμορφη, πολὺ ὄμορφη.

Ὁ Μισὲλ νοιώθει τὴν λεπτότητα τοῦ κομπλιμέντου. Ἡ Λουσίλ του εἶναι πολὺ ὄμορφη πραγματικά, κι' ὅμως τὰ φλογερὰ κατάμαυρα μάτια της καὶ τὰ λεπτά της χαρακτηριστικὰ δὲν θύμιζαν σὲ τίποτα τὴν Τερέζα, ἀλλὰ μόνον τὸν Μισέλ.

Ἀσυναίσθητα τοῦ ἔρχεται ἡ σκέψις ὅτι ἴσως γι' αὐτὸ νὰ τὴν θαυμάζει τόσο πολὺ καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾶ τὴν Λουσὶλ ἡ Μονίκ.

Καὶ ἀπότομα ἡ βεβαιότης αὐτὴ τοῦ δίνει τὸ κουράγιο ποὺ τοὔλειπε πάντα ὡς σήμερα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κοντά σου

Κοντά σου δὲν ἀχοῦν ἄγρια οἱ ἀνέμοι,
κοντά σου εἶναι ἡ γαλήνη καὶ τὸ φῶς.
Στοῦ νοῦ μας τὴν χρυσόβεργην ἀνέμη
ὁ ρόδινος τυλιέται στοχασμός.

Κοντά σου ἡ σιγαλιὰ σὰ γέλιο μοιάζει
ποὺ ἀντιφεγγίζουν μάτια τρυφερὰ
κι' ἂν κάποτε μιλᾶμε, ἀναφτεριάζει
πλάϊ μας κάπου ἡ ἄνεργη χαρά.

Κοντά σου ἡ θλῖψι ἀνθίζει σὰ λουλοῦδι
κι' ἀνύποπτα περνᾶ μέσ' στὴ ζωή.
Κοντά σου ὅλα γλυκὰ κι' ὅλα σὰ χνοῦδι,
σὰ χάδι, σὰ δροσούλα, σὰ πνοή.

Μ. ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

ΩΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Τύπος νεαρᾶς Σουηδῆς, μὲ νησιώτικο κοστοῦμι.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Σοφὰ λόγια

Ἡ γυναῖκα χάνει τὴ γοητεία της μόλις λάψει νἄχῃ πεποίθησι σὲ αὐτήν.

ΛΟΥΚΕΝΑΙΗ

—Ἡ τρυφερότης εἶναι ἕνας τρόπος ἀγάπης καλὸς καὶ δροσερὸς ὅπως τὸ ἄρωμα τῶν μενεξέδων στὶς γωνίτσες τῶν κήπων.

ΝΤΡΟΖ

—Ἡ ἀδιαφορία εἶναι γιὰ τὴ καρδιὰ ὅ,τι ὁ χειμῶνας γιὰ τὴ γῆ.

ΖΟΥΜΠΕΡ

—Μιὰ στιγμὴ ἐρωτικὴ μοιάζει μὲ μιὰ σταγόνα ἀπὸ ἀπόσταγμα ρόδου. Τὸ μεθυστικό της ἄρωμα διαρκεῖ σὲ ὅλη μας τὴ ζωή.

ΕΛΒΕΤΙΟΥΣ

—Ἡ χαρὰ βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ κάθε τι, ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ ξέρῃ νὰ τὴν βρῇ.

ΣΟΥΛΙΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΣΚΙΤΣΑ

Μία ὡραία γούνα

Εἴχαμε πάει μὲ τὴ γυναῖκα μου στὴ Βουλγάρικη Ταβέρνα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἅμα φάγαμε ἀρχίσαμε τὴ συζήτησι πίνοντας σιγὰ - σιγὰ τὸν καφέ μας, γιὰ νὰ περάσῃ λίγη ὥρα, πρὶν πᾶμε σπίτι γιὰ ὕπνο. Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς κύτταξα πίσω μου εἶδα ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ καρέκλα μιὰ ρενὰρ ἀρζαντέ. Τάχασα.

Ἀπέναντί μας, στὸ διπλανὸ τραπεζάκι, ἕνα ἄλλο ζευγαράκι ἔπαιρνε ἐπίσης τὸν καφέ του. Τὴν πρώτη στιγμὴ σκέφτηκα ὅτι ἡ ὡραία γοῦνα ἀνήκει στὴν ἐξ ἴσου ὡραία κυρία. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐξυπηρετήσω τὴν πῆρα καὶ τῆς τὴν ἔδωκα ρωτῶντας :

—Ἡ γοῦνα αὐτὴ εἶναι δική σας, κυρία μου ;

—Ὄχι, κύριε, καὶ μοῦ γύρισε τὴ πλάτη γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ συζήτησι ποὺ εἶχε ἀρχίσει μὲ τὸν συνοδό της.

Ἐξεπλάγην, καὶ ἔμεινε μὲ τὴ γοῦνα στὰ χέρια, ὅταν ἄκουσα τὸν καβαλλιέρο της νὰ τῆς λέῃ :

—Κουτὴ εἶσαι, Κολέτ... Γιατὶ δὲν εἶπες ναί ;

Συγχρόνως καὶ ἡ γυναῖκα μου, μοῦ ἔλεγε γεμάτη θυμό :

—Εἶσαι τρελλός, Ἐρνέστο. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ρωτήσῃς. Εἶναι τόσο ὄμορφη αὐτὴ ἡ ρενάρ... καὶ θὰ μοῦ πήγαινε τόσο ὡραῖα...Ἀκούμπησέ την ἐκεῖ ποὺ τὴν βρῆκες κοντά σου, καὶ ἅμα φύγουν αὐτοὶ οἱ δυὸ βλάκες θὰ τὴν πάρουμε...

Καὶ ἡ γυναῖκα μου ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴ λεία της, ἅρπαξε τὸ γκαρσόνι καὶ ἀνανέωσε τὴν παραγγελίαν.

Καὶ οἱ γείτονές μας ὅμως ἔκαναν τὸ ἴδιο. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία... καὶ ἐκεῖνοι εἶχαν τὸν ἴδιο μὲ τὸν δικό μας σκοπό !....

Στὶς 12 παραγγείλαμε τὸ τέταρτο καφέ μας. Στὴ μία, παραγγείλαμε δυὸ σάντουϊτς καὶ λευκὸ κρασί. Στὶς 2 παραγγείλαμε χορτόσουπα.

Τὸ διπλανὸ ζευγάρι μᾶς ἐμιμεῖτο καὶ ἐπαράγγελνε καὶ αὐτὸ τὸ ἕνα φαΐ ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἤμουν ἔξω φρενῶν... καὶ ἡ γυναῖκα μου τὸ ἴδιο... Καὶ ἐπὶ πλέον τὸ ἀντικρυνό μας ζευγάρι μᾶς κυττοῦσε μὲ ἀγρίας, ἀγριωτάτας διαθέσεις.

Ὁ πόλεμος εἶχε κηρυχθῆ. Ἐπρόκειτο τώρα γιὰ τὸ ποιὸς θὰ νικήσῃ. Ποιὸς θὰ κουραζόταν πιὸ πρὶν καὶ ποιὸς θὰ φαινόταν πιὸ ἀνοιχτοχέρης. Μὲ πεῖσμα ἐφώναξα τὸ γκαρσόνι καὶ παρήγγειλα γαρίδες μαγιονέζα καὶ ἕνα μπουκάλι σαμπάνια.

Τὸ ἀντικρυνὸ ζευγάρι τὸ ἴδιο.

Ὅταν χτύπησαν οἱ τέσσερες ἀπ' τὸ πρωῒ τὸ μαγαζὶ ἑτοιμάστηκε νὰ κλείσῃ καὶ τότε ἄρχισε ὁ πραγματικὸς ἀγῶνας. Οἱ ὑπόλοιποι πελάτες ἐφώναξαν τὸ γκαρσόνι γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ λογαριασμό. Ἐγὼ καθόμουν ἀτάραχος. Περίμενα νὰ ἑτοιμασθοῦν οἱ πολλοὶ πρῶτα. Θἄμουν πολὺ εὐχαριστημένος νὰ τοὺς στείλω στὸ διάβολο. Δυστυχῶς ὅμως γιὰ νὰ κερδίσουν καιρὸ ἡ κυρία σηκώθηκε καὶ πῆγε στὴ τουαλέττα. Περίμενα νὰ γυρίσῃ... περίμενα τίποτα !...

Ἐπὶ τέλους τὸ γκαρσόνι μὲ πλησίασε καὶ χωρὶς νὰ τοῦ τὸν ζητήσω μοῦ παρέδωσε τὸ λογαριασμό... Τριακόσια πενῆντα φράγκα...

Τέντωσα τ' αὐτὶ γιὰ νὰ ἀκούσω τί γινόταν στὸ διπλανὸ τραπέζι ὅπου κατευθυνόταν τὸ γκαρσόνι.

—Τετρακόσια σαράντα φράγκα...

Ἱκανοποιήθηκα... Ἐπλήρωσαν ἐνενῆντα φράγκα παραπάνω ἀπὸ μένα αὐτοί.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξακολουθούσαμε καὶ τὰ δυὸ ζευγάρια νὰ χρονοτριβοῦμε.

Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισαν οἱ κυρίες νὰ ἑτοιμάζωνται... ἀνταλλάσσοντας συγχρόνως φλογερὲς ματιές.

Πουδραρίστηκαν, ἔβαλαν ρούζ, κραγιόν, χτενίστηκαν καὶ ὕστερα ἀργὰ - ἀργὰ πῆραν τὰ πανωφόρια τους.

Καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκριβῶς ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε στὴ ταβέρνα μιὰ ξανθὴ κυρία ἔξαλλος.

—Τὴν ρενάρ μου, ξέχασα... νάτην...

Καὶ χαρούμενη τὴν πῆρε καὶ βγῆκε μισογελῶντας.

Φύγαμε βιαστικὰ καὶ τὰ δυὸ ζευγάρια, ἀφοῦ ἀνταλλάξαμε μιὰ τελευταία, φοβερὰ θερμὴ ματιά.

Προχωρῶντας ξεπεράσαμε τὸ ἄλλο ζευγάρι ποὺ μᾶς εἶχε προσπεράσει λίγα βήματα καὶ τοὺς ἄκουσα νὰ μαλώνουν ζωηρά, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἡ γυναῖκα μου μοῦ ἔλεγε ἔξω φρενῶν.

—Εἶσαι βλάκας, ἠλίθιος... γελοῖος !...

Καὶ δὲν κατόρθωσα νὰ κλείσω μάτι καθόλου ἐκείνη τὴ νύχτα ἀπ' τὶς βρισιὲς καὶ τὶς φωνὲς τῆς γυναίκας μου !

ΠΙΕΡ ΟΥΜΠΕΡΤΥ

ΛΙΓΑ ΜΙΚΡΑ ΣΠΙΡΤΟΖΑ

ΔΙΚΑ ΜΑΣ...

Ὁ φτωχὸς ὁ Περικλῆς εἶνε βαρειὰ ἄρρωστος. Ἡ γυναῖκα του ἀνήσυχη ρωτᾶ τὸν γιατρό:

—Γιατρέ μου, τί λέτε, θὰ γλυτώσῃ;

— Ἀδύνατο, κάνει ὁ γιατρός. Πάρτε το πὼς πέθανε κι' ὅλας!

Ὁ Περικλῆς τ' ἀκούσει ὅλα αὐτὰ καὶ ἀνασηκωνόμενος διαμαρτύρεται: —

—Ὄχι, γιατρέ. Δὲν πέθανα ἀκόμα. Ζῶ καὶ θὰ ζήσω.

Καὶ ἡ γυναῖκα του αὐστηρά:

— Πάψε ἐσύ, θὰ μᾶς πῇς πὼς ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ τὸν γιατρὸ ἂν ζῇς ἢ ἂν πέθανες;

⁂

Στὸ καφενεῖο στήνεται μεγάλος καυγγᾶς. Ὁ Στάμος καὶ ὁ Μιστόκλης τσακώθηκαν πάνω στὰ χαρτιά.

—Βρὲ σύ, θὰ σοῦ φάω τὸ λαρύγγι ! φωνάζει ὁ ἕνας βγάζοντας τὸ σακκάκι.

—Θὰ σὲ κάνω κομμάτια! μουγγρίζει ὁ ἄλλος πετῶντας κι' αὐτὸς τὸ σακκάκι του.

Οἱ ἀντίπαλοι εἶνε ἕτοιμοι νὰ πιαστοῦν. Καὶ στὴν πιὸ δραματικὴ στιγμὴ ρωτοῦν καὶ οἱ δυό τους:

—Μὰ τί διάβολο, δὲν ὑπάρχει κανένας σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο ποὺ νὰ χωρίζῃ τοὺς συμπλεκομένους;

⁂

— Ἐγώ, λέγει μιὰ ποὺ νομίζει πὼς ἔχει ἔξοχη φωνή, κάποτε στὴν προϋπαρξί μου ἤμουνα ἀηδόνι.

—Μὰ ἐγώ, λέει ἕνας νεαρὸς ἐρωτιδεύς, ἐξάπαντος θὰ ἤμουν ὁ Δὸν Ζουάν...

Καὶ ἕνας πρωτόβγαλτος δικηγόρος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ πιστέψῃ πὼς στὴν προϋπαρξί του ἦταν ὁ Δημοσθένης...

Τότε ἕνας χοντρὸς κύριος, ποὺ τόση ὥρα σφούγγιζε συνεχῶς τὸν ἱδρῶτα του εἶπε:

—Μ' αὐτὸν τὸν ἱδρῶτα ποὺ χύνω, ἐὰν δὲν ἤμουν, ἀσφαλῶς στὴν νέα μου μετενσάρκωσι θὰ εἶμαι... ποτάμι!

⁂

—Σωστὴ ἀρρώστεια, καὶ μάλιστα ἀγιάτρευτη, κατάντησε τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦ καϋμένου λογοτέχνου κ. Χ. νὰ μπῇ στὴν Ἀκαδημία. Μ' αὐτὴ τὴ λαχτάρα κοιμᾶται, μ' αὐτὴ τὴ λαχτάρα ξυπνᾶ.

—Κύριέ μου, ἀπάντησε κάποιος ἡ Ἀκαδημία δὲν ἔγινε γιὰ τοὺς ἀνιάτους.

...ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Ὁ λόρδος Χάμιλτον μέθυσε κάποτε σ' ἕνα μικρὸ χωριάτικο ξενοδοχεῖο καὶ πάνω στὸ μεθῦσι του σκότωσε ἕνα γκαρσόνι. Ἔπειτα σηκώθηκε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ καταλάβῃ τί ἔκανε. Ὁ ξενοδόχος τὸν πλησιάζει κατατρομαγμένος:

—Μιλόρδε ξέρετε πὼς σκοτώσατε ἕναν ἄνθρωπο;

Κι' ὁ λόρδος τραύλισε:

—Καλά, καλά! Περάστε τον στὸ λογαριασμό!

⁂

Ὁ Βολταῖρος εἶχε μιὰ πολὺ ἄσχημη ἀνηψιά, τὴ Διονυσία. Μετὰ τὸ θάνατό του ὅμως ἡ Διονυσία κατάφερε νὰ παντρευτῇ. Ἕνα πρωῒ ἦρθε νὰ τὴ ζητήσῃ ἕνας χωριάτης. Ἦταν ἀκόμη πολὺ πρωΐ, μὰ καθὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς ἔφερνε χρήματα ἀπὸ τὰ κτήματά της ἡ Διονυσία εἰδοποίησε νὰ τῆς τὸν φέρουν στὴ συζυγικὴ κρεββατοκάμαρα. Στὴ θέα τῶν δύο κεφαλῶν ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὸ κρεββάτι ὁ χωρικὸς τὰ ἔχασε καὶ δὲν ἤξερε σὲ ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ νὰ μιλήσῃ.

—Κύριοι, παρακάλεσε, ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό σας εἶντ' ἡ κυρία;...

⁂

Ὅταν οἱ Ἄγγλοι ἀπεκεφάλισαν τὸ βασιληᾶ τους Κάρολο, ἡ βασίλισσα Χριστίνα τὸ πληροφορήθηκε ἀπὸ γράμματα ποὺ τῆς ἔστειλαν. Καὶ εἶπε δημοσίᾳ:

—Οἱ Ἄγγλοι ἔκαναν καλὰ ποὺ ἔκοψαν τὸ κεφάλι τοῦ βασιληᾶ τους. Τί τὸ ἤθελε, ἀφοῦ δὲν τὸ μεταχειριζόταν ποτέ;

⁂

Στὰ χρόνια τοῦ Διευθυντηρίου μιὰ ἀρκετὰ ὡραία γυναῖκα, ἔλεγε σὲ κάποια φίλη της πὼς σκόπευε νὰ ἀνοίξῃ τὸ σπίτι της, μὰ πὼς δὲ θὰ δεχόταν στὶς γιορτὲς καμιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ εἶχε περάσει τὰ 30 χρόνια.

—Θὰ ἔχῃ γοῦστο, ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Μὰ κάνε γρήγορα, γιατὶ σὲ ἕνα χρόνο δὲ θὰ μπορῇς πιὰ νὰ καλέσῃς τὸν ἑαυτό σου.

⁂

Κάποιος ἐνοχλητικὸς πλησίασε τὸν ἱππότη ντὲ Ναρμπὸν ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν τόνο τῆς οἰκειότητος, μὲ τὸν ὁποῖο τοῦ μιλοῦσε καὶ τὸν ρώτησε:

—Καλημέρα, φίλε μου. Τί γίνεσαι;

Καὶ ὁ ἱππότης ἀπάντησε:

— Καλημέρα, φίλε μου. Πῶς σὲ λένε;

ΚΟΥΚΛΑ ΓΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

— Μὲ ζήτησε κανεὶς κυρὰ Μαριγὼ στὸ τηλέφωνο σήμερα ;

— Δὲν ξέρω, κυρία.

— Πῶς δὲν ξέρεις ;

— Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ τηλεφώνησε εἶπε μονάχα : «Ἐσὺ εἶσαι, κούκλα μου».

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὕστερα ἀπὸ 20 χρόνια

Τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου πολέμου, τότε ποὺ τὸ κάθε κορίτσι τὸ θεωροῦσε τιμή του νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ ἕναν στρατιώτη, ἡ Σιμὸν Ἔλιτι, ἀποφάσισε νὰ ἀπαντήσῃ ἕνα βράδυ σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες δημοσιεύσεις τῶν ἐφημερίδων.

Ἡ προτίμησίς της εἶχε πέσει στὸν ἀνθυπολοχαγὸ Ἀνρὺ Μαγιό.

Καὶ ἡ συνηθισμένη ἱστορία ἄρχισε. Κοντὰ στὶς τόσες ἄλλες ἡ νέα προσέθεσε, στὸ πλάϊ τῶν οἰκογενειακῶν της ἀνησυχιῶν, τὴν ἀγωνία καὶ τὸ τρόμο τὸν καθημερινὸ γιὰ ἕνα πρόσωπο ποὺ, παρ' ὅλο ποὺ δὲν κλείει τίποτα πιὰ τὸ παρλεθόν μας, μοιάζει κάτι ἔτσι σὰν ὄνειρο, ἀκριβῶς ἐπειδὴ τὸ ἀγνοοῦμε.

Ἡ πρώτη ἀπάντησις δὲν διέλυσε τὴν γοητεία.

Ἡ δεύτερη τοὺς ἔρριξε τὸν ἕναν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, κατάπληκτους, ταραγμένους, εὐτυχισμένους ἀπὸ τὴν ἀπάντησί τους.

Ὕστερα ἡ Σιμὸν ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ πέντε - ἕξη γράμματα μὲ τὸ κάθε ταχυδρομεῖο...καὶ ὕστερα τίποτα πιά.

«Φέρεται ὡς ἐξαφανισθεὶς !» Ἅμα ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ ἕναν ἀφηρημένο ὑπάλληλον τῆς δημαρχίας ἡ Σιμὸν ἔνοιωσε ξαφνικὰ τόσο βαρειὰ τὴν καρδιά της, σὰν νὰ σωριαζόταν κάτι μέσα της.

Τὸ πόσο βαρὺς στάθηκε ὁ πόνος της, μόνο αὐτὴ τὸ ξέρει. Μέσα σὲ λίγο καιρὸ κατάντησε φάντασμα τοῦ παληοῦ της σπιτιοῦ. Τὰ μάτια της βαθούλωσαν, τὰ μάγουλά της χλώμιασαν, τὰ χείλη της μαράθηκαν...

Καὶ ὕστερα σιγὰ - σιγὰ ἡ πληγὴ ἐπουλώθηκε. Παντρεύτηκε ἕνα συγχωριανό της. Ἀπόχτησε, ὄχι πολλά, ἕνα μονάχα παιδί, μιὰ κόρη ποὺ παντρεύτηκε μικρὴ καθιστῶντας ἔτσι τὴν Σιμὸν σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν γιαγιά.

Καὶ ὅμως κατὰ βάθος οὔτε οἱ οἰκογενειακὲς σκοτοῦρες, οὔτε οἱ μητρικὲς φροντίδες δὲν κατώρθωσαν νὰ σκοτώσουν τὴν γλυκειὰ καὶ ἀγαπημένη θύμησι.

Καὶ ἕνα βράδυ σ' ἕνα χορὸ ποὺ ἔδιναν ὁ γαμπρός της καὶ ἡ κόρη της τὸ μοιραῖο συνετελέσθη.

—Μαμά, νὰ σοῦ παρουσιάσω τὸν νέον συνέταιρον τοῦ Τζάκ... τὸν κύριο Ἀνρὺ Μαγιό !

Καὶ ὕστερα, ἀφοσιωμένη στὰ καθήκοντά της ὡς οἰκοδεσποίνης, ἡ νέα γυναῖκα ἐξαφανίστηκε, ἀφίνοντας ἀντιμετώπους τὴν μητέρα της καὶ ἕναν χοντρούσικο κύριο λιγάκι φαλακρόν.

Ἐκεῖνος τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

—Σιμόν ! ἐτραύλισε.

Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως καὶ προσπάθησε νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος του.

—Κυρία μου...

Ἐκείνη στάθηκε γιὰ λίγα λεπτὰ ἀκίνητη, κατάχλωμη, ταραγμένη μὲ χαμηλωμένη τὰ μάτια, προσπαθῶντας νὰ ἀναπαραστήσῃ μὲς στὸ νοῦ της τὴν σβέλτα σιλουέττα τοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ εἶχε λατρέψῃ στὰ νειάτα της.

Ἅμα συνῆλθε.

—Κύριε ψιθύρισε ἁπλᾶ καὶ κεῖνος ὑποκλήθηκε νοιώθοντας ὅτι τοῦ ἐπέβαλε νὰ μὴν ἀνασκαλέψῃ τὰ παληά.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα τῆς ἔδειξαν τὴν κυρία Μαγιό, μιὰ ὡραία γυναῖκα ποὺ προσπαθοῦσε μὲ κόπο— ὅπως καὶ ἡ Σιμὸν ἄλλως τε—νὰ κρύψῃ τὰ σαράντα καὶ κάτι, χρόνια της.

Καὶ ἔμαθε ἐπιδέξια ὅτι ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ἀνρὺ Μαγιὸ φερόμενος ὡς ἐξαφανισθείς, εἶχε κρατηθεῖ, ἀληθινά, χρόνια αἰχμάλωτος.

Ἡ Σιμὸν ὑπελόγισε ὅτι τὴν ἐποχὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πάρῃ νέα του, εἶχε ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπαρχιακὴ πόλι ποὺ κατοικοῦσε στὸ διάστημα τοῦ πολέμου καὶ δὲν εἶχε ἀφήσει κανένα ἴχνος πίσω της.

Καὶ μὲ πόνο σκέφθηκε τί εἶχε γκρεμήσει ἡ ἀστόχαστη αὐτὴ ἀναχώρησις.

Ἀμέσως ὅμως συνῆλθε... Τί τὸ κακὸν μεταξὺ τοῦ ὡραίου ἀξιωματικοῦ της καὶ τοῦ σοβαροῦ ἐπιχειρηματίου ποὺ τῆς παρουσίασαν ἀπόψε ;

Καὶ αὐτὴ—τὸ σκεφτόταν γιὰ πρώτη φορὰ τώρα— σὲ τί μποροῦσε νὰ θύμιζε τὴν τρελλὴ νέα ποὺ δρασκέλιζε πέτρες καὶ χαντάκια γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὸν ὡραῖο της ;

Ἅμα πῆγε σπίτι της θέλησε νὰ ξαναδιαβάσῃ τὰ γράμματα τοῦ παρελθόντος.... Ἀλλὰ—γιὰ πρώτη φορὰ—ἔνοιωσε πὼς κρατοῦσε πράγματα νεκρὰ μὲς στὰ χέρια της, ποὺ δὲν τὴν συγκινοῦσαν πιά !...

ΖΑΝ ΠΟΡΤΑ·Ι·Γ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣΑ, ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΤΟΝ ΕΧΑΣΑ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΔΟΣ Κ. ΜΑΓΚΑΛΟ

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑ στὰ εἴκοσί μου χρόνια χωρὶς νὰ καταλάβω καλὰ-καλὰ οὔτε πῶς, οὔτε γιατί. Κ' ἔζησα μὲ τὸν ἄνδρα μου δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια, ἂν ὄχι εὐτυχισμένα, ἥσυχα ὅμως καὶ ἱκανοποιημένα. Ὁ ἔρωτας δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ γεννηθῇ ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ γι' αὐτὸ ὅταν πέθανε δὲν δοκίμασα κανένα πόνο δυνατό, ἀλλὰ μιὰν ἀνακούφισι, μιὰ χαρὰ ἀπ' τὴν ἐλευθερία ποὺ ἐπὶ τέλους θὰ ἀπολάμβανα.

Ἀφοῦ πέρασε ὁ πρῶτος καιρὸς τοῦ πένθους μου, ἀγόρασα μιὰ χαριτωμένη βιλλίτσα στὴν ἐξοχὴ καὶ ἀποσύρθηκα ἐκεῖ. Οἱ μέρες μου περνοῦσαν εὐχάριστες μὲ τὸ διάβασμα, τὸ κέντημα καὶ τὴν καλλιέργεια τῶν λουλουδιῶν.

Καὶ πέρασε ἕνας χρόνος ἔτσι. Ἤμουν τριάντα πέντε χρονῶν τώρα. Παρ' ὅλο ποὺ ἔδειχνα πολὺ νέα ἀκόμα, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲν σκέφτηκα νὰ ξαναπαντρευτῶ. Ὁ γάμος μὲ εἶχε ἀπογοητεύσει... Ὅσο γιὰ τὸν ἔρωτα;... θαρροῦσα πὼς ἦταν πολὺ ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ ἐλπίσω νὰ τὸν γνωρίσω.

Μιὰ μέρα εἶδα ὅτι ἡ διπλανὴ ἀπ' τὴ δική μου βίλλα εἶχε νοικιασθῆ ἀπὸ ἕνα νεαρὸ ζευγάρι. Καὶ στὴ μοναξιὰ ποὺ ζοῦσα δὲν ἄργησα νὰ προσέξω τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους. Τὰ περιβόλια μας δὲν τὰ χώριζε παρὰ ἕνα μικρὸ κιγκλίδωμα καὶ ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλω θὰ μποροῦσα νὰ παρακολουθῶ καὶ τὶς μικρότερες κινήσεις τους.

Κάθε πρωῒ ὁ σύζυγος ἔφευγε κλειδώνοντας ἐλαφρὰ τὴν πόρτα. Πρὶν φύγῃ ὅμως τὸν ἔβλεπα νὰ στριφογυρίζῃ ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ ἑτοιμάζῃ τὸ πρόγευμά του. Καμμιὰ φορὰ τὸν ἔβλεπα νὰ γεμίζῃ ἕνα δίσκο καὶ νὰ τὸν πηγαίνῃ μέσα. «Περιποιεῖται τὴν γυναῖκα του» σκεφτόμουνα συχνὰ ἀναστενάζοντας... Τέτοιες χαρὲς δὲν τὶς εἶχα ποτὲ ἐγὼ γευθῆ μὲ τὸν ἄνδρα μου.

Ἐκείνη ἐσηκωνόταν ἀργὰσυνήθως, ἐπρογευμάτιζε μὲ τὴν πυτζάμα της, ὕστερα βαφόταν καὶ τουαλτταριζόταν προσεκτικὰ καὶ ἔβγαινε ἔξω ἀφίνοντας τὴν ἐπίβλεψι τοῦ σπιτιοῦ στὴν ὑπηρέτρια. Καμμιὰ φορὰ ἐρχόνταν καὶ μὲ ἔπαιρναν τίποτε φίλες της καὶ ἔφευγαν μὲ θόρυβο καὶ γέλια μὲ τὸ ὡραῖο αὐτοκίνητο τῆς κ. Τεγιερὲ—ἔτσι λεγόταν ἡ νέα μου γτιτόνισσα.

Ἀπ' τὴν ὑπηρέτριά μου πάλι ἔμαθα τὰ ὑπόλοιπα. Ὁ Λουσιὲν Τεγιερὲ ἦταν ἀρχιτέκτων στὴν ἀρχὴ τοῦ σταδίου του ἀκόμα, ἡ δὲ γυναῖκα του ἡ Τζέννυ, τρελλαίνονταν γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ ἀπαιτοῦσε πολυτέλεια, λοῦσα καὶ διασκεδάσεις.

Μὲ τὸν καιρὸ γνωρίστηκα μὲ τοὺς Τεγιερὲ καὶσιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ συμπαθῶ τὸν Λουσιέν, ἀκούγοντας τὴ γυναῖκα του νὰ μοῦ μιλᾷ μὲ τόση ἀπάθεια γι' αὐτὸν καὶ νὰ ἐνθουσιάζεται γιὰ ὅ,τι εἶχε σχέσι μὲ γλέντι καὶ πολυτέλεια.

Νευρίαζε νὰ τὸν βλέπῃ νὰ γυρίζῃ μόνος τὸ βράδυ σπίτι καὶ νὰ τὸ βρίσκῃ ἄδειο! Ἡ Τζέννυ ἔτρωγε συχνὰ ἔξω καὶ γύριζε τὴ νύχτα πολὺ ἀργά, μόνη της, γιατὶ ὁ Λουσιὲν δὲν μποροῦσε νὰ τὴν συνοδτύῃ, μιὰ καὶ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ σηκώνεται τὸ πρωῒ νωρίς.

Ἕνα βράδυ—ἦταν καλοκαῖρι θυμᾶμαι—εἶδα τὸν Λουσιὲν νὰ βγάζῃ ἕνα τραπεζάκιστὸν κῆπο καὶ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ φάῃ. Πρόσεξα... πολὺ φτωχικὸ δεῖπνο ἀλήθεια... Ὁ δυστυχῶς ποιὸς ξέρει πόσες οἰκονομίες δὲν ἔκανε γιὰ νὰ παρέχῃ στὴ γυναῖκα του ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη ἄνεσι.

Σηκώθηκα ἀπ' τὸ δικό μου τραπέζι καὶ προχώρησα στὸ κιγκλίδωμα.

—Θέλετε νὰ ρθῆτε νὰ μοῦ κάνετε συντροφιά; τὸν ρώτησα. Ἢ προτιμᾶτε νὰ φᾶτε μόνος;

—Μόνος; Ἂν νομίζετε πὼς εἶνε εὐχάριστο; Τί νὰ κάνω ὅμως; Ἡ Τζέννυ θ ἀφάῃ ἔξω καὶ θὰ πάῃ στὸ θέατρο ὕστερα.

—Γιατί δὲν πηγαίνετε στὸ ρεστωράν;

—Ἆ... μπᾶ... Δὲν μὲ τραβάει... Εἶμαι πολὺ νοικοκύρης κατὰ βάθος. Ὕστερα ἀπ' τὸν ἀγῶνα τῆς ἡμέρας προτιμῶ τὸ σπίτι... Μ' ἀρέσει ἡ οἰκογενειακὴ ζωή...

Ἀπὸ τότε καθιερώθηκε. Τὰ περισσότερα βράδυα τρώγαμε μαζί. Πόση εὐχαρίστησι δὲν ἔνοιωθα σ' αὐτὰ τὰ ἁγνά, φιλικὰ τὲτ-ἀ-τέτ.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ Τζέννυ ἄρχισε ν' ἀπουσιάζῃ ἀπ' τὸ σπίτι της μέρες ὁλόκληρες

Μοῦ τὸ ἀνήγγειλε ὁ Λουσιὲν μὲ θλῖψι καὶ ἀπελπισία.

Τοὔπιασα τὸ χέρι. Τὸν ἅρπαξα σὰν τὸ ναυαγὸ ποὺ ζητάει βοήθεια καὶ τὸ κράτησε ὧρες μές στὰ δικά του χωρὶς νὰ λέῃ λέξι.

Καὶ δὲν ξαναμιλήσαμε ποτὲ πιὰ γι' αὐτήν.

Ἕνα βράδυ ξανάρθε. Τρώγαμε μαζὶ ἐκείνη τὴν ὥρα. «Λουσιέν!» ἐφώναξε αὐταρχικά. Σηκώθηκε, πῆγε. Ὅταν γύρισε ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἦταν χλωμὸς καὶ δὲν ξανάβαλε πιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα του.

—Θέλτι διαζύγιο, μοῦ εἶπε... Ἴσως νἆναι καλλίτερα ἔτσι!

—Εἶστε δυστυχὴς ποὺ τὴν χάνετε;

Δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ὕστερα εἶπε.

—Στὴν ἀρχὴ τρελλαινόμουνα στὴ σκέψι αὐτή... Μοὔκαμε τόσο κακὸ ὅμως... Θἆναι μιὰ ἀνακούφισι νὰ μπορέσω νὰ τὴν ξεχάσω.

Δίστασε ξανά.

—Καὶ ἔπειτα, γνώρισα τώρα τί θὰ πῇ ἀληθινὴ γυναῖκα!

Μ' ἀγκάλιασε καὶ ἀκούμπισε τὸ κτφάλι του στὸ στῆθος μου. Τοῦ χάϊδεψα τὰ μαλλιὰ σὰν νἆταν παιδί.

—Μαριόν... ἂν ξέρατε τί ποθῶ γιὰ σένα. Τί θὰ γινόμουν ἂν δὲν εἶχα ἐσᾶς;

Σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ὕστερα ἀπὸλίγο ἤξερε πιὰ τὶ ἐστὶ φιλὶ ἐρωτικό.

Καὶ οἱ ἡμέρες κυλοῦσαν μέσ' στὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ἀφινόμουν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Λουσιὲν μὲ ἀφοσίωσι, μὲ ἐμπιστοσύνη. Δοκίμαζα τὸν ἔρωτα στὰ τριάντα τρία μου χρόνια. Δὲν ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου ἔνοχο. Μήπως δὲν εἴμαστε ἐλεύθεροι καὶ οἱ δυό;

Καὶ ζήσαμε ἔτσι ἔξη μῆνες.

Καὶ μιὰ μέρα ξανάρθε...

Ξανάρθε καὶ μὲ ἐξευτέλισε μπροστά του, χωρὶς αὐτὸς νὰ τολμᾷ οὔτε λέξι νὰ πῇ. Μοὔπε πὼς ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ, ἐγὼ τῆς τὸν πῆρα, ἐγὼ... Σηκώθηκα χωρὶς νὰ πῶ λέξι καὶ ἔφυγα χλωμὴ ἀπ' τὸ σπίτι, ὅπου εἶχα βρῆ τὴν εὐτυχία. Ἔφυγα καὶ δὲν ξαναπῆγα ποτὲ πιά. Ὅλη νύχτα στριφογύριζα στὸ δωμάτιό μου σὰν τὴ τρελλή, ἐλπίζοντας, περιμένοντας... Τίποτα. Ὁ Λουσιὲν δὲν ξανάρθε.

Ἡ Τζέννυ ξαναπῆρε κατοχὴ μές στὸ σπίτι. Ὁ ἐραστής της τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ κολλοῦσε τώρα στὸν Λουσὲν σὰν σὲ σωτηρία.

⁂

Τώρα τὸ μαρτύριό μου ξανάρχισε ἀδιάκοπο, βουβό. Ἦταν τόσο δυνατὸ ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ὑποφέρω. Ἄλλοτε, πρὶν τὸν δῶ, εἶχα σκεφθῆ τὸ θάνατο. Τὸν εἶχα προσκαλέσει μές στὰ δάκρυά μου. Ἦταν φρικτό. Ἔπρεπε νὰ τὸν σώσω, νὰ σώσω τὴν ἀγάπη μας, τὴν εὐτυχία μας. Σὰν τὴν τρελλὴ στριφογύρισα νύχτες ὁλόκληρες μές στὸ δωμάτιό μου ζητῶντας νὰ βρῶ τὴ λύσι. Καὶ κάποτε νόμισα πὼς τὴν βρῆκα. Ἔμαθα ὅτι τὴν ἐπομένη ἡ Τζέννυ θὰ πήγαινε σὲ μιὰ φίλη της, σὲ κάμποσων χιλιομέτρων ἀπόστασι. Καὶ ἀμέσως πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Πῆγα στὸ γειτονικὸ χωριό, νοίκιασα ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὄφερα καὶ τὄκρυψα στὸ περιβόλι μου. Περίμενα. Ὅταν εἶδα τὴν Τζέννυ νὰ ξεκινάῃ μὲ τὴν κίτρινη κουρσίτσα της φόρεσα ἕνα παληὸ πανωφόρι ποὺ εἶχα χρόνια νὰ τὸ χρησιμοποιήσω, ἔχωσα τὸ κεφάλι μου σ' ἕνα κοῦκο καὶ κατέβηκα κάτω.

Σὲ λίγο προχωροῦσα τρέχοντας μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ ἐρημικὸ δρομάκι. Ἤξερα πὼς κάπου ἐκεῖ βρισκόταν ἕνα ἐπικίνδυνο σημεῖο, ὅπου εἶχαν βρῆ τὸ θάνατο πολλοὶ αὐτοκινητισταί. Σὲ λίγο εἶδα ἀπὸ μακρυὰ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Τζέννυ. Πάτησα πρώτη καὶ τὴν πλησίασα. Τὴν ὥρα ποὺ ἦταν ἕτοιμη ἀκριβῶς νὰ περάσῃ τὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο ἐπάτησα τὸ κλάξον καὶ συγχρόνως περίμενα μπρός. Μιὰ φωνή, μιὰ φοβερὴ φωνή, ἕνας θόρυβος δαιμονισμένος καὶ ἡ φτωχὴ Τζέννυ γκρεμίσθηκα μὲ τ' αὐτοκίνητό της στὸ κρεμνό. Γύρισα πίσω σὰν τὴν τρελλή. Ἐπέστρεψα τὸ αὐτοκίνητο ποὺ εἶχα νοικιάσει μὲψεύτικο ὄνομα καὶ πῆγα σπίτι.

Περίμενα τὴν Λουσιέν! Ὅλη τὴ νύχτα...Καὶ τὴν ἐπομένη ὁλόκληρη. Καὶ ὕστερα τὴν μεθεπομένη ἦρθε τὸ βραδάκι. Περπατοῦσε βαρειὰ καὶ ἀργὰ σὰν γέρος. Σηκώθηκα καὶ τὸν πλησίασα. Ἐστάθηκε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ σὰν νεκροῦ.

—Ἔμαθες; μὲ ρώτησε.

Κούνησα τὸ κεφάλι ἀρνητικὰ καὶ τὸν κύτταξα μὲ ἀπορία.

—Ἡ Τζέννυ ἔπεσε θῦμα αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος. Τὴν βρῆκαν ἀργὰ τὴ νύχτα κάτι διαβάτες καὶ τὴν πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Θὰ ζήσῃ, ἀλλὰ θὰ μείνῃ ἀνάπηρη σὲ ὅλη της τὴ ζωή.

Ἐσώπασε γιὰ λίγο καὶ ὕστερα ἐξακολούθησε.

—Δὲν τὰ πηγαίναμε καθόλου καλά. Δὲν εἴμαστε γινομένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Ἑτοιμαζόμουν νὰ ζητήσω νὰ χωριστοῦμε τελειωτικά. Θἆταν καλλίτερα καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας.

Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐξακολούθησε.

—Ἤλπιζα νὰ βρῶ τὴν εὐτυχία κοντά σου, Μαριόν, ἀλλὰ τώρα τελείωσαν ὅλα. Θἆμουν ἄνανδρος ἂν τὴν ἐγκατέλειπα στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεται τώρα.

Ὁ νοῦς μου σκοτίστηκε. Ἔβλεπα μὲς στὸ νοῦ μου ποιὰ θἆταν ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς ἡ ζωή τους καὶ μὲπιανε φρίκη.

Καὶ τότε μόνο ἔνοιωσα ποῦ μὲ ἔφερε ὁ ἐρωτικός μου παροξυσμός. Ὁ Λουσιὲν μὲ κύτταζε μὲ πόνο καὶ τρυφεράδα... Ὢ!... ἂν ἤξερε...

—Ἀντίο, Μαριόν, μοῦ εἶπε ἀργά.

Καὶ ἔφυγε.

Δὲν τὸν ξαναεῖδα ποτὲ πιά. Τὴν ἐπομένη ἐγκατέλειψα τὴ βιλλίτσα μου καὶ πῆγα στὸ Παρίσι. Πολλὲς φορὲς ἔνοιωσα τὴν ἀνάγκη νὰ πάω νὰ παραδοθῶ στὴν ἀστυνομία. Ἀλλὰ δὲν τόλμησα. Σκεφτόμουν τὸν πόνο ποὺ θὰ δοκίμαζε ὁ Λουσιέν. Γιατί νὰ τοῦ φανερωθῶ καὶ νὰ τοῦ δηλητηριάσω τὴν ἀγάπη του, τὴν ἐμπιστοσύνη του σὲ μένα;

Ζῶ μόνη δέκα χρόνια τώρα... Ἡ ζωή μου εἶνε ἤρεμη, μονότονη, ἁπλῆ. Ποτέ μου ὅμως δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω τὴ στριγγὴ φωνὴ ποὺ ἄφησε ἡ Τζέννυ τὴν ὥρα ποὺ γκρεμίστηκε...

Κ. ΜΑΓΚΑΛΟ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Μυστηριώδη ὅπλα ποὺ καταστρέφουν

Τὸ ἐμπρηστικὸ μολύβι. — Μία ἀμπούλα, ποὺ τινάζει ὑπερντρέτνωτ. — Ἡ ἔμπορος ἐπιδημιῶν. — Τῦφος, χολέρα, πανοῦκλα, μηνιγγίτης !....

ΕΙΝΕ κοινὸν μυστικὸν ὅτι αἱ πρεσβεῖαι, τὰ προξενεῖα καὶ ἐν γένει αἱ διπλωματικαὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν ἐμπολέμων χωρῶν πολιορκοῦνται νυχθημερὸν ἀπὸ ἑκατοντάδας ἀτόμων παντὸς εἴδους καὶ πάσης προελεύσεως, προθύμων νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των, ὑπόπτους καὶ σκοτεινὰς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἡ ποικιλία τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν εἶνε ἀφάνταστος. Ἄλλος ἔρχεται νὰ πωλήσῃ μίαν εἴδησιν, ἕνα μυστικὸ τοῦ ἐχθρικοῦ κράτους, ἄλλος προσφέρεται νὰ ἐργασθῇ ὡς κατάσκοπος, ἄλλος ἔχει σαρδέλλες καὶ ρέγγες γιὰ τὸ στρατό, ἄλλος φάρμακα καὶ κρέατα, ἄλλος προσφέρει τὴν πέννα του γιὰ νὰ δημοσιογραφήσῃ προπαγανδιστικά, ἄλλος τέλος—καὶ αὐτοὶ εἶνε ἐλάχιστοι— προσφέρονται ἀφιλοκερδῶς, ὁρμώμενοι ἀπὸ ἰδεολογικὰ αἴτια.

Μεταξὺ τῶν ἀπειροπληθῶν αὐτῶν τύπων ποὺ πέφτουν σὰν μυῖγες εἰς τὰ ἄντρα τῆς διπλωματίας, ἐξέχουσαν θέσιν κατέχουν οἱ ἔμποροι ὅπλων καὶ πολεμικῶν ἐφευρέσεων. Ἀπὸ αὐτοὺς δὲ ὅλως ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρουν παρουσιάζουν οἱ προμηθευταὶ μυστικῶν ἐκρηκτικῶν ἀντικειμένων καὶ καταχθονίων μηχανημάτων.

Ἄγγλος δημοσιογράφος, ὁ κ. Χάρρυ Γκρέϋ, ἀσχοληθεὶς ἰδιαιτέρως μὲ τὸ ρεπορτὰζ αὐτό, δημοσιεύει εἰς περιοδικὸν τοῦ Λονδίνου μίαν «καμπάνιαν» ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποσπῶμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας τὰ χαρακτηριστικώτερα κομμάτια:

«Λεπτός, λυγερός, γράφει ὁ κ. Γκρέϋ, μὲ τοὺς κροτάφους γκρίζους, ντυμένος μὲ σπάνια κομψότητα, ὁ κύριος ποὺ μοῦ ἔδειξε τὸ «ἐκρηκτικό του μολύβι», ἐξεφράσθη μ' αὐτὰ τὰλόγιαγιὰ τὴν ἐφεύρεσί του:

—Ἄλλοτε, γιὰ νὰ ἀνατινάξῃ κανεὶς ἕνα πλοῖο, ἔπρεπε νὰ φτύσῃ αἷμα μέχρις ὅτου εἰσχωρήσῃ στὸ σκάφος καὶ τοποθετήσῃ κρυφὰ τὴν ἐκρηκτική του βόμβα μὲ τὸν πολύπλοκο μηχανισμό, ἡ ὁποία πολλάκις δὲν ἔφερνε καὶ ἀποτέλεσμα. Σήμερα τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς δουλειᾶς εἶνε ἕνα ἁπλούστατο παιγνιδάκι. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ μολύβι μοιάζει μὲ ὅλα τὰ μολύβια τοῦ κόσμου. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἔχῃ στὴν τσέπη του ἀκίνδυνα. Ἡ δύναμίς του ὅμως εἶνε ἐκπληκτική! Τὴν ὥρα ποὺ τὸ καταδικασμένο καράβι ἀνθρακεύει πλευρισμένο σὲ μιὰν ἀποβάθρα, ὁ μυστικὸς πράκτωρ βολτάρει στὴν προκυμαία, καπνίζοντας ἀφελέστατα τὴν πίπα του καὶ ἔχοντας τὰ χέρια του στὶς τσέπες. Εἶνε ὅμως λίγο ἀφηρημένος. Καὶ χωρὶς δῆθεν νὰ τὸ καταλάβῃ, χάνει τὸ μολύβι του, ποὺ πέφτει τυχαίως μέσα στὸ σωρὸ τῶν γαιανθράκων. Τετέλεσται. Κανεὶς πλέον δὲν μπορεῖ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τὸ καράβι. Διότι μόλις ἡ μοιραία φτυαριὰ ρίξῃ τὸ μολύβι μαζὶ μὲ τὰ κάρβουνα μέσα στὴ φωτιά, ἐκεῖνο θὰ ἐκραγῇ μὲ τρομακτικὸ κρότο, θὰ καταστρέψῃ τὸν λέβητα καὶ θ' ἀνάψῃ καταστρεπτικὴ πυρκαϊὰ ἐπάνω στὸ σκάφος.

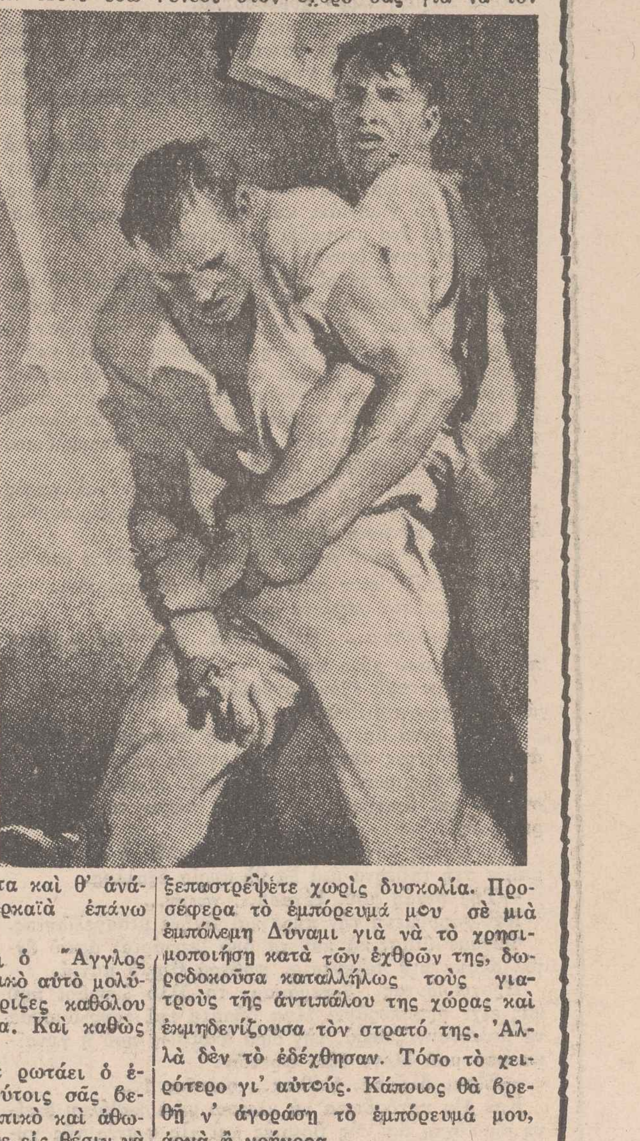

»Τὸ εἶδα, συνεχίζει ὁ Ἄγγλος συνάδελφος, τὸ σατανικὸ αὐτὸ μολύβι ποὺ δὲν τὸ ξεχώριζες καθόλου ἀπὸ τὰ κοινὰ μολύβια. Καὶ καθὼς τὸ περιεργαζόμουνα:

—Ἀμφιβάλλετε; μὲ ρωτάει ὁ ἐφευρέτης του. Ἐν τούτοις σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὸ μικροσκοπικὸ καὶ ἀθῳότατο αὐτὸ μολύβι εἶνε εἰς θέσιν νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸ πιὸ γιγαντιοῖο ὑπερντρέτνωτ.

»Μιὰ ἰδέα μοῦ ἦλθε:

—Γιὰ πέστε μου, εἶπα στὸν ἐφευρέτη, τί θὰ κάνατε ἂν τὸ πλοῖο ἐκινεῖτο μὲ μαζούτ;

»Χωρὶς νὰ πῇ λέξι ὁ συνομιλητής μου, ἔβαλε τὸ μολύβι στὴν τσέπη του καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μιὰν ἄλλη τσέπη ἕνα μικρὸ κουτάκι. Τὸ ἄνοιξε καὶ εἶδα μέσα μιὰ μικρὴ ἀμποὺλ γυάλινη, διαστάσεων ὁμοίων μ' ἕνα γλόμπον ἠλεκτρικὸ τῶν δέκα ἓξ κηρίων.

—Ἡ ἐργασία εἶνε λίγο πιὸ δύσκολη, μοῦ ἀπήντησε, γιατὶ ὁ μυστικὸς πράκτωρ πρέπει νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὸ πλοῖο. Τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως εἶνε ἀπολύτως ἐξησφαλισμένο. Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἀμποὺλ εἶνε καμωμένη γιὰ νὰ τοποθετηθῇ μεταξὺ δύο κιβωτίων. Ἀντιλαμβάνεσθε; Ὅταν τὸ πλοῖο μένῃ ἀκίνητο, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ συμβῇ. Μόλις ὅμως τὸ καράβι βρεθῇ στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα καὶ ἀρχίσῃ νὰ ταλαντεύεται, τὰ κασσόνια μετακινοῦνται, τὸ ἕνα πέφτει πάνω στὸ ἄλλο, ἡ ἀμποὺλ σπάζει καὶ ἀφίνει νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα της τὸ ἀέριο ποὺ περιέκλειε. Τὸ ἀέριο αὐτὸ ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀναφλέγεται μόλις ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, προκαλεῖ μιὰ πυρκαϊὰ τρομερή.

»Μίαν ἄλλη μέρα ἐγνώρισα μιὰ κομψὴ κυρία, τὴν ὁποίαν μοῦ παρουσίασαν ὡς κάτοχον ἑνὸς σατανικοῦ μυστικοῦ.

»—Τὸ ἐπάγγελμά σας, κυρία; τὴν ἐρώτησα.

»Ἔμπορος ἐπιδημιῶν, μοῦ ἀπάντησε.

»Τὴν ἐκύτταξα κατάπληκτος.

»— Μὴν ἐκπλήττεσθε, μοῦ εἶπε.

»Ἔβγαλε ἀπὸ τὴ σερβιέττα της μιὰ κασσετίνα καὶ τὴν ἄνοιξε. Μέσα στὴν κασσετίνα εἶδα καμμιὰ ντουζίνα ἀμποὺλ ἐνέσεων.

»—Τί προτιμᾶτε; μοῦ λέγει. Τυφοειδῆ πυρετό, χολέρα, πανοῦκλα, μηνιγγίτιδα, ὀστρακιά, σύφιλι; Ἔχω ἀπ' ὅλα. Σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀμποὺλ ἀναπαύονται ἑκατομμύρια μικρόβια. Ἀρκεῖ νὰ κάνετε μιὰ ἔνεσι στὸν ἐχθρό σας γιὰ νὰ τὸν ξεπαστρέψετε χωρὶς δυσκολία. Προσέφερα τὸ ἐμπόρευμά μου σὲ μιὰ ἐμπόλεμη Δύναμι γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, δωροδοκοῦσα καταλλήλως τοὺς γιατροὺς τῆς ἀντιπάλου της χώρας καὶ ἐκμηδενίζουσα τὸν στρατό της. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐδέχθησαν. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς. Κάποιος θὰ βρεθῇ ν' ἀγοράσῃ τὸ ἐμπόρευμά μου, ἀργὰ ἢ γρήγορα.

ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ ΤΩΝ ΤΡΟΠΙΚΩΝ

Τὸ πιὸ μεγάλο ντάνσιγκ τοῦ κόσμου

Στὴ Μανίλλα τῶν Φιλιππίνων νήσων. — Ντάνσιγκ ποὺ χωροῦν δυὸ ζέππελιν ! — Ταξὶ—γκέρλς. — Μισόγυμνες γυναῖκες στὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου...

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ντάνσιγκ τοῦ κόσμου! Καθένας θὰ ἐνόμιζεν ὅτι λειτουργεῖ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μεγάλας κοσμοπόλεις, τὸ Παρίσι, τὸ Λονδῖνον ἢ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Καὶ ὅμως δὲν εἶνε ἐκεῖ. Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος κ. Σαντοὺρν, περιοδεύων ἀνὰ τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, βεβαιοῖ ὅτι εὗρε τὸ μεγαλείτερον ντάνσιγκ τοῦ κόσμου εἰς τὰς Φιλιππίνας νήσους.

Ὁ κ. Σαντοὺρν στέλλει ἀπὸ τὴν Μανίλλαν, μίαν πόλιν 300 χιλιάδων κατοίκων, πρωτεύουσαν τῶν Φιλιππίνων νήσων, ὅπου κατασκευάζονται τὰ περίφημα ποῦρα τῆς Μανίλλας, τὴν κατωτέρω ἀνταπόκρισιν:

— Αὔριον θὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς τὸ μεγαλείτερον ντάνσιγκ τοῦ κόσμου.

Αὐτὴν τὴν πρότασιν μοῦ ἔκαμε ἕνας νεαρὸς Φιλιππινός, ἱσπανικῆς καταγωγῆς, ὀνόματι Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μου εἰς τὴν Μανίλλαν προσεφέρθη νὰ μοῦ γνωρίσῃ τὴν πόλιν καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσίν μου τὴν προθυμίαν του καὶ τὸ αὐτοκίνητόν του.

Ὁ Ραφαήλ, μέσα σὲ σαρανταοκτὼ ὧρες μοῦ ἔμαθε ὅλην τὴν Μανίλλαν. Ἕνα Σάββατο βράδυ μὲ ὡδήγησεν εἰς τὴν «Σάντα Ἄννα», ἡ ὁποία εἶνε, χωρὶς ἀμφισβήτησιν, τὸ μεγαλείτερον ντάνσιγκ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ τὸ περιεργότερον.

Ἐν πρώτοις εἶνε παράδοξος ἡ ὀνομασία του. Μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας θὰ περίμενε κανεὶς κάθε ἄλλο κέντρον παρὰ ἕνα ὀργιῶδες ντάνσιγκ.

Ἡ «Σάντα Ἄννα» ἔχει τόσο μεγάλην αἴθουσαν, ὥστε μοῦ ἔδωκε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐκεῖ μέσα θὰ ἠμποροῦσαν νὰ στεγασθοῦν ἄνετα δύο Ζέππελιν.

Μέσα εἰς τὸν τεράστιον αὐτὸν χῶρον τιτιβίζει μυρμηκιὰ ἀπὸ ταξὶγκέρλς, χαριτωμένες Κινέζες, ντυμένες μὲ ἐντόπια μεταξωτά, χτενισμένες καὶ βαμμένες σύμφωνα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ Χόλλυγουντ. Εἶπα Κινέζες, ἀλλὰ φεύγουν πολὺ ἀπὸ τὸν κλασσικὸν τύπον τῆς κιτρίνης φυλῆς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρόκειται περὶ μιγάδων.

Δὲν ὑπάρχουν ὅμως μόνον Κινέζες. Ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ συναντῶνται ἐκεῖ μέσα. Ὡραιότατες Γιαπωνέδες καὶ Ἰνδιάνες, ὡς ἐπίσης Εὐρωπαῖες καὶ Ἀμερικανίδες.

⁂

Τὰ τραπεζάκια μὲ εὔθυμες συντροφιές, εἶνε εἰς ἀτελείωτον παράταξιν. Πουθενὰ δὲν εἶδα τόσην εὐθυμίαν χωρὶς ἐπεισόδια.

Κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ, τὸ ντάνσιγκ δίδει τὴν ὄψιν ἀπεράντου ἀγορᾶς. Ἀπὸ τὸ ὕφος τῶν συνομιλιῶν μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ἀντιλαμβάνομαι ὅτι πρόκειται περὶ διαπραγματεύσεων.

Αἱ συνομιλίαι γίνονται εἰς γλωσσικὴν σαλάταν ὅπου τὰ ἱσπανικὰ καὶ τὰ ἀγγλικὰ ἐπικρατοῦν περισσότερον.

— Ντὸς πέσος, σενόρ, φὸρ σὶ σὸρτ τάϊμ.

Ὁ συνοδός μου κ. Ραφαὴλ μοῦ ἐξηγεῖ ὅτι ἡ μικρούλα ζητεῖ ἀπὸ τὸν συνομιλητήν της δύο τάλληρα διὰ τὸν χορόν. Ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος καταλήγουν συνήθως νὰ συμφωνήσουν δωρεάν. Αἱ εἰσπράξεις τῶν ταξὶγκὲρλς εἰς τὸ ντάνσιγκ τῆς Σάντα-Ἄννα δὲν πηγαίνουν καλά. Ἄλλωστε ὑπάρει τόση προσφορά, ὥστε ἡ τιμὴ νὰ ἐκπίπτῃ εἰς τὸ μηδέν.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης ἀρχίζει νὰ ἔχῃ μυστηριώδη ἀρώματα.

Ὁ κ. Ραφαὴλ μοῦ ἐξηγεῖ ὅτι πρόκειται νὰ ἀρχίσουν αἱ περίφημοι θεαματικαὶ ἐπιδείξεις τῆς «Σάντα Ἄννα» καὶ γίνεται προετοιμασία τοῦ ἀρωματισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ τὰ ἀρώματα; Ἀρχικῶς ἔχω τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐσὰνς τοῦ κρίνου, ἀλλὰ τὸ ἄρωμα γίνεται ὁλοένα καὶ βαρύτερον καὶ ὁ συνοδός μου μοῦ ἐξηγεῖ ὅτι πρόκειται περὶ θυμιαμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα γίνεται ἐλαφρὰ πρόσμιξις καὶ ὀπίου.

Μετ' ὀλίγον εὑρισκόμεθα ὅλοι εἰς μίαν κατάστασιν ἡδονικῆς ἡμιαναισθησίας, ὁπότε ἐμφανίζεται εἰς τὸ κέντρον τῆς αἰθούσης μία σειρὰ ἀπὸ σχεδὸν ὁλόγυμνες Ὠκεανίδες, οἱ ὁποῖες ἀρχίζουν ὀργιώδη χορόν. Ἀκολουθεῖ καὶ δευτέρα καὶ τρίτη σειρά. Κάθε μία σειρὰ εἶνε δεκάδες κορίτσια μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φυλῆς.

Οὕτω βλέπει κανεὶς ὅλην τὴν ποικιλίαν τῆς θείας δημιουργίας καὶ ὅλους τοὺς ἀσιατικοὺς χοροὺς εἰς τὴν καλλιτέραν των ἐκτέλεσιν.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγουμε καὶ κατηυθύνθημεν εἰς τὸ αὐτοκίνητον τοῦ φίλου μου Ραφαήλ, τὸ ηὕραμε τριγυρισμένο ἀπὸ δέκα καὶ πλέον κορίτσια, τὰ ὁποῖα ἔσπευσαν νὰ βρεθοῦν ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς.

—Κὸμ ὂν χόνεϋ... ἄντα κομίγκο, μουσάττο.

Τὰ κορίτσι προφανῶς δὲν ἐννοοῦσαν νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ φύγωμε.

— Γιοὺ οὐΐθ μὴ σουήτχαρτ.

Καὶ ἡ γλωσσικὴ σαλάτα συνεχίζεται, διὰ νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι πρέπει νὰ μείνωμεν.

Ἀλλὰ ὁ φίλος μου Ραφαὴλ μοῦ νεύει ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ἀκίνδυνος ἡ παράτασις τῆς διαμονῆς μας. Βάζει ἐμπρὸς τὴν μηχανὴν καὶ ἐπιταχύνει ἀμέσως.

Μὲ τὴν ἀπότομον ἐκκίνησιν δύο-τρεῖς ἀπὸ τὶς ταξὶ-γκὲρλς ἐσωριάσθησαν χάμω.

Δὲν εἴχαμε ὅμως προχωρήσει πολύ, ὅταν ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς ὁδοῦ ξεφαίνονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γυναῖκες ἡμίγυμνες καὶ στέκονται ἐμπρὸς εἰς τὸ αὐτοκίνητόν μας.

Ὁ Ραφαὴλ ἀναγκάζεται νὰ σταματήσῃ καὶ μὲ πολὺν κόπον πείθει τὰ ἡμίγυμνα θηλυκὰ νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ προχωρήσωμεν.

Τί συνέβαινε; Ὅπως μοῦ ἐξήγησεν ὁ συνοδός μου, εἰς ὅλο τὸ δάσος ποὺ περιβάλλει τὴν Σάντα Ἄννα βγαίνουν σὰν φαντάσματα τὰ ταξὶ-γκὲρλς ποὺ εἴδαμε εἰς τὸ ντάνσιγκ. Εἶνε δὲ πρόθυμα νὰ προσφέρουν τὸν ἔρωτά τους μέχρι τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΤΣΙ ΕΚΔΙΚΟΥΜΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΑΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ W. B. MAXWELL

Ο ΣΑΝΤΕΡ ἦταν ἕνας ἔμπιστος τῆς ἀστυνομίας. Εἶχε ἐπιδοθῆ σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἀφοῦ προηγουμένως ἐσημείωσε μιὰ σπουδαία ἐγκληματικὴ σταδιοδρομία.

Δὲν εἶχε ὅμως ἐγκαταλείψει τελείως τὴν παληά του τέχνη καὶ τώρα εἶχε ἀνακατευθῆ μὲ μιὰ φοβερὴ συμμορία κακοποιῶν, ποὺ μὲ τὶς θρασύτατες καὶ μυστηριώδεις κλοπὲς τιμαλφῶν ποὖχε διαπράξει καὶ μὲ τὶς σκοτεινὲς δολοφονίες πλουσίων ἀτόμων εἶχε τρομοκρατήσει ὁλόκληρο τὸ Λονδῖνο.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ὁ Σάντερ ἀπὸ καιρὸ δὲν παρουσιαζόταν στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ προδώσῃ καμμιὰ «σκοτεινὴ ὑπόθεσι». Τώρα ὅμως εἶχε συλληφθῆ ἀπὸ δύο ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν «ψάρεψαν» τὴ στιγμὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κλέψῃ διαμαντικὰ ἀπὸ κάποιο σπίτι. Ἐνῷ ἄνοιγε τὸ συρτάρι, ξαφνικὰ ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι ἔλαμψε. Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ποὺ τὸν εἶχαν παρακολουθήσει τοὔρριξαν στὰ μάτια τὸ φῶς καὶτὸν ἐθάμπωσε. Σὲ λίγο τὸν ὡδηγοῦσαν στὴ Σκώτλαντ Γιάρντ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπίστευαν πὼς ὁ Σάντερ ἦταν μέσα σ' αὐτὴν τὴ συμμορία καὶ γι' αὐτὸ τώρα ὅταν τὸν ἐπῆγαν στὴν Σκώτλαντ Γιάρντ καὶ τὸν ἔμπασαν στὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, ὁ ἀστυνομικὸ Τόμψον, χωρὶς νὰ τοῦ κάνῃ λόγο γιὰ τὴν κλοπή, τοῦ εἶπε:

—Λοιπόν, Σάντερ, πρέπει νὰ μᾶς «μιλήσῃς» γι' αὐτὴ τὴ συμμορία ποὺ εἶσαι ἀνακατεμένος καὶ μεῖνε ἥσυχος πὼς δὲν ἔχεις νὰ πάθῃς τίποτε. Ἔτσι θὰ σοῦ χαρίσουμε καὶ τὴ σημερινὴ ἀπόπειρά σου.

—Ἂν ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ μὲ προστατεύατε θὰ σᾶς τὰ ἔλεγα ὅλα.

—Πόσοι ἀποτελοῦν τὴ συμμορία; Τρεῖς μόνον ἢ κάνω λάθος; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς Τόμψον.

—Ναί. τρεῖς μόνον—ἀπάντησε ὁ Σάντερ κ' ἐξακολούθησε νὰ προδίδῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς συμμορίας. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ρωτοῦσε κι' ὁ Τόμψον ἔγραφε.

—Ὥστε ὁ ἀρχηγὸς ὀνομάζεται Ζάκ;

—Ὄχι, ὁ ἀρχηγὸς εἶνε ὁ γέρω-Μπεχστάϊν, ἀλλὰ μὴ νομίζετε πὼς εἶνε κι' ὁ ἐκτελεστής. Ὁ γέρος εἶνε τὸ «μυαλὸ» τῆς συμμορίας καὶ δὲν παρουσιάζεται ποτὲ στὴ «δουλειά». Οἱ ἄλλοι δυὸ εἶνε ὁ Ζὰκ κ' ἡ Ὄλγα.

Ὁ Ζὰκ εἶνε ὡς εἴκοσι πέντε χρόνων. Εἶνε ἄγριος σὰν θηρίο. Ὅλοι τὸν φοβοῦνται, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ὄλγα.

Αὐτὴ ἡ Ὄλγα εἶνε μιὰ τρομερὴ γυναῖκα καὶ δὲν φοβᾶται τίποτε. Οὔτε τὸν Ζάκ! Τὸ πρόσωπό της εἶνε χλωμὸ σὰν πεθαμένης, τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ μάτια της κατάμαυρα. Ντύνεται πολὺ κομψά. Δὲν εἶνε περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι ἑπτὰ χρόνων. Τὸ ἀνάστημά της εἶνε ὅμοιο μ' ἐκεῖνο τοῦ Ζάκ.

—Μπράβο, Σάντερ, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητής, ὡραῖα μᾶς τὰ λές. Ἄς μποῦμε λοιπὸν στὸ «ψητό». Θὰ μᾶς πῇς ποῦ εἶνε ἡ «φωληὰ» τῆς συμμορίας;

— Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς δὲν τὴν ξέρω.

—Καὶ τότε, πῶς «δουλεύεις» μαζί τους;

— Τοὺς ἔβλεπα στὸ πάρκο τοῦ Ἄϋντεσμπουργκ κάθε βράδυ πρὶν τελειώσῃ τὸ κοντσέρτο. Ἄ, μὰ αὐτοὶ εἶνε τρομεροὶ ἄνθρωποι.

—Μὴ σὲ μέλλει γι' αὐτό, Σάντερ —εἶπε ὁ Τόμψον. Τώρα πᾶμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὶς φωτογραφίες τοῦ βιβλίου μήπως τυχὸν καὶ ἔχουμε κανένα ἀπὸ τὴ συμμορία στὸ «ἄλμπουμ» μας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Σάντερ ἔγινε χλωμὸς κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ πιὸ πολὺ ἀπὸ πρῶτα. Δὲν ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ περισσότερα, γιατὶ φοβόταν μήπως τὸν εἶχε ἰδῆ ὁ Ζὰκ μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικούς.

—Ὁ Ζὰκ κι' ἡ Ὄλγα θὰ μὲ κάνουν κομμάτια. Δὲν ὑπολογίζουν καθόλου τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου. Πολλὲς φορὲς ἄκουσα τὴν Ὄλγα ποὺ ἔλεγε: «Ὁ Ζὰκ ξέρει νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του σβύνοντας τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου σὰν τὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ!»

Ὁ Ζὰκ—ἐξηκολούθησε ὁ Σάντερ—δὲν χρησιμοποιεῖ πιστόλι, γιατὶ αὐτὸ κάνει πολὺ θόρυβο. Ἔχει ἕνα διαβολεμένο στιλέτο καὶ ὡς ποὺ νὰ πῇς «ἀπίδι» σὲ «ξεμπερδεύει».

Σ' αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια ὁ σὲρ Ντάβις κι' ὁ Τόμψον κυττάχτηκαν στὰ μάτια.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἄλλος ἀστυνομικὸς ἔφερε τὸ βιβλίο μὲ τὶς φωτογραφίες. Ὁ Σάντερ τὶς ἐκύτταξε ὅλες καὶ εἶπε πὼς καμμιὰ δὲν μοιάζει τοῦ Ζὰκ κι' οὔτε τῆς Ὄλγας.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ τότε συνεφώνησαν μὲ τὸν Σάντερ νὰ πάῃ τὸ βράδυ στὸ πάρκο καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν Ζὰκ καὶ τὴν Ὄλγα. Αὐτοὶ θὰ ἐκαταλάβαιναν καὶ θὰ τοὺς ἔπιαναν.

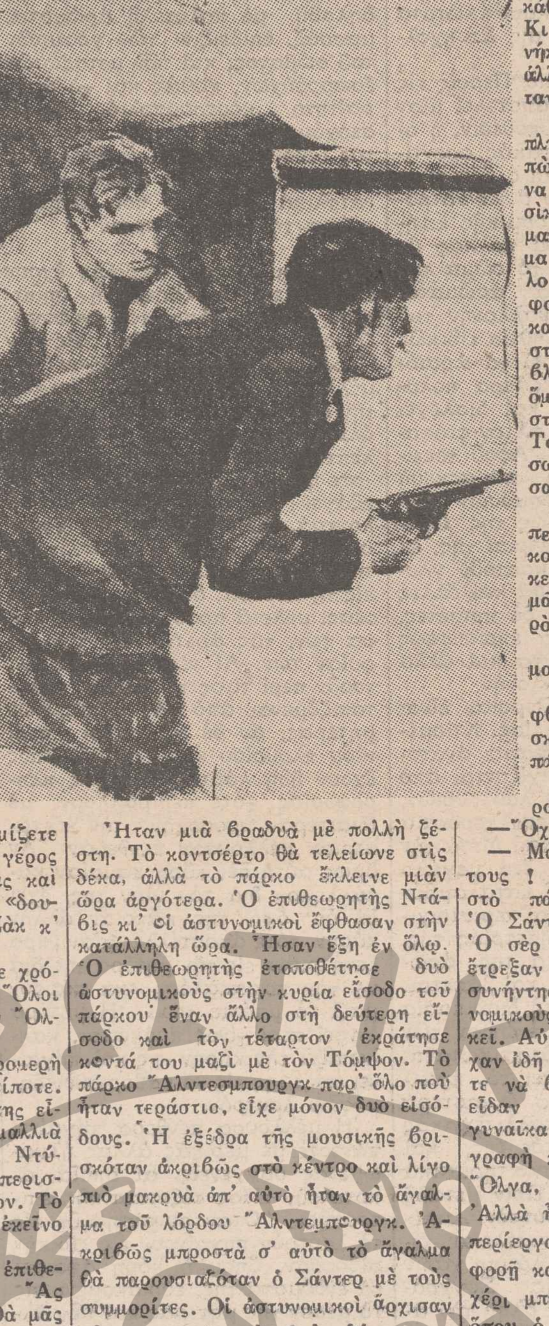

Ἦταν μιὰ βραδυὰ μὲ πολλὴ ζέστη. Τὸ κοντσέρτο θὰ τελείωνε στὶς δέκα, ἀλλὰ τὸ πάρκο ἔκλεινε μιὰν ὥρα ἀργότερα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντάβις κι' οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφθασαν στὴν κατάλληλη ὥρα. Ἦσαν ἔξη ἐν ὅλῳ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐτοποθέτησε δυὸ ἀστυνομικοὺς στὴν κυρία εἴσοδο τοῦ πάρκου ἕναν ἄλλο στὴ δεύτερη εἴσοδο καὶ τὸν τέταρτον ἐκράτησε κοντά του μαζὶ μὲ τὸν Τόμψον. Τὸ πάρκο Ἀλντεσμπουργκ παρ' ὅλο ποὺ ἦταν τεράστιο, εἶχε μόνον δυὸ εἰσόδους. Ἡ ἐξέδρα τῆς μουσικῆς βρισκόταν ἀκριβῶς στὸ κέντρο καὶ λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ ἦταν τὸ ἄγαλμα τοῦ λόρδου Ἄλντεμπουργκ. Ἀκριβῶς μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἄγαλμα θὰ παρουσιαζόταν ὁ Σάντερ μὲ τοὺς συμμορίτες. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ περιπατοῦν σὰν δυὸ ξένοιαστοι ἐπισκέπται τοῦ πάρκου. Ἡ μουσικὴ θὰ ἔπαιζε ἀκόμη τρία κομμάτια γιατὶ ἦταν μόλις ἐννέα καὶ μισή.

Ὁ σὲρ Ντάβις μὲ τοὺς δυὸ συντρόφους του ἔκαναν ἕνα γῦρο στὸ πάρκο κι' ὕστερα στάθηκαν μπροστὰ στὸ ἄγαλμα προσποιούμενοι πὼς δὲν ἄκουγαν τὴ μουσική, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουν ἀνάμεσα στὸν κόσμο τὸν Σάντερ. Θὰ ἦσαν τοὐλάχιστον πεντακόσια πρόσωπα γύρω ἀπὸ τὴν ἐξέδρα τοῦ κοντσέρτου καὶ οἱ νέοι μὲ τὶς νέες ἔκαναν θόρυβο διαβολεμένο...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ξανάρχισαν νὰ περπατοῦν, ὅταν σὲ λίγο ἡ μουσικὴ τέλειωσε. Ἀμέσως γύρισαν κι' ἔψαχναν νὰ βροῦν τὸν Σάντερ.

Ὁ κόσμος συνωστιζόταν στὶς δυὸ ἐξόδους καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πὼς τὰ λαγωνικὰ τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ τοὺς ἐξήταζαν, ὅλως ἀθέατα, ἀπὸ τὸ κεφάλι μέχρι τὰ πόδια.

Ὁ Σάντερ ὅμως μὲ τὴ συμμορία δὲν φαινόταν πουθενά.

—Πρέπει νὰ τοὺς δώσουμε καιρὸ νὰ φθάσουν ὡς ἐδῶ—μουρμούρισε ὁ σὲρ Ντάβις.

Τὸ πάρκο σιγὰ-σιγὰ ἄδειασε ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ μόνον ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων πῆγε καὶ κάθισε σ' ἕνα παγκάκι κοντὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Ἄλντεσμπουργκ κι' ἀμέσως ἀγκαλιαστῆκαν. Ὁ σὲρ Ντάβις τοὺς παρατήρησε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ προσοχή.

—Πρέπει νὰ δώσουμε λίγαν καιρὸ στὸ Σάντερ. Οἱ ἐλπίδες μας δὲν χάθηκαν ἀκόμη—εἶπε ὁ Τόμψον, κι' ἀμέσως μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἄρχισαν νὰ περιπατοῦν πάλι.

Ὅταν τέλειωσαν τὴ βόλτα τους, τὸ πάρκο ἦταν ἔρημο τελείως καὶ μόνον οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι κάθονταν ἀκόμη στὸ παγκάκι. Κι' οἱ δυὸ ἔδειχναν πὼς ἀνήκουν σὲ καλὲς οἰκογένειες, ἀλλὰ ἡ συμπεριφορά τους ἦταν κάπως σκανδαλιστική.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντάβις πλησίασε τὸ ζευγάρι καὶ εἶδε πὼς ἡ γυναῖκα φοροῦσε ἕνα ὡραῖο φόρεμα καὶ πολὺ σὶκ καπέλλο. Ὕστερα ἀπομακρύνθηκε καὶ τὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε ἕναν ὅμιλο ποὺ στεκόταν μπροστὰ φοροῦσε ἕνα ὡραῖο φόρεμα καὶ πολὺ σὶκ καπέλλο. Ὕστερα ἀπομακρύνθηκε καὶ τὸ βλέμμα του ἀντίκρυσε ἕναν ὅμιλο ποὺ στεκόταν μπροστὰ στὴν ἐξέδρα τῆς μουσικῆς. Ὁ Τόμψον τοὺς ἐπλησίασε ἀμέσως, ἀλλὰ εἶδε πὼς ὅλοι ἦσαν μουσικοί.

—Ἐχάθηκε ἡ ὑπόθεσι—εἶπε ὁ Τόμψον μόλις γύρισε κοντὰ στὸν σὲρ Ντάβις.—Ἐκεῖνος ὁ ἠλίθιος ὁ Σάντερ θὰ μᾶς ἔπαιξε ἀσφαλῶς ἕνα γερὸ «κόλπο».

— Ἄς γύρουμε λοιπὸν—μουρμούρισε ὁ ἐπιθεωρητής.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἔφθασε ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ βρισκόταν στὴ μικρὴ εἴσοδο τοῦ πάρκου:

—Δὲν εἴδατε τὸν Σάντερ; ρώτησε τὸν ἐπιθεωρητή.

—Ὄχι, καθόλου.

— Μὰ ἀφοῦ ἦσαν ἐδῶ ὅλοι τους ! Τοὺς εἶδα ὅταν μπῆκαν στὸ πάρκο. Ναί, κι' οἱ τρεῖς. Ὁ Σάντερ, ἡ γυναῖκα καὶ ὁ Ζάκ. Ὁ σὲρ Ντάβις κι' οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν μεγάλη εἴσοδο καὶ συνήντησαν τοὺς δυὸ ἄλλους ἀστυνομικοὺς ποὺ εἶχαν τοποθετηθῆ ἐκεῖ. Αὐτοὶ ὅμως εἶπαν πὼς δὲν εἶχαν ἰδῆ τὸν Σάντερ οὔτε νὰ μπῇ, οὔτε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πάρκο. Μόνον εἶδαν μιὰ μελαχροινὴ κι' ὠχρὴ γυναῖκα ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφὴ ποὺ ἔκανε ὁ Σάνερ γιὰ τὴν Ὄλγα, τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικά. Ἀλλὰ ἦταν μόνη καὶ φοροῦσε ἕνα περίεργο φόρεμα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φορῇ καπέλλο. Μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι μπῆκαν μέσα σ' ἕνα σεπαρέ, ὅπου ὁ φύλακας νόμισε ὅτι μπῆκαν, ἀλλὰ δὲν βρῆκαν κανένα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντάβις ξαναγύρισε πρὸς τὸ κέντρο τοῦ πάρκου μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἄγαλμα.

Οἱ ἐρωτευμένοι ποὺ κάθονταν πρὶν στὸ παγκάκι, τώρα εἶχαν χωρίσει. Ἦταν ἡ γυναῖκα μόνη της.

Τὰ δυό της χέρια καὶ τὸ κεφάλι της ἀκουμποῦσαν στὴν πλάτη τοῦ πάγκου. Ἡ στάση αὐτὴ ἔκανε ἐντύπωσι στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἀμέσως τὴν ἐπλησίασαν.

—Διάβολε!—ξεφώνησε ὁ Τόμψον δείχνοντας τ' ἀνδρικὰ παπούτσια καὶ τὸ παντελόνι ποὺ φαινόταν κάτω ἀπὸ τὴ μπέρτα ποὺ φοροῦσε ἡ ἄγνωστος.

Ὁ σὲρ Ντάβις ἅπλωσε τὸ χέρι του κι' ἔβγαλε τὸ μαῦρο μεγάλο καπέλλο ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας κι' ἄφησε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Μπροστά του βρισκόταν ὁ Σάντερ.

Ἦταν ὠχρὸς μὲ μιὰ ἀπαίσια γκριμάτσα στὰ χείλη, ἐνῷ τὰ μάτια του εἶχαν μιὰν ἔκφρασι τρόμου. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξήτασαν προσεκτικὰ τὸν δυστυχισμένον ἄνθρωπο καὶ τοῦ βρῆκαν ἕνα στιλέτο καρφωμένο στὴν καρδιά.

Ἕνα μπιλιέττο ποὺ βρέθηκε ἐπάνω στὸ παγκάκι ἔγραφε : «Ἔτσι ἐκδικεῖται ὁ Ζὰκ τοὺς προδότας του».

W. B. MAXWELL

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΩΝ

Τὰ λουτρὰ στὴν Περσίαν εἶναι τόπος συνοικεσίων!

ΕΙΣ κανένα ἄλλον τόπον τῆς γῆς τὰ δημόσια λουτρὰ δὲν παίζουν τόσον σημαντικὸν ρόλον οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικόν, ὅσον εἰς τὴν Περσίαν. Πρόκειται δὲ αὐστηρῶς περὶ γυναικείων λουτρῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἄνδρες δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ εἰσδύσουν.

Μία Σουηδὴ δημοσιογράφος, περιστοιχιζομένη ἀπὸ ἀριστοκράτιδας τῆς Περσίας, ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ δημόσια αὐτὰ λουτρά, ἐγνώρισε τὴν ἐντὸς αὐτῶν ζωὴν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ τώρα τὰ περιγράφει ἀπολαυστικώτατα εἰς μίαν ἐφημερίδα τῆς Στοκχόλμης.

Τὸ νὰ μεταβῇ μία Περσὶς εἰς δημόσιον λουτρόν, ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην κοσμικὴν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὰς φροντίδας. Τὸ λουτρὸν εἶναι ὁ μόνος τόπος τῶν κοινωνικῶν συναναστροφῶν της καὶ τῆς «κοσμικῆς κινήσεως». Δι' αὐτὸ ἐπὶ πολλὰς ὥρας πρὶν ἑτοιμάζει τὸ σῶμα της μὲ διάφορα ἐξωτικὰ ἀρώματα, παρασκευάζει τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου της τῇ βοηθείᾳ εἰδικῶν καλλωπιστριῶν, φορεῖ τὰ ὡραιότερα καὶ ἐπιδεικτικώτερα πολύχρωμα ἐσώρρουχα καὶ διαλέγει τὴν καλλιτέραν καὶ πλέον φανταχτερὴν ἐσθῆτα της. Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ μακρὰ αὐτὴ παρασκευὴ μεταβαίνει εἰς τὸ δημόσιον λουτρὸν τῆς προτιμήσεώς της. Προπορεύονται αἱ ὑπηρέτριαί της, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι κρατοῦν γλυκίσματα, φροῦτα ξηρὰ καὶ ἄλλες «λιχουδιές», ἄλλαι δὲ πετσέτες, ἐσώρρουχα,, ἔλαια ἐπαλείψεως τῆς σαρκός, ἀρώματα καὶ ἄλλα σχετικὰ μὲ τὴν καλλονήν.

Τὰ λουτρὰ τῆς Περσίαν εἶναι ἀφαντάστου πολυτελείας. Κτισμένα εἰς πομπώδες πάντοτε ἀνατολικὸν στύλ, περιστοιχίζονται ἀπὸ ὑπερόχους κήπους λουλουδιῶν, τοὺς ὁποίους σκιάζουν τεράστια κυπαρίσσια καὶ λεῦκαι. Μετὰ τὴν εἴσοδον εὑρίσκεται ἕνα μεγάλο χὼλ μὲ θόλον. Ἐκεῖ καταλαμβάνει θέσιν κάθε κυρία περιστοιχιζομένη ἀπὸ τὰς ὑπηρετρίας της, ἀφαιρεῖ τὰ ἐνδύματά της, ἀρωματίζεται, κτενίζεται καὶ βάφεται.

Ὅλη αὐτὴ ἡ λεπτὴ διαδικασία ὄχι μόνον γίνεται ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἐπιδεικτικώτατα, διότι ἡ κάθε μία ἔχει τὸν ἐγωϊσμὸν νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ὡραιότερα μεταξωτά της, τὰς καλλιτεχνικὰς γραμμὰς τοῦ σώματός της, καὶ τὰ τελειότερα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της. Πρὶν μεταβῇ ἄλλως τε εἰς τὸ λουτρὸν ...πλένεται μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν, ὥστε τὸ σῶμα της νὰ λάμπῃ χάριν τῆς ἐπιδείξεως αὐτῆς. Συγχρόνως, ἐξηπλωμένη μὲ ὅλην τὴν ἀνατολικὴν νωχέλειαν ἐπάνω σὲ μεγάλα μαξιλάρια τρώγει γλυκίσματα, προσφέρει εἰς ἄλλας φίλας της καὶ συνομιλεῖ μὲ αὐτὰς δι' ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Εἶναι διὰ τὰς Περσίδας ἡ ὥρα αὐτή, ὅ,τι εἶναι διὰ τὰς Εὐρωπαίας ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τὸ «φάϊβ ὁ κλόκ» τῶν Ἄγγλων. Καὶ αἱ εἶδος κοσμικῆς κινήσεως προετοιμασίαι αὐταὶ κρατοῦν συχνὰ ἐπὶ ὥρας, ἕως ὅτου ἡ Περσὶς μεταβῇ εἰς τὴν γειτονικὴ δεξαμενην ὅπου παίζει, γελᾷ, βουτᾷ στὸ νερό, διασκεδάζει ἐπὶ ἀρκετὸν ἐπίσης. Κατόπιν μεταβαίνει εἰς ἄλλην θολωτὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐνδύεται μὲ τὴν ἰδίαν διαδικασίαν, δηλαδὴ μὲ πολυτελῆ ἀρώματα, μασσάζ, ἐπίδειξιν τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος, καὶ τῶν μεταξωτῶν ἐσωρρούχων, καθὼς καὶ τὸ ἀπαραίτητο ...κουτσομπολιό. Ὁ εἰσερχόμενος γιὰ πρώτη φορὰ εἰς τὰς αἰθούσας αὐτάς, ἀσφαλῶς θὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὰ μεθυστικὰ ἀνατολικὰ ἀρώματα ποὺ πλημμυρίζουν τὴν ἀτμόσφαιραν.

* * *

Τὰ λουτρὰ τῆς Περσίας ἔχουν ἐπίσης μεγάλην κοινωνικὴν σημασίαν. Εἶναι ὁ τόπος τοῦ «νυφοπάζαρου». Ὡς γνωστόν, εἰς τὴν Περσίαν οἱ νέοι δὲν διαλέγουν τὴν μέλλουσα σύντροφον τοῦ βίου των τὴν ὁποίαν συχνὰ γνωρίζουν μόνο ὀλίγην ὥραν πρὸ τοῦ γάμου. Τὴν λεπτὴν αὐτὴν ἀποστολὴν ἔχει πάντοτε ἡ μητέρα τοῦ ἀνδρός, τὴν διεξάγει δὲ κατὰ κανόνα εἰς τὰ λουτρά. Ὅταν νομίσῃ ὅτι ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ εὕρῃ σύζυγον εἰς τὸν υἱόν της μεταβαίνει τακτικὰ εἰς τὰ λουτρά, ὅπου γνωρίζει τὰς νέας, μελετᾷ προσεκτικῶς τὸ σῶμα των, τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν εὐφυΐαν των. Αἱ νέαι, φυσικά, ἐννοοῦν περὶ τίνος πρόκειται, κατατοπιζόμεναι ἀπὸ τὰς ἰδικάς των μητέρας, ἂν δὲ πρόκειται περὶ νέου πλουσίου καὶ ὡραίου, ὅπως ἔχουν ἤδη λάβει ἰδιαιτέρας πληροφορίας, τότε περιβάλλουν μὲ ἰδιαιτέραν προσοχὴν τὴν ἐξετάστριαν μέλλουσαν πενθεράν. Ἂν ὅμως αὐτὴ δὲν εὕρῃ καμμίαν κατάλληλον διὰ τὸν υἱόν της, ἔχει δὲ ὑπ' ὄψιν της κάποιαν ἄλλην κόρην, τότε ἀποστέλλει μίαν «προξενήτριαν» εἰς τὴν μητέρα της διὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ «νὰ πάρουν μαζὶ τὸ μπάνιο των». Ἡ μητέρα ἐννοεῖ περὶ τίνος πρόκειται, καλλωπίζει τὴν κόρην της καὶ πηγαίνει μαζί της εἰς τὸ καθορισθὲν δημόσιον λουτρόν.

Ἡ μέλλουσα πενθερὰ πηγαίνει πάντοτε μὲ μερικὰς ἄλλας ἡλικιωμένας συγγενεῖς, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν εἶδος «ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς». Ὅταν συναντηθοῦν εἰς τὸ λουτρὸν πηγαίνουν εἰς εἰδικὴν αἴθουσαν, ὅπου ἡ κόρη ἀφαιρεῖ τὰ ἐνδύματά της, εὑρισκομένη εἰς τὸ μέσον τῆς μητέρας καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν τοῦ νέου. Ὅλαι τὴν συγχαίρουν διὰ τὰ θέλγητρά της, ἀλλὰ συγχρόνως τὴν ὑποβάλλουν εἰς λεπτομερῆ ἐξέτασιν. Καὶ ἡ παραμικροτέρα λεπτομέρεια τοῦ σώματός της θὰ γίνῃ ἀντικείμενον προσεκτικῆς ἐξετάσεως.

Μήπως τυχὸν τὰ μαλλιά της δὲν εἶναι φυσικὰ κατσαρὰ καὶ ἔχουν τὸ ἀληθινὸ χρῶμα των ; Μήπως τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἀφίνει πιτυρίδας ; Τὸ σῶμα της εἶναι καλὰ περιποιημένο, μήπως τυχὸν ἀφίνει δσμήν, ἱκανὴν νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν σύζυγον ; Ἔχει ὅλα τὰ παρθενικὰ χαρίσματα ; Ἡ συνομιλία της ἐν τῷ μέσῳ τῶν γυμνῶν σωμάτων εἶναι εὐχάριστος, ποικίλη, σπινθηροβόλος ; Κρατώντας ὅλη τὴν παρθενικὴ σεμνότητα, ξέρει ἐν τούτοις νὰ γίνεται ἑλκυστική ; Ἡ καλλονὴ αὐτὴ μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ μέχρι ποίου ὀφείλεται εἰς τεχνικὰ μέσα ; Ἡ τρομερὰ αὐτὴ ἐξέτασις διαρκεῖ συχνὰ ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ συνεχίζεται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μπάνιου, καθὼς καὶ κατόπιν εἰς τὸ ντύσιμο. Ἡ κόρη ὀφείλει νὰ τὴν ὑποστῇ μὲ προθυμίαν, ἔχει ἄλλως τε κοντά της τὴν «μαμά», ἡ ὁποία τὴν βοηθεῖ καὶ τὴν ἐνθαρρύνει. Εἰς τὸ τέλος χωρίζονται μὲ ἀνταλλαγὴν ἀφθόνων κομπλιμέντων. Ἂν ἡ μητέρα τοῦ νέου καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες τῆς «ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς» συμφωνήσουν εἰς τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιόν των ὅτι ἡ νέα ἔχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα χαρίσματα, ἡ προξενήτρια πηγαίνει τὴν ἐπομένην εἰς τὸ σπίτι τῆς κόρης μὲ γλυκίσματα καὶ δῶρα. Δέκα ἡμέρας κατόπιν ὅλη αὐτὴ ἡ κουστωδία τοῦ «Ἀρείου Πάγου» πηγαίνει εἰς τὰ λουτρά, ὅπου περιμένει καὶ ἡ κόρη μὲ τὴν μητέρα της καὶ ἄλλας συγγενεῖς της. Ὁ γάμος ἀποφασίζεται ἐκεῖ μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ μία πομπώδης τελετὴ γίνεται εἰς τοὺς ὀνειρώδεις κήπους τῶν λουτρῶν. Κατόπιν καὶ μόνον ἔχει δικαίωμα ἡ νέα νὰ συναντήσῃ τὸν μέλλοντα σύζυγον. Ὁ γάμος, ἄλλως τε, ἀκολουθεῖ ἀμέσως. Ἂν ὅμως ἡ μητέρα τοῦ νέου δὲν ἔμεινεν εὐχαριστημένη, ἀπὸ τὴν πρώτην ἐξέτασιν, τὸ πρᾶγμα μένει ἕως ἐκεῖ καὶ κρατεῖται ἀπολύτως μυστικὸ διὰ νὰ μὴν ἐκτεθῇ ἡ κόρη.

Μεγάλον ρόλον ἐπίσης παίζουν τὰ περσικὰ λουτρὰ διὰ τὰς γυναῖκας τῆς Περσίας λόγῳ τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ὑπηρετοῦν εἰς αὐτά. Τυπικῶς εἶναι θαλαμηπόλοι καὶ ὑπηρέτριαι, ἀλλὰ οὐσιαστικῶς εἶναι μάγισσαι καὶ ἀσκοῦν τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην εἰς τὰς πελάτιδας.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ αἱ γυναῖκες τῶν λουτρῶν φαίνεται ὅτι ἀσκοῦν καὶ κάποιαν ἄλλην λεπτὴν ἀποστολήν. Χρησιμεύουν εἰς τὰς Περσίδας ὡς μέσα συνεννοήσεως διὰ τὰς μυστικάς των αἰσθηματικὰς περιπετείας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὰς καθιστᾷ πρόσωπα μεγάλης ἐμπιστοσύνης.

ΖΕΣΤΕΣ, ΖΕΣΣΤΕΣ, ΖΕΣΤΕΣ...

Κάτω ἀπ' τὸ λιοπῦρι τῆς Ἀθήνας

ΠΟΙΟΣ δὲν ξέρει ἀπὸ τὴν μυθολογία τὸν Φαέθωνα, τὸ γυιὸ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ὠκεανίδος Κλυμένης ; Πῆρε στὰ χέρια του τὸ ἅρμα τοῦ πατέρα του τοῦ Ἡλίου καὶ θέλησε σώνει καὶ καλά, νὰ τὸ ὁδηγήσῃ αὐτός. Ὡπλισμένος μὲ τὴν νεανικὴν ἐπιπολαιότητα ἐλαφρόμυαλος γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο ἔργο, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς δὲν ἦταν κατώτερος σὲ δύναμη, σὲ θέληση, σὲ μαεστρία, ἀπὸ τὸ πατέρα του τὸν Ἥλιο.

Θέλησε νὰ γίνῃ ἁρματηλάτης, ἀφοῦ δὲν σκάμπαζε ποῦ πᾶνε τὰ τέσσερα, κι' ἦταν χειρότερος γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτὴ κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖο ἁμαξᾶ. Ἅρπαξε λοιπόν, στὰ νεανικὰ κι' ἄπειρα χέρια του τὸ φωτοβόλο ἅρμα τοῦ Ἡλίου, κι' ἄρχισε νὰ δέρνῃ ἀνηλεῶς τὰ ἄλογα. Ἐκεῖνα ἀφηνιασμένα ἀπὸ τὸν ἀσυνήθιστο γι' αὐτὰ ξυλοδαρμό, ἀλλαξοσείρησαν, παρεξέκλιναν ἀπὸ τὴν κανονικὴ τους τροχιὰ κι' ἄρχισαν πότε ν' ἀνεβαίνουν ψηλά, τόσο πολὺ ψηλὰ ποὺ ἀδυνατοῦσαν νὰ χαρίσουν τὴν κοσμογόνο θαλπωρὴ στὴ γῆ ,καὶ πότε πάλι κατέβαιναν πολὺ χαμηλά, τσουλούφριζαν τοὺς ἀνθρώπους, ξέραιναν τὰ λειβάδια, στέρευαν τὶς πηγές, ἔσπερναν φίδια σ' ὅλη τὴ γῆ, σημεῖα τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀνομβρίας. Ὁ Ζεύς, πατέρας τῶν Ἀθανάτων, βλέποντας τὴν κατάσταση αὐτή, κατάλαβε πὼς κάποιος ἀδαὴς ὡδηγοῦσε τὸ ἅρμα τοῦ Ἡλίου, κι' ἐξαπέστειλε τὸν κεραυνὸ νὰ ξεσπάσῃ πάνω στὸ νεαρὸ κεφάλι τοῦ Φαέθωνα. Φαίνεται λοιπὸν πὼς ὁ Φαέθων ξανάζησε. Πῆρε στὰ χέρια του γιὰ μιὰ δεύτερη φορὰ τὰ γκέμια, κι' ἄρχισε νὰ ὁδηγῇ ὅπως ἄλλοτε μὲ τὸ δικό του τρόπο. Τὸ ἅρμα τοῦ Ἥλιου, κατέβηκε πολὺ πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του δρομολόγιο. Ξεροψηνόμαστε, καρβουντιζόμαστε, κάτω ἀπὸ τὰ πυρά του, ποὺ χτυπᾶνε κατακούτελα, λὲς καὶ θέλουν ν' ἀνοίξουν στὰ δυὸ τὸ φτωχό μας κρανίο. Φωτιὲς καὶ λαῦρες. Ἡ Ἀθῆνα καίγεται ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη στὴν ἄλλη. Κολυμπᾶμε κυριολεκτικὰ μέσα στὸν ἱδρῶτα, σκουπίζουμε καὶ ξανασκουπίζουμε τὰ πρόσωπά μας, στίβουμε τὶς φανέλλες μας, βλαστημᾶμε τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ συνέλαβε ὁ Δημιουργὸς τ φαεινὴν ἰδέα, νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸ καλοκαῖρι μὲ τις ζέστες του, πίνουμε ἕνα τόννο νερό. Τίποτα ! Μάταια τὰ πάντα ! Τὰ πρόσωπα ἱδρώνουν ξανά, οἱ φανέλλες μουσκεύονται πάλι, οἱ βλαστήμιες δὲν ὠφελοῦν καὶ τὸ νερὸ μᾶς ἀνακουφίζει μόνο γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ὑποφέρουμε ἀκόμα πιὸ πολύ, ὕστερα ἀπὸ λίγο.

Ἡ μηχανὴ τοῦ ὀργανισμοῦ μας ξεκουρντίστηκε τελείως. Οἱ σωλῆνες ,οἱ σωληνίσκοι, τὰ καζανάκια, οἱ βίδες τῆς ἀνθρώπινης μηχανῆς βρίσκονται σὲ κακὰ χάλια. Σωλῆνες καὶ σωληνίσκοι θέλουν ἐπισκευή, τὰ καζανάκια ξεγανώθηκαν, οἱ βίδες λασκάρανε. Πρὸ πάντων οἱ ρυθμιστῆρες τῆς λειτουργίας τῆς φαιᾶς καὶ λευκῆς οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου μας χαλαρώθηκαν. Οὔτε ξέρουμε τὶ λέμε, οὔτε καὶ τὶ νὰ κάνουμε ! Ἡ οὐσία ποὺ λέγεται μυαλὸ δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴ γιαούρτη καὶ τὸ κεφάλι μας μόνο μὲ σοϊλίτικο κολοκῦθι μπορεῖ νὰ τὸ παρομοιάσῃ κανείς ! Ξαπλωνόμαστε σὲ μιὰ καρέκλα ,μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ μᾶς δοθῇ, φαρδεῖς - πλατεῖς, ξεφυσαίνουμε ἀποκαμωμένοι, ξεκουρντισμένοι κι' ἀξιοθρήνητοι κι' ἀρχίζουμε... λαῦροι τοὺς λιβέλλους ἐνάντια στὴν ἐποχὴ τῶν θερμῶν ἡμερῶν ποὺ ἐννοοῦν ὁπωσδήποτε νὰ μᾶς ξεζουμίζουν...

* * *

—Ζέστες... Ζέστες... .

Δὲν ἀκοῦς παρὰ τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις, ἢ μᾶλλον μιὰ λέξη ποὺ ἐπαναλαμβάνεται δυὸ φορές, ὅπου κι' ἂν σταθῇς. Γιὰ κάθε λάθος, κάθε σφάλμα τοῦ ἀνθρώπου ἡ ζέστη παίζει τὸν πρῶτο καὶ σπουδαιότερο ρόλο. Ἡ ζέεστη εἶναι τὸ ἀποκοῦμπι τοῦ ἀφηρημένου, τὸ στήρριγμα τοῦ ἐπιλήσμονος, τὸ πρόχωμα τοῦ τεμπέλλη, τὸ πρόσχημα τοῦ χρονοτριβοῦντος. Σ' αὐτὴν ἀπάνω θὰ ρίξουν ὅλα τὰ βάρη. Καλῶς ἢ κακῶς, αὐτὴ θὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα τῆς ἐλαφρομυαλιᾶς μας. Ἡ πυρωμένη καμποῦρα της εἶναι πρόχειρη σὲ κάθε στιγμὴ νὰ δεχθῇ τὴ ρετσινιὰ τῆς ἀνεπάρκειάς μας. Ὁ κ. Α. ξεχνάει νὰ ρίξῃ τὴν ἀλληλογραφία του στὸ ταχυδρομεῖο ; «Ἄχ αὐτὴ ἡ ζέστη μᾶς πῆρε τὸ κεφάλι» θὰ τὸν ἀκούσῃς νὰ λέῃ. Ὁ κ. Τάδε ξεχνάει νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσῃ σὲ μιὰ οἱαδήποτε ὑπόθεσή σας ; Ἡ ζέστη τὰ φταίει καὶ τότε π' ἀνάθεμά τη ! Ὁ κ. Δεῖνα ποὺ χρόνια τώρα πάσχει ἀπὸ τ' ἀνίατο νόσημα τῆς τεμπελιᾶς βρίσκει σπουδαία καὶ πρόχειρη δικαιολογία τῆς ἀκαματωσύνης του. Τὸ πρόσχημα τῆς ζέστης. Τὸ λιοπῦρι τοῦ δίνει διέξοδο.

—Ποῦ μπορεῖς νὰ δουλέψῃς καὶ τὶ νὰ κάνῃς μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ἀδελφέ ! Ὅ,τι δουλειὰ καὶ νὰ κάνῃς θὰ τὴν θαλασσοποιήσῃς. Τὸ μυαλὸ ἔχει νερουλιάσει. Δὲν σηκώνει πολλὰ πράγματα.

Ὅσο γιὰ τὸν χρονοτριβοῦντα, αὐτὸς «ποῦ νὰ πάῃ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη», «ὅταν θὰ δροσίσῃ θὰ τὸ κανονίσῃ τὸ ζήτημα» κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα τέτοια ποὺ τὰ ἐπιστρατεύει γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀναβλητικότητά του...

* * *

Ὅλοι μας νοιώθουμε τὴ θερμὴν ἀνάσσα της νὰ μᾶς ξεραίνει τὸ λαρύγγι. Τὰ ξερακιανὰ μέλη της νὰ μᾶς σφίγγουν τὸ κορμί. Μὰ πιὸ πολὺ νοιώθουν τὴν ἐπίδρασή της οἱ προνομιοῦχοι τῆς φύσεως σὲ ὄγκο. Τοὺς βλέπεις κι' εἶναι νὰ τοὺς λυπᾶσαι ! Αὐτοὶ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ μιμοῦνται διαρκῶς τὴ λειτουργία τῆς ἀτμομηχανῆς. Φυσαίνουν καὶ ξεφυσαίνουν. Ἀγκομαχοῦν κι' ἀναστενάζουν. Ἔχουν μεταβάλει τὶς προτεταμένες γαστέρες τους σὲ ντεπόζιτα νεροῦ. Πίνουν σὰν ἐλέφαντες καὶ ξεφυσαίνουν σὰν φῶκες. Κάθε δέκα βήματα θέλουν καινούριες προμήθειες νεροῦ, γιατὶ ἀλλοιώτικα δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Ἡ ἀνάφλεξη ἀποφεύγεται ἔτσι, ὅταν ἡ προμήθεια εἶναι πλήρης. Ἡ μηχανὴ δουλεύει ὁπωσδήποτε, ὅσο κι' ἄν, ὁ καϋμένος ὁ χονδροπατάτας τυραννιέται...

* * *

Τὰ παγωτὰ εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξη. Τὰ ριπίδια προσπαθοῦν ν' ἀναμοχλεύουν τὴν βαρύτητα τῆς ἀτμοσφαίρας, σκαλίζοντάς την. Θέλουν νὰ τὴν κάνουν ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ ρουφήξουν εὐεργετικά, ἔστω καὶ τὴν ἐλάχιστη πνοοῦλα της. Τὰ κέντρα γεμίζουν κόσμο τὸ βραδάκι καὶ τὰ γκαρσόνια πᾶνε κι' ἔρχονται μὲ τὰ διάφορα ἀναψυκτικά. Γενικὴ ἐκστρατεία κατὰ τῆς ζέστης. Παγωτά, ριπίδια, νερά, ἀποσκιάδες, φωτόχαρες ἀκρογιαλιές, τὸ κάθε ποὺ μπορεῖ νὰ χαρίσῃ λίγη χαρά, λίγη ἀνακούφιση, ἐλάχιστη δροσιὰ ἐπιστρατεύεται. Κανεὶς δὲν μένει χωρὶς νὰ λάβῃ τ' ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ τὴν καταπολέμησή της. Κι' ἡ δεσποινὶς ποὺ ἀπηλλάγη ὅσο παίρνει καὶ καμμιὰ φορὰ ὅσο... δὲν παίρνει, ἀπὸ τὰ... περιττὰ ροῦχα, ἡ κυρία ποὺ σήκωσε πάρα πάνω ἀπ' ὅσο πρέπει τὰ φουστάνια της, ἐνῷ ἀπολαμβάνει τὸ παγωτό της στοῦ Γιαννάκη, ὁ κύριος ποὺ ξεμπρατσώθηκε σὰν ἀρσακειάδα, ὅλοι, ἐκτὸς ἴσως καὶ ἄλλων λόγων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνεργοῦν καὶ ντύνουνται ἔτσι, ἔχουν καὶ τὸ λόγο τῆς καταπολεμήσεως τῶν κυνικῶν καυμάτων.

* * *

Παρ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχουν κι' ἄνθρωποι ποὺ δὲν αἰσθάνωνται τὴν παραμικρὴ στενοχώρια τὸ θέρος. Περιφρονοῦν τὴ λαῦρα, κι' ὁ Φαέθων μὲ τ' ἀφινιασμένα ἄλογα τοῦ ἀλλαξασειρήσαντος ἅρματος, τοὺς ἀφήνει ἀσυγκίνητους. Ἀντιμετωπίζουν σὰν ἄλλοι Διογένηδες τὴ ζέστη. Διογένηδες ὅμως ὄχι ποὺ ζοῦν μέσα σ' ἕνα βαρέλι φιλοσοφῶντας, ἀλλὰ Διογένηδες ποὺ ἐργάζονται σκυλίσια ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Μὴ περιμένετε αὐτοὺς νὰ τοὺς ἰδῆτε στὰ διάφορα κέντρα, νὰ τρῶνε τὸ παγωτό τους ἢ νὰ πίνουν τὴν μπύρα τους. Μὴ νομίσετε πάλι πὼς θὰ τοὺς συναντήσετε στοὺς πυρωμένους δρόμους τῆς Ἀθήνας. Αὐτοὶ ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς πόλεις μὲ τὸ πολιτισμὸ καὶ τὴ ζαρωμένη ἀπ' τὴ μιζέρια μούρη του. Θὰ τοὺς βρῆτε στὸν κάμπο, ἀφανεῖς ἥρωες τῆς ἀνθρωπίνης προόδου καὶ δημιουργίας, σὰν ἡμίθεοι ν' ἀγωνίζωνται γιὰ ὅλους ἐμᾶς. Τὰ ροζιασμένα τους χέρια κρατοῦν γερὰ τὸ δρεπάνι τοῦ θεριστοῦ, τὴ τσάπα τοῦ σκαφτιᾶ, τὸ ἠνὶ τοῦ ζευγολάτη. Ἀκάλυπτοι στὸ πυρὸ φιλὶ τοῦ ἥλιου, γιομάτοι ζωὴ καὶ δύναμη, μὲ στήθη ποὺ πάλλουνε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας, ἀποτελοῦν ἕνα ζωντανὸ ὕμνο στὴ φύση, μιὰν ὄαση γεμάτη δροσιά, μιὰν ἀνάπαυλα παρηγοριᾶς, στὴ γενικὴ κατάπτωση καὶ βαρυεστημάρα. Ἡ μιζέρια, δὲν ἔχει θέση στὸν κάμπο, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἁπλόχωρος. Κεῖ πέρα βασιλεύει ἡ ζωὴ καὶ ἡ δημιουργία ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη. Καὶ πρὸ παντὸς ἡ μεγάλη καρδιά, ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα. Οὔτε ριπίδια τῆς χρειάζονται νὰ ἔχῃ, οὔτε παγωτὰ νὰ τῆς σερβίρουν, οὔτε παγωμένες μπῦρες νὰ τὴν κερνοῦν, γιὰ νὰ δροσιστῇ. Δροσίζεται ἀπὸ τὸ περίσσευμά της κι' ἂς πᾶν νὰ λένε ὅ,τι θέλουν ὅσοι ζοῦν, κάτω ἀπ' τὸ λιοπῦρι τῆς Ἀθήνας...

ΒΑΣΟΣ Δ. ΚΥΒΕΛΟΣ

Οἱ ξένες λουτροπόλεις ἔχουν μεταβληθῆ σὲ ...γυμναστήρια. Ἀνωτέρω δύο χαριτωμένες Γαλλίδες στὴν Ντωβίλ, φορτωμένες μὲ τὰ παράξενα σύνεργα ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀσκήσεων, αἵτινες δίνουν ἁρμονίαν καὶ δύναμιν στὸ σῶμα.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Ἡ γῆ εἶναι ὁ τελειότερος πλανήτης τοῦ οὐρανοῦ

Ἡ Γερμανία ἀπέκτησε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα καὶ πρωτοτυπώτερα Ἀστεροσκοπεῖα ὅλου τοῦ κόσμου. Εἰς αὐτὸ δὲν βλέπει μόνον κανεὶς τοὺς οὐρανίους κόσμους, παραστατικὰ καὶ ζωντανά, χάρις εἰς τὰ κολοσσιαῖα τηλεσκόπια, ἀλλὰ καὶ ἀναπαραστάσεις τοῦ πλανήτου μας μὲ ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον αὐτὸ ἔγινεν εἰς τὸ Τρεφτόβερ Πάρκ, παρὰ τὸ Βερολῖνον, τὴν δὲ διεύθυνσίν του ἀνέλαβεν ὁ Γερμανὸς σοφὸς Ἄρσενμπολδ. Ἔχει σκοπὸν ὄχι μόνον τὰς καθαρῶς ἐπιστημονικὰς ἐξερευνήσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκλαΐκευσιν τῆς ἀστρονομίας. Προορίζεται, δηλ., νὰ γνωρίσῃ εἰς ὅλους ἐν γένει τί ἀκριβῶς εἶναι τὰ στερεὰ καὶ φωτεινὰ ἐκεῖνα σώματα, τὰ ὁποῖα πλημμυρίζουν τὴν νύκτα τὸ οὐράνιον στερέωμα, τί περιέχει, εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται καὶ πῶς κινεῖται τὸ καθένα ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ πλέον δὲ τί εἶναι αὐτὸς ὁ πλανήτης μας, ἡ Γῆ, ποὺ ἐξειλίχθη εἰς τὴν σημερινὴν της μορφὴν καὶ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔζησεν ἐπ' αὐτῆς ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν ἐποχῶν μέχρι σήμερον.

Χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ μεταχειρίζεται τὰ πλέον πρακτικὰ μέσα. Ἐκτὸς τῶν τεραστίων τηλεσκοπίων, τὰ ὁποῖα τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Κοινοῦ, χρησιμοποιεῖται καὶ ὁ κινηματογράφος. Εἰς τὰς ὥρας τῆς μεγάλης αἰθρίας, τῆς προσεγγίσεως ὡρισμένων σωμάτων πρὸς τὴν Γῆν, τῶν ἐκλείψεων κλπ., λαμβάνονται κινηματογραφικαὶ ταινίαι μὲ εἰδικῶς κατασκευασθέντα μηχανήματα ἀφαντάστου τελειότητος, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνουν καὶ λεπτομερείας ἀκόμη εἰς ἀποστάσεις ἑκατοντάδων χιλιάδων καὶ ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων. Αἱ ταινίαι αὐταὶ προβάλλονται τακτικῶς εἰς εἰδικὰς αἰθούσας τοῦ Ἀστεροσκοπείου, εἰς ἄλλας αἰθούσας-μουσεῖα γίνονται ἀναπαραστάσεις τῆς ἐξελίξεως τῆς Γῆς, μὲ τὴν φυσικὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ τὰ ὄντα τὰ ὁποῖα ἔζων εἰς αὐτὴν κάθε ἐποχήν.

Ἡ ὄψις τῶν οὐρανίων σωμάτων διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἢ διὰ τῶν κινηματογραφικῶν ἀναπαραστάσεών των εἶναι φαντασμαγορική, ἀλλὰ θλιβερά. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὁ Ἑρμῆς, εὑρισκόμενα ἐγγύτερον τοῦ Ἡλίου παραμένουν εἰς κατάστασιν φλογώδη. Δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ φοβεροὺς βράχους καὶ καταπληκτικοὺς κρημνούς, μαύρους ἀπὸ τὴν μεγάλην θερμότητα. «Ὑπάρχουν καὶ ὑγραὶ περιφέρειαι», ποταμοὶ ἢ θάλασσαι, ἀλλ' αὐταὶ δίδουν μίαν ἰδέαν τῆς Κολάσεως καὶ τὰς περιγραφὰς τῆς Θείας Κωμῳδίας τοῦ Δάντη. Τὰ νερὰ ἀναδίδουν ἀπὸ τὴν φοβερὰν θερμότητα ἀτμούς, οἱ ὁποῖοι σχηματίζουν σύννεφα. Εἰς μερικὰ σημεῖα τῶν ἄστρων αὐτῶν φαίνεται ὅτι τὰ ὑγρὰ περιέχουν καὶ ἄλλας εὐφλέκτους οὐσίας, διότι ἐξέρχονται ἀπὸ αὐτὰ τεράστιαι φλόγες πυρός.

Ἡ ὄψις τῆς Σελήνης δὲν εἶναι περισσότερον εὐχάριστος. Τὸ ἄστρον αὐτὸ τῶν ἐρωτευμένων, τὸ ὁποῖον οἱ ρωμαντικοὶ ὀνειρεύονται ὡς ἕνα θεϊκὸν παράδεισον, εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν δικαιολογεῖ καθόλου τὴν φήμην του. Δὲν ἔχει καθόλου ἀτμόσφαιραν, στερεῖται καὶ ἴχνους ἀέρος, δὲν παρουσιάζει δὲ τίποτε ἀπολύτως ἀπὸ ὅ,τι θὰ μᾶς ἔκαμνε νὰ ὑποθέσωμεν τὴν ὕπαρξιν καὶ τῆς ἐλαχίστης βλαστήσεως ἢ ζωντανοῦ ὄντος. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ κρημνοὺς καὶ κρατῆρας. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου συνιστᾷ εἰς τὰ ἐρωτευμένα ζευγάρια καὶ τοὺς ποιητὰς νὰ μὴ κυττάζουν ποτὲ ἀπὸ τῶν τηλεσκοπίων του τὴν Σελήνην. Θὰ ἀπογοητευθοῦν ! Εἰς ὄχι καλλιτέραν κατάστασιν εὑρίσκεται καὶ ὁ Ζεύς. Ὁ πλανήτης αὐτὸς εὑρίσκεται μακρὰν ἀπὸ τὴν Γῆν ...600 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα. Ἡ λάμψις του δὲν δικαιολογεῖ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Εἶναι ξηρὸς καὶ αὐτός, βραχώδης, χωρὶς βλάστησιν, εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν.

Τὰ ὀλίγα ἄστρα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἄρης, ποὺ παρουσιάζουν κάπως ὄψιν εὐχάριστον, εἶναι καὶ αὐτὰ ἀμφιβόλου ἀτμοσφαίρας. Ἔχουν ἀσφαλῶς ξηράν, θαλάσσας καὶ ποταμούς, ὅπως ἡ Γῆ, [illegible] Ἐκεῖ ὑπάρχουν κολοσσιαῖα φυτά, ἄγνωστα εἰς τὸν πλανήτην μας. Αὐτὸ κάνει τοὺς Γερμανοὺς ἀστρονόμους νὰ ὑποθέτουν ὅτι ἂν ὑπάρχουν [illegible] ζωντανὰ ὄντα, [illegible] ἄνθρωποι. Δὲν εἶναι ἀπίθανον, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ ὑπάρχουν πιθηκάνθρωποι ἢ «ἄνθρωποι λέοντες» μὲ τέσσαρας πόδας, ἀλλὰ μὲ λογικὸ καὶ μὲ φωνήν. Ὥστε ἡ συνεννόησις [illegible] καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι κατορθωθῇ ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν πλανητῶν, διὰ σφαιρικῶν ἀεροστάτων ἢ ἄλλων λύσεων, θὰ εἶναι καὶ τότε ἀδύνατος ! Τὸ πολὺ-πολύ, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ φθάσουν εἰς ἄλλον πλανήτην, νὰ χρησιμεύσουν ὡς εὔγευστος τροφὴ «ἀνθρωποειδῶν».

Ἐν γένει, ἀπὸ τὰς πρακτικὰς παρατηρήσεις καὶ συγκρίσεις τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Τρεπτόβερ, συνάγεται ὅτι ὁ πλανήτης μας εἶναι ὁ τελειότερος ὁλοκλήρου τοῦ στερεώματος, καὶ τὰ ὄντα τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς αὐτὸν εἶναι ἐπίσης τὰ τελειότερα. Πόσαι ὅμως ἑκατοντάδες χιλιάδων ἐτῶν ἐπέρασαν καὶ τί ἀγῶνες τῶν στοιχείων τῆς Φύσεως ἐχρειάσθησαν, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ποὺ εὑρίσκεται σήμερον ! Αἱ αἴθουσαι τῶν «Μουσείων τῆς ἐξελίξεως τῆς Γῆς» δίδουν μίαν ἰδέαν. Εἰς τὴν ἀρχὴν μία κατάστασις φλογώδης, ἔπειτα ἕνα σῶμα ἀσταθὲς καὶ ὑγρόν. Βαθμηδὸν χωρίζονται αἱ θάλασσαι, σχηματίζονται τὰ ὄρη, καθαρίζει ἡ ἀτμόσφαιρα. Τὰ πρῶτα ὄντα εἶναι ὅλα ὅμοια, εἶδος ἀμφιβίων. Σιγὰ σιγὰ καὶ αὐτὰ διαιροῦνται εἰς θαλάσσια καὶ τῆς ξηρᾶς. Κατόπιν μαζὶ μὲ τὴν συχνὴν μεταβολὴν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν, καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς, ἐξελίσσονται διαφορετικὰ καὶ τὰ διάφορα ὄντα. Βαθμηδὸν δημιουργεῖται ὁ «ἀγριάνθρωπος» μὲ πόδας καὶ χέρια, ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται διὰ μέσου τοὐλάχιστον ἑκατὸν χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὸν καθηγητὴν Ἄρσενμπολδ. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος εἶναι τὸ τελειότερον τῶν ὄντων ποὺ θὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ Φύσις. [illegible]

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Εἰς τὸ Χόλλυγουντ θριαμβεύει ἕνας νέος «ἀστήρ» —ἡ Ἴρμα Ἄλτιγκ— ἕνα ζωντανὸ λουλούδι ἀπὸ τὴν ἐξωτικὴ χώρα τῆς Χαβάη. Ἡ Ὄλτιγκ ἐνεφανίσθη εἰς ἕνα φίλμ ἀπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Λέσχη τῶν Κύκλων», σημειώσασα ἐπιτυχίαν. Καὶ μία ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια : Ἡ Ὄλτιγκ εἶναι σύζυγος ἑνὸς πτωχοῦ ἁλιέως.

ΣΤΗ ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΑΚΤΗ

Μὲ τὰ ἀσύρητα κορμιά [illegible] οἱ Ἀθηναῖοι ξεμεροβραδιάζονται στὴ θάλασσα. Ἀνωτέρω μία Ἀθηναία ἀπολαμβάνει [illegible] τῆς θάλασσας ξαπλωμένη στὴν ἀμμουδιὰ τῆς Φαληρικῆς ἀκτῆς.

Τό θέατρό μας

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΥΪΝΤΕΣ

ΤΑ ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

ΓΑΛΑΤΣΙ-ΤΑΒΕΡΝΕΣ-ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ

Τοῦ Βρεττοῦ, τοῦ Ἀνδρίτσου καὶ ἡ Ἥβη ἦταν ἀνέκαθεν τὰ θεατρικὰ κέντρα κατὰ τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας, χωρὶς νὰ πάψουν ἐννοεῖται νὰ εἶναι καὶ τώρα, ἀλλὰ μόνον στὴ χειμερινὴ περίοδον.

Ἐξαίρεσιν ἀποτελεῖ μόνον ἡ Ἥβη τὴν ὁποίαν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ἀλλάξῃ μὲ κανένα ἄλλο κέντρο ὁ θιασάρχης κ. Σαμαρτζῆς καὶ πολλοὶ συνεργάται του.

Τώρα ὅμως μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς θερινῆς περιόδου, οἱ πλεῖστοι τῶν ἠθοποιῶν τρέπονται πρὸς τὰ παραθαλάσσια κέντρα καὶ ἀρκετοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ θεατρικὴ ἑταιρεία Κοκκίνη—Μαυρέα, ἥτις τῇ ...συμβολῇ ἴσως καὶ τῇ συμβουλῇ τοῦ νομικοῦ της συμβούλου κ. Μεσσαλᾶ καὶ τῇ συμμετοχῇ μερικῶν οὐγγρικῶν τρυφερῶν ὑπάρξεων προτιμοῦν τὸ κέντρον Μοστροῦ στὸ Γαλάτσι.

Ἡ δεσποινὶς ΠΟΠΗ ΑΛΒΑ, τὸ φετεινὸ «φυντανάκι» τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ.

Ἡ δεσποινὶς ΝΑΝΑ ΣΚΙΑΔΑ, ἡ πιὸ κομψὴ σιλουέττα τοῦ «Λυρικοῦ» θεάτρου.

[Καὶ οἱ δυο τακτικὲς θαμῶνες τοῦ μεταμεσονύκτιου Μεταξουργείου]

Ἡ πλειονότης ὅμως τῶν ἠθοποιῶν προτιμᾷ παντὸς ἄλλου τὴν ἥσυχη, τὴν περιποιητικὴ γειτονικὴ καὶ μποεμικὴ ταβέρνα.

* * *

Ἡ κατ' ἐξοχὴν θεατρικὴ ταβέρνα ἦταν πάντοτε καὶ ἦταν μέχρι πρὸ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἡ ταβέρνα τοῦ Νώντα ὅπου διέκρινε κανεὶς ὅλες τὶς φίρμες καὶ τοὺς ἄσσους τοῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ πολλὲς ποικίλες σιλουέττες ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς... σιλουέττας τοῦ περιφήμου Ἀποστόλη διὰ τὸν ὁποῖον κάποιος καλαμπουρίζων εἶπεν ὅτι ἡ.... ἀποστολή του εἶναι νὰ δίδῃ τὸ σύνθημα τοῦ χειροκροτήματος. Ἐδῶ κάθε βράδυ διεπληκτίζοντο διὰ λόγους λουκουλλείου γεύματος ὁ Ὀρέστης ὁ Μακρῆς μὲ τὸν Φώτη τὸν Ἀργυρόπουλο, ἐδῶ ἔτρωγε κάθε βράδυ ἡ ἀχώριστη... τετράδα Αὐλωνίτη — Σταυρίδη, ὁ Παρασκευᾶς Οἰκονόμου, ὁ Μανέλλης, ἡ Κινέζα—Μερόπη Ἰωαννίδου, γιὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐκ τῶν θαμώνων μετεβάλλοντο εἰς Ἰάπωνας ἀποβλέποντες εἰς τὴν κατάκτησίν της. Ἐδῶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τοῦ Σωματείου ἠθοποιῶν καὶ πολλῶν.... μπαλλαρινῶν κ. Δάνος μετὰ τοῦ κ. Καπνίση ποὺ ἀρριβάρουν διὰ μικροσκοπικοῦ τετρατρόχου, διὰ νὰ ἐπισκιάσουν μετὰ πάροδον δευτερολέπτων καὶ αὐτὴν τὴν φήμην τοῦ... Καζανόβα. Ἐδῶ ξεπέφτει κάπου-κάπου καὶ ἡ Μιμόζα μὲ τὸν «μπαμπᾶ της» καὶ τὸν ἀπρόσκλητον πάντοτε περίφημον καταστάντα... ναύαρχον, ὁ ὁποῖος τελευταίως, μολονότι ναύαρχος, ἔχει χάσει τὰ νερά του.

Ὕστερα ἀπὸ τέτοια συγκέντρωσι φαντάζεται κανεὶς τὶ πανδαιμόνιον θὰ γίνεται, ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ρητορία ἢ τὰ ὑπνωτιστικὰ πειράματα τοῦ Λευτεράκη, τὰ ὁποῖα συνοδεύονται πότε μὲ χειροκροτήματα καὶ πότε μὲ πρόγκα. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Νώντας ἔχει προνοήσει γιὰ ὅλα καὶ ἔχει κρεμάσει στὸ κέντρον τοῦ καταστήματος ἕνα τεράστιο κουδοῦνι, τοῦ ὁποίου ἡ προέλευσις ὠφείλετο ἀσφαλῶς εἰς κανένα μαγειρευθέντα ὡς ἀρνὶ τοῦ γάλακτος.... τράγον ὅστις καὶ ἐπεμβαίνει εἰς στιγμὰς...τραγελαφικάς. Ἀξίζει ὅμως νὰ ἀναφερθῇ ὅτι τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἱκανὸ νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν Ράλλην Ἀγγελίδην καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν καταβρόχθισιν ἀμετρήτων μερίδων παντὸς εἴδους φαγητῶν.

* * *

Ὡς ἀρκετά... φιρμαρισμένη οὕτως εἰπεῖν, ταβέρνα θεατρικὴ φέρεται καὶ ὁ «Πλάτανος» τοῦ Νίκου Καλογεροπούλου ὅστις κατώρθωσε ἐκτὸς τῶν θαμώνων του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Μαρίκα Νέζερ, ὁ Κονταρίνης, ἡ Γκιουζέππε, ὁ Πετρᾶς, ἡ μήτηρ Φιλοσόφου μετὰ τοῦ τεκνίου της, η μήτηρ Ντιριντάουα μὲ τὸ...καμάρι της ὁ Ντόλλης μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Στολίγκας ἐπίσης μετὰ τῆς συζύγου του καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἠθοποιοί, κατώρθωσε λέγω νὰ ἀποσπάσῃ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν θαμώνων τοῦ Νώντα καὶ νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ... ἐνεργητικὸν καὶ τὸν παλαίμαχον ἠθοποιὸν Ἀλέκον Ἀλεξίου μὲ τὶς δύο κόρες του, τὸ μῆλον τῆς ἔριδος ὅλου, χωρὶς ὑπερβολήν, τοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου.

* * *

Κανεὶς ἀσφαλῶς ἀπὸ τοὺς θεατροφίλους καὶ μὴ ἀναγνώστας θὰ ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι τὸ θέατρον ἔχει κι' ἐκεῖνο τὸ... θέατρό του. Ἀπίστευτον καὶ ὅμως ἀληθές. Ἂν δὲ ὑπάρχει, ποὺ θὰ ὑπάρχῃ κανεὶς ἀμφιβάλλων, δὲν ἔχει παρὰ νὰ κάνῃ ενα μικρὸν περίπατον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μεταξουργείου ἡ ὁποία κατακλείεται ἀσφυκτικῶς κάθε νύχτα ἀπὸ τὰ ὁλονὲν καταφθάνοντα γκροὺπ τῶν ἠθοποιῶν καὶ ἀπολαμβάνοντα ἐν συνεχείᾳ τὶς τσεκουράτες καὶ πιπεράτες ἀπαντήσεις τοῦ περιφήμου Μπάρμπα Κώστα, ὁ ὁποῖος βάζει τὸν κάθε κατεργάρη στὸν πάγκο του καὶ τείνει νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος τοῦ Μεταξουργείου μὲ στόχον πάντοτε τὸν Σῶτον Πετρᾶν, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ σώνει καὶ καλὰ νὰ τοῦ παριστάνῃ τὸν Δὸν Ζουὰν καὶ νὰ τοῦ —συνιστᾷ κάθε βράδυ καὶ νέαν κατάκτησιν.

— Μπάρμπα Κώστα, νὰ σοῦ παρουσιάσω τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου.

— Σώθηκε! ἀπαντᾷ ξερὰ ὁ μπάρμπα Κώστας.

— Ποιὸς σώθηκε ;

— Καὶ οἱ δυὸ σωθήκατε !

— Νὰ μοῦ τὸν προσέχῃς τώρα ποὺ θὰ φύγω, ἐπεμβαίνει ἡ δῆθεν μνηστή του.

— Μωρὲ ποιὸς τὸν πειράζει... Καὶ στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν νὰ τὸν βάλῃ κανείς, θὰ τὸν βγάλῃ ἔξω ὁ σκουπιδιάρης τὸ πρωΐ.

Καὶ ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία γίνεται ἐπιδεικτικῶς, γιὰ νὰ... δουλέψουν τὸν μπάρμπα Κώστα, μὲ τὴν κοῦρσα τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἐφημερίδος «Μακεδονία» Θεσσαλονίκης κ. Βελλίδη !

— Κλεῖσε τὴν πόρτα Σῶτο! τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ σωφέρ.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ τὸ πῇς; πετάγεται ὁ μπάρμπα Κώστας. Αὐτός, ἂν ξέρῃ νὰ κάνῃ κάτι εἶναι νὰ κλείνῃ πόρτες. Δὲ βλέπεις πῶς τὸ κατάντησε τὸ... μέγαρο, ὑπονοῶν τὸ κλείσιμο τοῦ «Περοκέ».

— Θὰ ξαναγυρισω πάλι μπάρμπα Κώστα.

— Τί λές; Ἐθνικὴ ἀπώλεια ἂν δὲν γυρίσεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ μὲ τέτοια καὶ ἄλλα συναφῆ ἐπεισόδια ἔχει πάρει πιὰ ἡ μέρα καὶ χαλάει πλέον ὁ... τζίρος ὅπως λέει ὁ ἄλλος περίφημος τύπος τοῦ Μεταξουργείου, ὁ πασίγνωστος Καβαρδίγκας ἢ Βάπα Βούπας, ὁ ὁποῖος ἔχει τραγουδήσει τὸ εἰκοστὸ «Παληαθηνιώτικο τραγοῦδι», ἔχει τσακωθῆ μὲ σαράντα, διότι ἀπεπειράθησαν νὰ τραγουδήσουν τὸν «Σουρωμενάκια» ἢ ἄλλα παρόμοια τραγούδια, τὰ ὁποῖα εἶναι θανάσιμοι ἐχθροί του καὶ παραγγέλνει τὸ δέκατον πέμπτον κατὰ σειράν.

ΦΙΣ—ΦΙΣ

ΛΕΓΕΤΑΙ ΟΤΙ:

▣ Τὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου ποὺ κρατεῖ μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ της ἐγχείρησι ἡ Ἄννα Καλουτᾶ, ἔχει μεταβληθῆ σὲ βιτρίνα ...ἀνθοπωλείου τὸ μισὸ καὶ ζαχαροπλαστείου ...τὸ ἄλλο μισό. Τόσα πολλὰ εἶναι τὰ λουλούδια καὶ τὰ γλυκὰ ποὺ τῆς στείλανε καὶ τὶς στέλλουνε καθημερινὰ οἱ ἄπειροι θαυμασταὶ τῆς ἀγαπημένης στὸ κοινὸ πρωταγωνίστριας.

▣ Ἡ ἐμφάνισι τῆς Ρίτας Δημητρίου στὸ «Ἀθήναιο», ἔκανε νὰ χολιάσῃ μιὰ ἄλλη συνάδελφός της τοῦ ἴδιου θιάσου ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ ἄρχισε ἕνα κακόηθες κουτσομπολιὸ εἰς ἐπήκοον πολλῶν θεατροφίλων, σχετικὰ μὲ τὸν ἐπικείμενο γάμο τῆς ἐκλεκτῆς πρωταγωνίστριας. Εἰς πεῖσμα της ὅμως, πληροφορούμεθα ὅτι τὴν ἄλλην ἑβδομάδα θὰ γίνουν ἐπίσημα οἱ ἀρραβῶνες τῆς Ρίτας καὶ ἴσως οἱ γάμοι της, πρὶν ἀκόμη λήξῃ ἡ θερινὴ σαιζόν. Ἡ Ρίτα μάλιστα, προνοητικώτατα, στὸ συμβόλαιο ποὺ ὑπέγραψε μὲ τὸν κ. Μακέδο, ἔθεσεν ὡς ὅρον ὅτι ὁ ἐπικείμενος γάμος της τῆς δίδει τὸ δικαίωμα τῆς διαλύσεως τῆς συμφωνίας.

▣ Δυὸ ἀχώριστοι φίλοι δημοσιογράφοι προήγαγον τὰς κατακτήσεις των ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν μπαλλαρινῶν εἰς τὸν ἀνώτερον τούτου, τῶν σουμπρεττῶν. Τοὺς εὐχόμεθα καὶ νέαν προαγωγήν!....

▣ Ἡ συμπαθὴς σουμπρέττα Ρένα Ντόρ, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὴν ἀναστολὴ τῆς ποινῆς της ἀπὸ τὴν «Ἄδεια», θὰ συνεργασθῇ μὲ τὸν θίασο τοῦ «Λυρικοῦ». Ὅταν ἐπληροφορήθη τοῦτο μία ἄλλη σουμπρέττα τοῦ «Λυρικοῦ» εἶπε, καλαμπουρίζοντας σαιξπηριστί :

— Δὲν βρίσκετε ὅτι ἔγινε πολὺς Ντόρος γιὰ τὸ τίποτε;

▣ Τὸ συγκρότημα τοῦ «Ἀττὶκ» ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα καὶ μὲ ἕνα καινούργιο ἀστράκι, πού, καθὼς λένε, θὰ καταπλήξῃ μὲ τοὺς χορούς του. Πρόκειται γιὰ μιὰ χαριτωμένη χορεύτρια διαλυθέντος θιάσου, ποὺ τὸ ὄνομά της ὁ Ἀττὶκ τὸ κρατάει μυστικὸ γιὰ σουρπρίζ.

▣ Ἡ ἐμφάνισι τῆς δίδος Σκιαδᾶ στὸ νούμερο «Μπροντγουέη» τοῦ «Λυρικοῦ» —ἐμφάνισι ἀληθινὰ παριζιάνικη — ἔχει τόσον ἐνθουσιάσει ἕναν παληὸ παρισινὸ πλὴν Ἀθηναῖο δημοσιογράφο, ποὺ δὲν παραλείπει σχεδὸν βραδυὰ ποὺ νὰ μὴν παρακολουθήσῃ τὸ ὡραῖο νούμερο. Τάχα ἡ ἐμφάνισι μόνο νὰ τὸν ἐνθουσιάζῃ ἢ καὶ ἡ γοητευτικὴ Σκιαδᾶ ;

▣ Γυναικοκαυγᾶς καὶ ξύλο στὰ παρασκήνια τοῦ «Ἀθηναίου» ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα. Μιὰ ἀπ' τὶς πρωταγωνίστριες ἔδειρε μιὰ μπαλλαρίνα. Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἐμάθαμε πὼς κατὰ τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς χορευτικῆς σκηνῆς ἡ μπαλλαρίνα γελοῦσε ζημιώνουσα ἔτσι τὴν καλὴν ἐκτέλεσι τοῦ χοροῦ. Αὐτὴ τάχα νἆναι ἡ ἀλήθεια ;

▣ Τὸ ὑπόλοιπο τοῦ διασωθέντος ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη δήγματα τοῦ «Βατράχου» θιάσου τῆς κ. Κούλας Γκιουζέππε ἑτοιμάζεται πυρετωδῶς γιὰ τὸ τουρνέ του στὴ Μυτιλήνη καὶ στὴ Χίο. Τὸ ἀνωτέρω πληροφορηθεὶς κάποιος ἀδιόρθωτος καλαμπουριστής εἶπε :

— Ἀσφαλῶς θὰ δουλέψῃ ὁ θίασος στὴν Χίον, γιατὶ τώρα ἀποτελεῖται ἐκ καλῶν στοιχείων!

ΚΑΙ ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

(Τελευταῖον)

Γυρίζοντας ἡ Ἐλιάνα, εἶδε κάμποσες νέες καθισμένες νὰ τὴν κυττάζουν καλὰ-καλά. Θἆταν ἐκεῖ ἀναμφιβόλως γιὰ τὸν ἴδιο λόγο κι' αὐτές. Καὶ ἡ κάθε μιὰ θἆχε μέσα της τὴν ἐλπίδα νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ τυχερὴ τῆς ἀγγελίας.

Ἡ Ἐλιάνα ἀπογοητεύτηκε.

Ἑτοιμάστηκε μάλιστα νὰ φύγῃ, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιόν της Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της τόσο δειλὸ μέσα στὸ σεμνὸ μαῦρο φουστανάκι της, ἐν συγκρίσει μὲ τὶς ἄλλες νέες, ποὺ ἦταν τόσο ὡραῖα ντυμένες, τόσο κομψά, καὶ χαμογελοῦσαν.

Ἦταν τόσο βυθισμένη στὶς θλιβερές της σκέψεις, ποὺ δὲν ἄκουσε ἕνα γκροὺμ νὰ φωνάζῃ τὸν ἀριθμό της.

— 39! ἐπανέλαβε ὁ μικρὸς ὑπάλληλος γιὰ τρίτη φορὰ ὑψώνοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του.

Ἡ Ἐλιάνα ἀνεπήδησε: 39; αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ ἀριθμός της;

Σηκώθηκε ζωηρὰ καὶ ἀκολούθησε τὸν γκρούμ. Αὐτὸς τὴν ὡδήγησε στὸν πρῶτον ὄροφο, στὸ διάδρομο ἑνὸς διαμερίσματος, μὲ μιὰ κίνησι τῆς ἔδειξε τὴν πόρτα καὶ ὕστερα ἐξαφανίστηκε ἐγκαταλείποντας μόνη τὴ νέα.

Ἡ Ἐλιάνα ταραγμένη, δὲν εἶχε δῆ τὴν κίνησι τοῦ ὑπηρετάκου.

Γιὰ ἕνα λεπτὸ στάθηκε διστακτική, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ νὰ μπῇ.

Ἐν τούτοις ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, στὸν ἔρημο αὐτὸ διάδρομο... Καὶ ἀσυναίσθητα ἄνοιξε μιὰ πόρτα...

— Καλημέρα, κυρία!

Τὴν ὑποδέχτηκε μιὰ ὁλόγλυκεια μελωδικὴ παιδιάστικη φωνούλα, ὅμοια μὲ κελάδημα πουλιοῦ.

Ἡ Ἐλιάνα εἶδε ἀμέσως ἕνα παιδάκι ξαπλωμένο σὲ μιὰ σαῖζ-λόγκ, ἀκουμπισμένο σ' ἕνα σωρὸ μαξιλάρια, νὰ τῆς χαμογελάῃ γλυκά.

Ἕνα κῦμα στοργῆς καὶ οἴκτου γιὰ τὸ χλωμὸ αὐτὸ παιδάκι τὴν πλημμύρισε ὁλόκληρη.

— Καλημέρα, μικρό μου, εἶπε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του χαμογελαστὴ καὶ συγκινημένη.

Ἔσκυψε στὴ σαῖζ-λόγκ, ἐπῆρε μέσ' στὰ δικά της τὰ μικρὰ καφτὰ χεράκια τοῦ παιδιοῦ, ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα στὰ ὡραῖα ἁγνὰ—μὰ στεφανωμένα ὅμως—ματάκια καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἀπέναντι, εὐτυχισμένη, νὰ καμαρώνῃ τὸν καινούργιο της φίλο, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ τῆς χαμογελάῃ χαριτωμένα.

— Πῶς σὲ λένε; τὸ ρώτησε σὲ μιὰ στιγμή.

— Μπέλ!

— Τί ὡραῖο ὄνομα! Μπέλ!

Καὶ μὲ μιὰ στοργική, τρυφερὴ χειρονομία ἐβύθισε τὰ δάχτυλά της στὸ ὁλόχρυσο μετάξι τῶν μαλλιῶν του.

Τὸ μικρὸ δέχτηκε μὲ χαρὰ τὸ χάδι. Συγχρόνως ρώτησε:

— Καὶ σένα πῶς σὲ λένε;

— Γιατί θέλεις νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά μου;

— Γιατὶ σὲ ἀγαπάω... γι' αὐτό!

Τὰ λόγια αὐτά, βγαλμένα ἀπὸ ἕνα στόμα ἁγνό, ποὺ ἀγνοοῦσε ἀκόμα τὸ ψέμα, ἔπεσαν σὰν δροσοσταλίδα στὴν πληγωμένη καρδιὰ τῆς νέας, καὶ ἡ Ἐλιάνα ἔνοιωσε τὰ μάτια της νὰ βουρκώνουν.

Γονάτισε, γιὰ νἆναι πιὸ κοντὰ στὸ μικρό, καὶ ἔφερε στὰ χείλη της τὰ ἀδυνατισμένα χεράκια του.

— Καὶ ἐγὼ σ' ἀγαπάω! ψιθύρισε σιγά.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο μι ἀνοσοκόμος.

— Ἦρθα γιὰ τὴν ἀγγελία, εἶπε ἡ Ἐλιάνα καὶ πετάχτηκε ψηλὰ ντροπιασμένη, σὰν νὰ τὴν εἶχαν πιάσει νὰ κάνῃ κάτι κακό.

Ἡ νοσοκόμος χαμογέλασε.

— Κάνατε λάθος στὴ πόρτα, δεσποινίς., Τὸ σαλόνι εἶναι πλάϊ.

Ἡ νέα ζήτησε νὰ δικαιολογηθῇ, ἀλλὰ ἡ νοσοκόμος τὴν διέκοψε:

— Ὄχι... ἴσα-ἴσα, δέστε τί χαρούμενος ποὺ εἶναι ὁ Μπὲλ ἀπὸ τὴ γνωριμία σας...

Καὶ ἔδειξε τὸ παιδί ποὺ τὰ ματάκια του λάμπαν χαρούμενα καὶ τὰ χεράκια του κρατοῦσαν ἀκόμη τὸ χέρι τῆς νέας του φίλης.

— Δὲν μοῦ εἶπες πῶς σὲ λένε, ξαναεῖπε τὸ μικρό.

— Ἐλιάνα, ἀποκρίθηκε αὐτὴ βιαστικά, καὶ σκύβοντας ἐφίλησε τὸ μικρὸ χεράκι.

Ὕστερα βγῆκε ἔξω γρήγορα γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὰ μάτια της ποὺ ἦσαν βουρκωμένα ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Στὸ σαλόνι ἐκάθησε σὲ μιὰ πλατειὰ πολυθρόνα.

Εἶχε σχεδὸν ξεχάσει τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς της, τόσο τὴν εἶχε ἀναστατώσει ἡ πολύτιμη στιγμὴ ποὖχε ζήσει κοντὰ στὸν μικρὸν ἄρρωστο.

Ἦταν κάτι, ἔτσι σὰν μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα ποὖχε φωτίσει τὴ θλῖψι της καὶ τὴν ἀπελπισία της.

Ἔμεινε κάμποση ὥρα ἐκεῖ μέσα, ὅταν ξάφνου ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Δὲν μποροῦσε νὰ σηκωθῇ, ἢ νὰ πῇ μιὰ λέξι, τόσο ἡ κατάπληξί της στάθηκε μεγάλη.

Μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὸν τρόμο ἐκύτταξε κάποιον ποὺ εἶχε σταθῆ στὸ κατῶφλι καὶ ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς φαινόταν ἀπολιθωμένος ἀπ' τὸν τρόμο.

— Ἐλιάνα, ἐψιθύρισε ἐπιτέλους ὁ Φιλὶπ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Στέκανε ἐκεῖ καὶ οἱ δυὸ ἀκίνητοι καὶ κυτταζόνταν ἀναστατωμένοι.

— Ἐλιάνα! ξανάπε ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ μηχανικός, σὰν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὰ μάτια του δὲν τὸν γελοῦσαν.

Ἡ νέα συνῆλθε πρώτη.

Αὐτὸ ποὺ ἔνοιωθε ἦταν φοβερό: ὁ ἔρως της ποὺ τὸν νόμιζε κοιμισμένον, ξυπνοῦσε ἀπότομα καὶ ἔνοιωθε ντροπὴ γιατὶ ἐπιδείκνυε τὴ δυστυχία της, μιὰ δυστυχία ποὺ τὴν ἀποκαλύπταν τὰ φτωχικά της ροῦχα καὶ τὸ μαραμένο πρόσωπό της, σ' αὐτόν, στὸν μόνον ἄνθρωπο ποὺ θἄθελε πάντα νὰ τὴν ἀγνοῇ, ἐπειδὴ τὴν εἶχε γελάσει καὶ τῆς εἶχε φερθῆ τόσο ἀπαίσια.

Ἀμέσως, ἀπ' τὴ στάσι τοῦ Φιλίπ, ἀπ' τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἀνεγνώρισε τὸν κύριο ἐκεῖνον ποὖταν συνηθισμένος νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ ὑπακούουν.

Καὶ ὕστερα, μήπως δὲν ἔμοιαζε στὸν μικρὸν ἄρρωστο; Στὸν μικρὸν Μπέλ, ποὖταν τόσο γλυκὸς καὶ χαδιάρης καὶ ποὺ δὲν θὰ τὸν ξεχνοῦσε ποτέ;

Ὁ ἐγωϊσμός της ἐξανέστη.

Τρέμοντας, μὲ πρόσωπο ὠχρό, προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ κάπου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ χάμω, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Φιλὶπ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ. Θέλησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἦταν τόσο συγκινημένος, ποὺ τὰ λόγια πεθαίναν πρὶν φτάσουν στὰ χείλη του.

Πετάχτηκε ὅμως τὴν ὥρα ποὺ ἡ νέα ἑτοιμαζόταν νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ δρόμο.

— Ἀφῆστε με νὰ περάσω! εἶπε ἐκείνη.

Ὁ Φιλὶπ κόντευε νὰ τρελλαθῇ. Τί ἐσήμαινε ἡ ἀνεξήγητη αὐτὴ διαγωγὴ τῆς Ἐλιάνας;

—Ἀφῆστε με νὰ περάσω, ἐπανέλαβε ἐκείνη.

Ἐπιτέλους ὁ Φιλὶπ μίλησε.

— Γιατί μὲ κυττᾶτε ἔτσι; Τί ἔκαμα; γιὰ νὰ ἀξίζω τέτοια περιφρόνησι; Γιατί μὲ περιφρονεῖτε; ἔτσι δὲν εἶναι; Ὅλα σας τὸ φωνάζουν.

Μιλοῦσε πνιγμένα.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε, ἐξακολούθησε:

— Ἐλιάνα... Τί ἔκαμα γιὰ νὰ εἶμαι ἔνοχος στὰ μάτια σας;

Ἔξαλλη ἐκείνη ἐφώναξε:

— Πάντα εἶστε ἀποκρουστικός!... Δὲν ἔχετε καθόλου συνείδησι λοιπόν ;

— Συνείδησι;

— Ναί... ἀφοῦ μὲ βασανίζετε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Δὲν ἀρκεῖ ποὺ μοῦ προξενήσατε τόσο πόνο ἄλλοτε; Δὲν ἀρκεῖ τὸ ὅτι παίξατε μαζί μου; Τὸ ὅτι μοὖπατε πὼς μ' ἀγαπᾶτε, ἐνῶ δὲν ἐποφθαλμιούσατε παρὰ τὴν προῖκα μου; Μὰ μὴ μὲ προσβάλλετε πιά... μὴν προσβάλλετε τὴ δυστυχία μου, σᾶς ἱκετεύω!...

Ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς ἡ δυστυχισμένη.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, καθὼς παραπατοῦσε, ἀναγκάστηκε ν' ἀκουμπήσῃ στὴν πλάτη μιᾶς πολυθρόνας.

— Ἀφῆστε με νὰ φύγω! ψιθύρισε μὲ πονεμένη φωνή.

— Ὄχι !

Τὸ ὕφος του ἦταν τόσο ἀπότομο ποὺ ἔκαμε τὴ νέα νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ κατάματα.

Ὁ Φιλὶπ κατάχλωμος, σὰν νεκρός, ψιθύρισε ἀργά :

— Σᾶς ἀγαποῦσα, Ἐλιάνα, ὄχι γιὰ τὴν προῖκα σας, γιατὶ συχαίνομε τὰ λεφτά, ἀλλὰ γιὰ σᾶς μόνο γιὰ σᾶς. Ρωτῆστε τὸν πατέρα σας, ἂν ἀμφιβάλλετε.

— Ὁ πατέρας μου πέθανε...

— Ἄ....

Ὁ μηχανικὸς σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ ὕστερα ἐξακολούθησε :

—Τοὖχα ὑποσχεθῆ νὰ σᾶς μεταβιβάσω τὴν συνομιλία μας.

— Τὸ ἔκαμα. Καὶ αὐτός...

Ἡ Ἐλιάνα ἐσώπασε.

Ξάφνου, σὰν ἀστραπὴ ποὺ σχίζει τὶς ἄγριες χειμωνιάτικες νύχτες, τῆς ξανάρθαν στὸ νοῦ τὰ λόγια τοῦ ἑτοιμοθάνατου, ποὺ τἆχε προφέρει τόσο σιγά, ἔτσι ποὺ νὰ μὴν τὰ ἀκούσῃ καλὰ - καλὰ καὶ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ.

Καὶ τότε, ὅλα ἔγιναν φωτεινὰ μέσα της...

Ἡ ἀλήθεια τὴν φώτιζε, τὴν θάμπωνε. Ὁ Φιλὶπ ἀποκαθίστατο στὰ μάτια της, δὲν ἦταν πιὰ γι' αὐτὴν προικοθήρας καὶ ψεύτης ποὺ τῆς εἶχε πῆ πὼς τὴν ἀγαποῦσε γιὰ νὰ πάρῃ λεφτά.

Καὶ συγχρόνως καταλάβαινε σὲ τί κίνητρα εἶχε ὑπακούσει ὁ πατέρας της ψευδόμενος.

Ἤξερε τώρα ὅτι ὁ Φιλὶπ ἦταν τέτοιος ποὺ τὸν εἶχε ποθήσει καὶ ἀγαπήσει, καὶ ἡ βεβαιότης αὐτὴ καὶ μόνη τῆς ἀλάφρωσε τὸ πόνο ποὺ τῆς βάραινε τὴν καρδιά.

τῆς βάραινε τὴν καρδιά.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Φιλὶπ τῆς ἅρπαξε τὸ μπράτσο γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκούσ(καὶ τὴν ρώτησε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀλήθεια :

—Ἐλιάνα ! Πιστεύετε στ' ἀλήθεια ὅτι φέρθηκε ἀνάξιά σας!

—Ὄχι... ὤ ! ὄχι, Φιλίπ. Κατάλαβα τὴν ἀλήθεια τώρα. Τὴν ἀλήθεια, ὁλόκληρη ! Ὁ πατέρας μου ὁ δυστυχής, τυφλωμένος ἀπ' τὴν ἀφοσίωσί του γιὰ μένα, μοῦ εἶπε...

Ὁ μηχανικὸς τὴν διέκοψε.

—Δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ τὸν κρίνουμε !

—Ναὶ, εὐχαριστῶ, Φιλὶπ, εἶσαι γενναιόδωρος, μεγαλόψυχος, ἀπέναντι ἐκείνου ποὺ κατέστρεψε τὴν εὐτυχία μου...

—Τὴν εὐτυχία μας, Ἐλιάνα...

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε ;

—Σᾶς ἀγαποῦσα μὲ εἰλικρίνεια πάντα μου !

Στάθηκε γιὰ ἕνα λεπτὸ καὶ ὕστερα πρόσθεσε :

—Καὶ σᾶς ἀγαπῶ πάντα τὸ ἴδιο !

—Φιλὶπ !... Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον ! Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα !...

—Μὰ ναὶ, ἔχω τὸ δικαίωμα, Ἐλιάνα, νὰ σᾶς μιλῶ ἔτσι...

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴ ζωή του ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ χωρίσαν ὥς σήμερα.

Τῆς εἶπε πόσο πόνεσε μὲ τὸ χωρισμό τους, τοὺς ἀγῶνες του γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ θέσι, τῆς μίλησε γιὰ τὴν Ἰρὲν καὶ τὸν Μπέλ.

Ἀκούγοντας νὰ μιλάῃ ὁ Φιλὶπ γιὰ τὸ παιδί του, ἡ Ἐλιάνα χαμογέλασε :

—Τὸν ξέρω τὸν γυιό σας, εἶπε.

—Τὸν ξέρετε ;

—Ναὶ... καὶ εἴμαστε καὶ πολὺ καλοὶ φίλοι μάλιστα.

Καὶ μὲ τὴ σειρά της τοῦ διηγήθηκε ὅλα τὰ τελευταῖα γεγονότα τῆς ζωῆς της.

Ἅμα τέλειωσε, μείναν κάμποση ὥρα μελαγχολικοί, σιωπηλοί.

Ὕστερα ἁπαλά, τρυφερὰ ὁ Φιλὶπ τράβηξε κοντά του τὴν Ἐλιάνα καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

Ἔσκυψε πάνω της καὶ συνάντησε τὸ βλέμμα της τόσο φωτεινὸ καὶ γεμάτι λατρεία, ποὺ θαμπώθηκε.

Καὶ ἔμειναν ἔτσι, νὰ κυττάζωνται μὲς στὰ μάτια... χωρὶς νἄχουν συναίσθησι τίποτ' ἄλλο, ἔξω ἀπ' αὐτούς.

Μπροστὰ στὴν ἐξαφνικὴ ἀποκάλυψι τῆς ἀγάπης αὐτῆς, ποὺ τὴ νόμιζε χαμένη γιὰ πάντα, ὁ νέος ἔννοιωθε νὰ τὸν πλημμυρίζῃ μιὰ ὑπέροχη μέθη ποὺ τὸν τύλιγε ὁλόκληρον καὶ ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάῃ δυνατά.

Ἔσφιξε περισσότερο τὴν ἀγαπημένη του καὶ εἶπε μὲ θέρμη :

—Ἐλιάνα.... Τί εὐτυχία... Νὰ σὲ ξαναβρῶ ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρό... Σ' ἀγαποῦσα τόσο...

—Καὶ ἐγὼ Φιλὶπ... σ' ἀγαπῶ...

—Θέλεις νὰ γίνῃς γιὰ τὸν Μπὲλ μιὰ δεύτερη μαμάκα ;

Βουβὴ ἀπ' τὴν εὐτυχία, ἡ Ἐλιάνα κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της καὶ ὕστερα, κλαίγοντας νευρικὰ ἔγειρε στὸ πλατὺ στῆθος ἐκείνου ποὺ δὲν εἶχε πάψῃ νὰ ἀγαπάῃ.

ΤΕΛΟΣ

ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΥΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΟ ΑΦΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΝ. ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΡΟΦΑΓΩΝ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Προτοῦ πέσῃ, ἐστράφηκε ἐναντίον του, ἀλλὰ ὅμως ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἀφώπλισαν. Τώρα εἶναι καλὰ δεμένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, μὲ τὸ κεφάλι φρικωδῶς παραμορφωμέο, καταματωμένο. Ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν βραχνὰ βογγητά. Ἴσως ψυχορραγεῖ.

Η ΜΑΝΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τοῦ Ἀμὸκ εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἰθαγενῶν.

Ὑπάρχουν ἐποχές, ποὺ σημειώνονται δύο καὶ τρία κρούσματα μαζί, σὰν νὰ ἦταν ἐπιδημία. Στὰ καλὰ καθούμενα, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, ἕνας ἰθαγενὴς ἐνῷ κάθεται ἥσυχα καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρωποκτόνον μανίαν καὶ ἀρχίζει νὰ κτυπάῃ μὲ τὸ μαχαῖρι του ὅποιον βρῇ μπροστά του. Ἔπειτα τρέχει νὰ βρῇ ἄλλα θύματα.

Καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ. Λένε πὼς αὐτοὶ ποὺ τοὺς πιάνει τὸ Ἀμόκ, προσπαθοῦν νἀσκοτώσουν πρὸ παντὸς τοὺς λευκούς. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς δὲν κάνουν διάκρισι καμμία μεταξὺ λευκῶν καὶ ἰθαγενῶν, ὅταν ἔχουν πραγματικὰ καταληφθῆ ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ αἵματος.

Κάποτε λένε ὅτι μερικοὶ ἰθαγενεῖς προσποιοῦνται τὸν τρελλό, γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν κάποιον, χωρὶς νὰ τιμωρηθοῦν μετά. Γι' αὐτὸ οἱ τοπικὲς ἀρχὲς θεωροῦν ἀδιακρίτως ὑπευθύνους γιὰ τοὺς φόνους ποὺ ἔκαμαν ὅλους ὅσοι ἔχουν καταληφθῆ ἀπὸ τὸ Ἀμὸκ καὶ τοὺς καταδικάζουν μὲ θάνατον. Μερικοὶ παρατηροῦν, ὅτι μετὰ τὸν νόμον αὐτόν, τὰ συμπτώματα τοῦ Ἀμὸκ εἶναι πιὸ σπάνια.

Τὸ Ἀμὸκ εἶναι μιὰ ἀρρώστεια καὶ μιὰ κατάρα. Ἕνας ἄνθρωπος τρελλαίνεται ξαφνικὰ καὶ ἀποθηριώνεται. Πῶς; Γιατί; Οἱ γιατροὶ λένε πὼς εἶναι ὁ ἥλιος, οἱ πυρετοί, τὸ ὄπιον, οἱ Τροπικοί, ποὺ ἔχουν μυστηριώδεις ἐπιδράσεις. Οἱ ἰθαγενεῖς λένε: «Ἀμόκ; Μυστηριῶδες κακοποιὸν πνεῦμα».

Ποιὸ κακοποιὸν πνεῦμα, λοιπόν, ἔχει καταλάβει αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον νέον ; Καὶ κάποτε δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τὸ μαρτύριον ἑνὸς αἰσθήματος ἢ ἡ ἀπογοήτευσις μιᾶς ἀγάπης ; Ἡ νέα ἐκείνη, ποὺ ξέφυγεν ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸν θάνατον, ὅταν ἐφώναξε τὸν κακοῦργον μὲ τ' ὄνομά του, θὰ ἦταν ἴσως ἕτοιμη ν' ἀποκαλύψῃ ἕνα μεγάλο μυστικό.

ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Στὸ χωριὸ ὅλοι ἤξεραν πὼς αὐτὸς ὁ νέος ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του. Ἀρνήθηκε αὐτὴ ἢ ὁ πατέρας της ; Ἀπὸ καιρὸ ὅμως ὁ νέος φαινόταν ἤρεμος : Τραγουδοῦσε, ἀστειευόταν μὲ ὅλους, δούλευε ἥσυχα στὸ χωράφι. Ἐζήτησε ἀπὸ τὸν σύντροφό του λίγον καπνό. Ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἔδωσε. Τότε, δίχως νὰ προφέρῃ λέξι, ὁ νέος ἔσυρε τὸ μαχαῖρι του καὶ ἔσφαξε τὸν ἄλλον. Ἔπειτα ὥρμησε γιὰ τὴν μεγάλη σφαγή.

Κανένας ἀπὸ ὅσους ἐσκότωσε ἢ ἐπλήγωσε, δὲν τὸν εἶχαν βλάψει. Ὁ χωρικὸς μὲ τὸ κάρρο, τοῦ ἦταν ἄγνωστος. Ἐγνώριζε μόνον τὴν νέαν, ποὺ τοὖχε δώσει ἀρκετὲς πίκρες. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν πρόφθασε νὰ τὴν σκοτώσῃ. Τρομαγμένη ἀκόμη ἐκείνη τὸν πλησιάζει καὶ τὸν παρατηρεῖ μὲ κάποιον ἀποτροπιασμό.

— Ἤθελες νὰ μὲ σκοτώσῃς, ἐσύ. Γιατί; Τί σοὔκανα;

Ὁ δεμένος ἀνατριχιάζει σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀνοίγει μὲ κόπο τὸ ἕνα μάτι, γιατὶ τὸ ἄλλο εἶναι χαλασμένο, γεμᾶτο αἵματα καὶ χῶμα. Προσπαθεῖ νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ ἰδῇ ἐκείνην ποὺ μιλάει,, τὰ χείλη του ἀνοίγουν καὶ κινοῦνται, σὰν γιὰ νὰ προφέρῃ κάτι, κανένας ἦχος ὅμως δὲν βγαίνει. Τὰ χείλη μένουν μισανοιγμένα, καθὼς καὶ τὸ μάτι, ἀλλὰ σβυστό.

Ἡ νέα τὸν κυττάῃ πιὸ ἔντονα, ἔπειτα μὲ τὸ γυμνὸ πόδι της ἀγγίζει τὸ κορμί του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κουνήσῃ.

— Εἶμαι νεκρός ! λέει στὸ τέλος.

Ξάφνου ἀκούεται πάλι ὁ ὑπόκωφος ἦχος τῆς ξύλινης καμπάνας. Ὁ κόσμος τρέχει.

Ἀμόκ ; Καὶ ἄλλο Ἀμόκ ;

Ὄχι. Ἡ καμπάνα καλεῖ τὸν κόσμο, γιατὶ πρέπει νὰ περιμαζευτοῦν οἱ νεκροὶ καὶ οἱ τραυματίαι.

Ἕνα πρωΐ, περνοῦσε τὸ ἀτμόπλοιο «Ὄπ τὲν Νόρτ», ποὺ ἐξυπηρετοῦσε τὴν γραμμὴ αὐτήν. Εἶχα πιὰ ἀηδιάσει ἀπ' ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα ἀπὸ τοὺς περιέργους αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους, πού, ἐνῷ ροκανίζουν ἡδονικώτατα τὰς σάρκας τῶν ὁμοίων των, προσπαθοῦν νὰ μειώσουν τὴν φρικιαστικὴν ἐντύπωσιν ποὺ προκαλεῖ τὸ γεγονὸς αὐτό, ἐμφανίζοντες τὸν καννιβαλισμόν των ὡς θυσίαν πρὸς τὰ θεῖα.

Ὁ ἀρχικαμαρότος τοῦ καραβιοῦ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους τύπους ἀπ' ὅσους ἔχω συναντήσει ἕως τώρα στὰ ταξείδια μου. Βρίσκεται πάντα ἐν κινήσει, σὰν νὰ τὸν ἔχουν συνδέσει μὲ ἠλεκτρικὴν μπαταρία. Ὅταν ἐφύγαμε ἀπὸ τὴν Σουμάτρα, ἦταν πολυάσχολος, γιὰ νὰ τοποθετήσῃ τὸν καθένα στὴν καμπίνα του. Ἔλεγε τὸν ἀριθμόν, συνώδευε τὸν ἐπιβάτην ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἤνοιγεν, ἔδειχνε τὸ ἐσωτερικόν : «Ὡραῖα, ἔ; Θὰ περάσετε πολὺ καλά».

Ἔπειτα ἐφώναζε τὸν Γιαβανέζον μπόϋ, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ παγωμένο νερό, ἔκαμνε μιὰ ὑπόκλισι σὰν τεθλασμένη γωνία, ἔσπευδε σ' ἕναν ἄλλον ἐπιβάτην, ἐπανελάμβανε τὰ ἴδια, ἄνοιγε τὴν καμπίνα, «ὡραῖα, ἔ; Θὰ περάσετε θαυμάσια», ἐφώναζε τὸν μπόϋ, ἔκανε τὴν ὑπόκλισι, ξανάπαιρνε τὴν κανονική του στάσι, ἔτρεχε σὲ μιὰ κυρία καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς...

Καὶ ὅλ' αὐτὰ μὲ κινήσεις σπασμωδικές, αὐτόματες. Ἂν τὸν παρακολουθοῦσε κανείς, θὰ τὸν ἔπιανε πονοκέφαλος. Τὸν εὕρισκα παντοῦ, τόσο ποὺ ὑποψιάστηκα πὼς δὲν ἦταν ἕνας, ἀλλὰ πέντ' ἕξη, ὅλοι ὅμοιοι.

Ἔβλεπε ἕναν ἐπιβάτη νὰ βγάζῃ τσιγάρο, καὶ ἔτρεχε νὰ τοῦ τὸ ἀνάψῃ. Μιὰ κυρία ἑτοιμαζόταν νὰ καθήσῃ κι' αὐτὸς ἔτρεχε νὰ τῆς διορθώσῃ τὸ κάθισμα, πρὸς μεγάλον φόβον τῆς ἐπιβάτιδος, ποὺ δὲν ἤξαιρε τί συμβαίνει. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι φοροῦσε πατίνια.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οἱ δυὸ ποιηταὶ

ΤΗΣ GEORGETTE DULLIN

ΕΙΚΩΝ ΠΡΩΤΗ : Τὸ σαλονάκι τῆς Ζωρζέτ.— ΖΩΡΖΕΤ, ἐτῶν 22. ΠΑΥΛΟΣ, ἐτῶν 40. [Κάθονται ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον, ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο πούφ].

ΖΩΡΖΕΤ.— Λοιπόν;... Τί σκέπτεσαι Παῦλε ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Σκέπτομαι,... σκέπτομαι,... ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

ΖΩΡΖΕΤ.— Αὐτὸ εἶναι ὅλο ;

ΠΑΥΛΟΣ [κυττώντας την ἠλίθια].— Ὄχι, δὲν εἶναι ὅλο. Σὲ ἀγαπῶ μὲ... δηλαδή... ἡ ψυχή μου... ἐγώ.... ἐσύ... κατάλαβες ; Σ' ἀγαπῶ !

ΖΩΡΖΕΤ [γελάει εἰρωνικά].— Ἕνα πρᾶγμα κατάλαβα, φίλε μου : ὅτι κάθε φορὰ ποὺ βρισκόμαστε μόνοι σαστίζεις, χάνεις τελείως τὰ λόγια σου καὶ δίνεις τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς πρωτόβγαλτου μαθητάκου, ποὺ ἀντικρύζει γυναῖκα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του. Ποιὸς θἆ τὤλεγε ὅτι εἶσαι σύ, ὁ Παῦλος Φλωρέν, ὁ τρυφερὸς ποιητής, ποὺ μ' ἐσαγήνευσε μὲ τοὺς ὡραίους του στίχους !

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναί, αὐτὸ εἶναι... στὸ πεζὸ τὰ μπερδεύω... βλέπεις ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἐσυνήθισα νὰ ἐκδηλώνουμαι μόνο στοὺς στίχους...

ΖΩΡΖΕΤ.— Ἔστω, μίλα μου ἐμμέτρως τοὐλάχιστον, πές μου κάτι γλυκό, τρυφερό, σὰν ἐκεῖνα ποὺ λὲς στὰ ποιήματά σου. Ξέρεις ὅτι ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τὴν ποίησι.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναί, τὸ ξέρω... γι' αὐτὸ ἔγινα κι' ἐγὼ ποιητής.... ἐρασιτέχνης ποιητής δηλαδή....

ΖΩΡΖΕΤ.— Φυσικὰ ἐρασιτέχνης, ἀφοῦ εἶσαι ἐργοστασιάρχης κορδονιῶν γιὰ παπούτσια ! Θυμᾶσαι, ὅμως, τί ἀποστροφὴ ἔννοιωθα γιὰ σένα ; Πῶς μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃς ἄνθρωπο ποὺ φτιάνει κορδόνια γιὰ παπούτσια ; Πφ!.... Μὰ τὴ βραδυὰ ποὺ σ' ἄκουσα ν' ἀπαγγέλῃς στὸ σαλόνι τῆς Γκαμπὺ τὸ «Γεράκι», ἄρχισα ν' ἀλλάζω ἰδέες γιὰ σένα. Κι' ὅταν σ' ἐρώτησα τίνος εἶναι τὸ ποίημα καὶ μ' ἀπάντησες μὲ δειλία καὶ κάποιο δισταγμὸ «δικό μου», ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάῃ δυνατά, φάνηκες ἀλλοιώτικος στὰ μάτια μου, ἔνοιωσα πὼς σερνόμουν ἄθελα κοντά σου.. σ' ἀγάπησα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὤ, ἀγαπητή μου, ἂν μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ μιλῶ τόσο ὡραῖα ὅσο ἐσὺ—ἐννοῶ εἰς πεζόν...

ΖΩΡΖΕΤ.— Μὰ τί θὰ πῇ πεζόν, φίλε μου; Οὔφ, μὲ στεναχωρεῖς... δὲν ἔχεις τοὐλάχιστον κανένα καινούργιο ποίημα νὰ μ' ἀπαγγείλῃς;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ὄχι, δὲν μοῦ ἦρθε ἀκόμα...

ΖΩΡΖΕΤ.— Τί θὰ πῇ «δὲ σοὖρθε;».

ΠΑΥΛΟΣ.— Δηλαδή... δὲ μοὖρθε ἡ ἔμπνευσι... Ξέρεις, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται κατὰ παραγγελίαν, ὅπως τὰ κορδόνια, θέλουν τὴν κατάλληλη στιγμή, μ' ἐννόησες, τὴν ἔμπνευσι.

ΖΩΡΖΕΤ.— Ἔ, καλά, ἐγὼ δὲν σὲ ἐμπνέω ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἀκριβῶς ! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ξέρεις γιατὶ δὲ μιλῶ καὶ μὲ νομίζεις σαστισμένο ; Δὲν ξέρεις ! Λοιπόν, δὲ μιλῶ γιατὶ ἐμπνέομαι... ἐμπνέομαι μέχρι μυελοῦ τῶν ὀστέων ! Νά, (κυττάζει μὲ τὸ ρολόϊ του) εἶναι τρεῖς. Στὶς τρισήμισυ θὰ ἔχει τελειώσῃ ἡ ἔμπνευσί μου καὶ θὰ ἔχω ἕτοιμο ἕνα σπουδαῖο ποίημα, ὑπέροχο ποίημα... τὸ ἀριστούργημά μου...

[Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ Παῦλος παίρνει τὸ ἀκουστικό]

— Ἀλλό !... Ναί, ὁ ἴδιος!... Πῶς ; Τώρα ἀμέσως ; Ἀδύνατον. Δὲ μπορῶ ! Ἐμπνέομαι !.. Τί εἶπα ; Δηλαδή... (στὴ Ζωρζέτ) : Εἶναι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο. Μὲ ζητοῦν κατεπειγόντως....

ΖΩΡΖΕΤ.— Ἔ, τότε πήγαινε ἀγάπη μου. Ἀφοῦ εἶναι ἐπεῖγον ! Δὲν θέλω νὰ χάνῃς τὶς δουλειές σου γιὰ μένα !

ΠΑΥΛΟΣ (στὴ Ζωρζέτ).— Ναί, μὰ τώρα... ξαίρεις....

ΖΩΡΖΕΤ.— Μὴ στεναχωριέσαι γιὰ μένα. Θὰ σὲ περιμένω. Πετάξου δυὸ λεπτὰ ὡς ἐκεῖ καὶ ἔλα ἀμέσως.

ΠΑΥΛΟΣ (στὴ Ζωρζέτ).— Ναί, αὐτὸ θὰ κάνω.... (στὸ τηλέφωνο) Καλά, ἔφθασα... (στὴ Ζωρζὲτ) Ὠρβουάρ, ἀγάπη μου, μὲ συγχωρεῖς,.... σὲ δυὸ λεπτὰ ἐπιστρέφω. (Πάει ὡς τὴν πόρτα καὶ ἐπιστρέφει). Ἄκουσε, μικρούλα μου Ζωρζέτ, ἴσως ἔλθῃ κάποιος νὰ μὲ ζητήσῃ γιὰ μιὰ πολὺ ἐμπιστευτικὴ δουλειά... Εἶναι ἰδιαίτερος τοῦ Ὑπουργοῦ τοῦ Ἐμπορίου.. Πές του, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὲ περιμένῃ στὸ γραφεῖο μου ὥς ποὺ νἄρθω.

ΖΩΡΖΕΤ.— Καλά, ἀγάπη μου. (Ὁ Παῦλος φεύγει).

*

ΕΙΚΩΝ ΔΕΥΤΕΡΑ : Τὸ γραφεῖο τοῦ Παύλου. [Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας]. ΖΩΡΖΕΤ — ΜΑΡΙΟΣ, ἐτῶν 24. [Ὁ Μάριος μπαίνει στὸ γραφεῖο. Εἶναι ψηλός, ξανθός, μὲ ὡραῖα ἐκφραστικὰ μάτια, γλυκό, κάπως μελαγχολικὸ πρόσωπο, φλοτὰν γραβάτα καὶ κοστοῦμι τριμμένο. Σχεδὸν ἀμέσως μπαίνει καὶ ἡ Ζωρζέτ]:

ΖΩΡΖΕΤ.— Θέλετε νὰ δῆτε τὸν κ. Παῦλο Φλωρέν ;

ΜΑΡΙΟΣ.— Μάλιστα, κυρία.

ΖΩΡΖΕΤ.— Ἐκ μέρους τοῦ κ. Ὑπουργοῦ;

ΜΑΡΙΟΣ (ἔκπληκτος).— Πῶς εἴπατε ;

ΖΩΡΖΕΤ.— Δὲν εἶσθε ὁ ἰδιαίτερος τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τοῦ Ἐμπορίου;

ΜΑΡΙΟΣ.— Ὄχι, κυρία. Ἐγὼ εἶμαι, δυστυχῶς... ἀλλὰ γιατὶ νὰ τὸ μάθετε ; Ἄχ, θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤμουν ἰδιαίτερος τοῦ Ὑπουργοῦ.... (βαθὺς στεναγμός).

ΖΩΡΖΕΤ.— Γιατί στενάξατε ; Μοῦ κινεῖτε τὴν περιέργεια. Ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ρωτήσω ; Ποιὸς εἶσθε ; Τί ἐπάγγελμα ἔχετε ;

ΜΑΡΙΟΣ.— Δὲν εἶναι ἐπάγγελμα αὐτό, κυρία. Εἶναι δυστύχημα. Εἶμαι ποιητής.

ΖΩΡΖΕΤ.— Ὤ, αὐτὸ πολὺ μὲ ἐνθουσιάζει.

ΜΑΡΙΟΣ.— Εἶσθε ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ τὴν ἐνθουσιάζει ἡ ποίησι.

ΖΩΡΖΕΤ.— Εἶσθε συνάδελφος τοῦ Παύλου, λοιπόν ;

ΜΑΡΙΟΣ.— Συνάδελφος ; Δηλαδή..... ναί, μᾶλλον προμηθευτής... τοῦ κυρίου Φλωρέν... δηλαδή... μά....

ΖΩΡΖΕΤ.— Μὴ διστάζετε... Μιλῆστε ἐλεύθερα... Εἶμαι ἡ... ἡ... ἀδελφή του.

ΜΑΡΙΟΣ.— Ἄ, τότε, μάλιστα... Μπορεῖτε νὰ μάθετε καὶ νὰ μὲ βοηθήσετε... Ὁ κύριος Παῦλος ἀγαπᾷ μιὰ κυρία ποὺ τῆς ἀρέσει ἡ ποίησι. Καὶ γιὰ νὰ ἐμφανίζεται σ' αὐτὴ ὡς ποιητὴς ἀγοράζει ποιήματα ἀπὸ μένα καὶ τὰ παρουσιάζει ὡς δικά του. Μοῦ τὰ πληρώνει πενῆντα φράγκα τὸ ἕνα καὶ εἶναι τώρα ἕνας μῆνας ποὺ μοῦ ὑπόσχεται αὔξησι καὶ ἀκόμα...

ΖΩΡΖΕΤ.— Γιά... γιὰ στάσου, φίλε μου. Τὰ ποιήματα ποὺ ἀπάγγειλε ὁ Παῦλος εἶναι δικά σου ; Βρὲ τὸν μπαγαμπόντη ! Τὸ «Γεράκι» εἶναι δικό σου ; Ἔχει γοῦστο !

ΜΑΡΙΟΣ.— Ὤ, ναί, τὸ «Γεράκι» μου ! Πῶς τὸ λυπᾶμαι ! Τὸ ἀπαγγέλλει τόσο ἄσχημα !

ΖΩΡΖΕΤ (τὸν κυττάζει κάπως δύσπιστα. Ἡ φυσιογνωμία του ὅμως ἐξαιρετικὰ συμπαθητικὴ τὴν ἀφοπλίζει καὶ ἀμήχανα, γιὰ νὰ διακόψῃ τὴ σιγὴ ποὺ ἁπλώθηκε στὴν ἀποκάλυψη, ψιθυρίζει)... Εἶστε βέβαιος πὼς τὸ ποίημα, «Τὸ Γεράκι», εἶναι δικό σας ;

ΜΑΡΙΟΣ (μὲ πάθος).— Ἂν εἶναι δικό μου τὸ «Γεράκι»; Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά. Ἀκοῦστε :

Γεράκι, ὑπερήφανο πουλί,
ποὺ μὲ καμάρι σχίζεις τὸν αἰθέρα
ποὺ ὑψώνεσαι ψηλότερα
κι' ἀπ' τὸν Πικὰρ στὴ στρατοσφαῖρα...

ΖΩΡΖΕΤ (ἐνθουσιασμένη).— Φτάνει, φτάνει, σὲ ἀναγνωρίζω. Εἶσαι ἐσύ, ἐσύ... (Μένει λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιστη, κι' ὕστερα μὲ θέρμη ξεφωνίζει) : Μὰ τότε... ἐσένα ἀγαπῶ ! Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μ' ἐσκλάβωσε, μ' ἐγοήτευσε, μ' ἔχει κάνει τρελλή ! (Ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν γεμίζει φιλιά).

ΦΙΝΑΛΕ

[Μπαίνει βιαστικὸς ὁ Παῦλος]

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἔ, τί βλέπω !; Ἄτιμη ! Μὲ ἀπατᾶς !!

ΖΩΡΖΕΤ.— Ὄχι, ἀγάπη μου. Ἁπλούστατα, βρῆκα κάποιον νὰ ἐκφράζεται καὶ εἰς πεζόν !

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ της «ΕΥΡΩΠΗΣ»

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

— Κληρονομῶ στὸ...σκύλο μου

Ἡ διαθήκη μιᾶς ἐκκεντρικῆς Ἀμερικανίδος. Ἕνας πατέρας ἀφίνει στὸ γυιό του 7 δολλάρια καὶ στὸν σκύλλο του ...7000! Ἕνας ἄλλος εὐτυχὴς ...σκύλλος!

Πολλὲς φορὲς ζῷα ἔχουν γίνει κληρονόμοι μέρους τῆς περιουσίας τῶν κυρίων των, λίγα ὅμως σκυλιὰ ἔχουν γεννηθῆ μὲ τὴν τύχη τοῦ «Πέτ». Γιατὶ ἡ κυρά του, ἡ δεσποινὶς Μάρθα Ντέρλιστ, ποὺ πέθανε τώρα τελευταῖα στὸ Σικάγο, σὲ ἡλικία ἑβδομῆντα ἐτῶν, ὄχι μόνο τοῦ ἦταν ἀφωσιωμένη ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ τοῦ ἄφησε καὶ ὅλη της τὴν περιουσία, ἀποτελουμένη ἀπὸ διάφορα ἀκίνητα καὶ 25.000 δολλάρια μετρητά.

Ἡ δεσποινὶς Ντέρλιστ εἶχε ἀπογοητευθῆ ἀπὸ τὶς σχέσεις της μὲ τοὺς συνανθρώπους της, εἶχε βρῆ ὅμως ὅτι τὸ σκυλάκι της ὁ «Πέτ» ἦταν χαριτωμένος καὶ γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπη γι' αὐτὴν, χωρὶς νὰ τῆς ζητᾷ καμμιὰ ἀνταπόδοσι.

Ὅταν ἡ Μάρθα Ντέρλιστ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου της, ἔκανε μιὰ ἔρευνα μέσα στὶς γνωριμίες της, ἔφθασε δὲ στὸ συμπέρασμα ὅτι κανεὶς δὲν ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ τὸ σκυλάκι της. Ἡ περιουσία της ἔπρεπε νὰ περιέλθη στὸν πιστότερό της φίλο.

Ἔκανε λοιπὸν τὴν διαθήκη της. Καὶ ἔλαβε ὅλες τὶς προφυλάξεις νὰ εἶνε ἐν πλήρει τάξει μὲ τὸν νόμο. Ἡ διαθήκη ἰσχύει σὲ ὅλα τὰ δικαστήρια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Κι' ἔτσι ὁ «Πέτ», χωρὶς νὰ πάρη εἴδησι, ἔγινε κάτοχος περιουσίας ποὺ θὰ ἐξησφάλιζε μιὰ ἄνετη ζωὴ στὸν καθένα.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς κυρᾶς του, ὁ «Πέτ» ἐμελαγχόλησε. Ἔπαψε νὰ τρώη καὶ ἔμενε ἀσυγκίνητος στὶς τρυφερὲς περιποιήσεις τῆς κυρίας Χούλντας Ρόντς, ἡ ὁποία ἔγινε ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης καὶ διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τοῦ «Πέτ».

Ἡ καλὴ τροφὴ ὅμως καὶ ἡ περιποίησις παρηγόρησαν σύντομα τὸν «Πέτ», ὁ ὁποῖος ἔτσι ἐπείσθη νὰ μεταβιβάση τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του, ἀρετὲς ποὺ τὸν κατέστησαν τόσο ἀξιοζήλευο μεταξὺ σκύλων καὶ ἀνθρώπων.

Τὸ παράδειγμα τοῦ «Πέτ» δὲν εἶνε μοναδικό. Τὸ ἴδιο πνεῦμα ἔδειξε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἕνας κάτοικος τοῦ Ρίβερτον, τῆς πολιτείας Κάνσας, ὀνομαζόμενος Κίμπαλ. Ἡ καλλίτερη συντροφιὰ τοῦ Κίμπαλ γιὰ πολλὰ χρόνια ἦταν ἕνας ψωραλέος σκύλος, ὁ «Τάφφκ». Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κίμπαλ, οἱ συμπολῖται του ἀποροῦσαν τί θ' ἀπογίνη ὁ «Τάφφκ». Οἱ ἀνησυχίες τους ὅμως δὲν ἐκράτησαν πολὺ, γιατὶ ἅμα σὲ λίγες ἡμέρες ἠνοίχθη ἡ διαθήκη, ἔμαθαν μὲ ἔκπληξι ὅτι ὁ γέρω-Κίμπαλ ἄφηνε στὸ γυιό του ἑπτὰ δολλάρια, γιὰ τὸν τύπο, εἰς δὲ τὸν «Τὰφφκ» ἑπτὰ χιλιάδες δολλάρια. Λίγο καιρὸν πρὶν πεθάνη ὁ Κίμπαλ ὥριζε μιὰ γειτόνισσά του, κυρία Λίβιγκστον, ἐκτελέστρια τῆς διαθήκης του καὶ διαχειριστὴ τῆς περιουσίας τοῦ «Τάφφκ». Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Κίμπτλ, ἡ περιουσία μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Τάφφκ θὰ ἔμενε στὴν κυρία αὐτὴ, ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ περιποιηθῆ τὸ σκυλὶ μὲ ἀφοσίωσι καὶ νὰ τοῦ κάνη ὅταν ψοφήση «εὐπρεπῆ κηδεία».

Ὁ «Τὰφφκ» δὲν εἶνε πλούσιος σὰν τὸν «Πέτ», ἔχει ὅμως ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήση ἄνετα ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια.

Καὶ ἡ πολιτεία τῆς Μαίην ἔχει τὸν τυχηρό της σκύλο. Αὐτὸς ὀνομάζεται «Πέτρος»' Ὁ «Πέρος» ἦταν ὁ πιστὸς σύντροφος ἑνὸς αἰδεσιμωτάτου Τσρλς Κάμιγκς. Στὴν διαθήκη του ὁ αἰδεσιμώτατος ἀνέφερεν ὅτι τὸ σκυλάκι αὐτὸ εἶχε «μεγάλη ἐπιρροὴ στὴ ζωή του καὶ τοῦ ἦταν σὰν ἕνας ἄγγελος ἀπὸ Θεό».

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἄφησε γιὰ τὸν «Πέτρο» ἕνα σεβαστὸ ποσὸ μὲ τὴν παραγγελία νὰ θάψουν τὸ σκύλο στὰ πόδια τοῦ τάφου του.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟ ΣΤΗ ΦΥΣΙ

ΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΟΝΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Ἀποκαθιστοῦν τὰ σπασμένα των κόκκαλα. — Ἐμποδίζουν τὶς αἱμορραγίες. — Ἀποφεύγουν τὰ ὀφθαλμικὰ νοσήματα. — Ἡ δίαιτά των ! — Πυρετὸς καὶ ρωμανιισμοί. Πῶς θεραπεύουν τὰ τραύματά των.

Σοβαρώταται ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι ἀπέδειξαν ὅτι καὶ τὰ ζῷα γνωρίζουν ποικιλίαν ἰατρικῶν, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν ὅταν παραστῆ ἀνάγκη, ὁδηγούμενα ἀπὸ τὸ ἔνστικτόν των. Ἐπὶ πλέον τὰ ζῷα γνωρίζουν τὴν πρώτην ἀρχὴν τῆς ἰατρικῆς, πῶς δηλαδὴ νὰ διατηροῦν τὴν ὑγείαν των διὰ τῆς χρήσεως καθαρτικῶν, τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς, σύμφωνα μὲ τὰς περιστάσεις. Κυρίως ὅμως γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῆς προσωπικῆς ὑγιεινῆς καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας τῶν τραυμάτων. Μερικὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ γνωρίζουν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν σπασμένων ὀστῶν.

ΞΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Μία παραστατικὴ εἰκὼν ἀπὸ τὶς λυσσώδεις μάχες πέριξ τοῦ Τερουέλ.

Εἶνε μόνον εἴκοσι χρόνια ἀφ' ὅτου ὁ ἄνθρωπος ἀντελήφθη τὴν ἀξίαν τῶν βιταμινῶν. Τώρα γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχει ὁλόκληρος σειρὰ βιταμινῶν ποὺ ἐπηρεάζουν τὸν ὀργανισμὸν ποικιλοτρόπως. Μία βιταμίνη προστατεύει τὸ σῶμα ἀπὸ κοινὰ κρυολογήματα, ἐνῷ μία ἄλλη προφυλάσσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας καὶ μολύνσεις. Τρίτη βιταμίνη διατηρεῖ τὴν ὄρεξιν εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἐπιμελεῖται τῆς ἀναπτύξεως τοῦ σώματός μας.

Ὑπάρχουν ἄλλαι βιταμῖναι, αἱ ὁποῖαι ἐμποδίζουν τὰς αἱμορραγίας ἢ βοηθοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀστῶν. Τέλος ὑπάρχει εἰδικὴ βιταμίνη διὰ νὰ προστατεύη τὸ σῶμα ἀπὸ τὰ ραχιτικὰ νοσήματα.

Οἱ ἰατροὶ διαρκῶς συμβουλεύουν τὴν χρῆσιν νωπῶν λαχανικῶν εἰς τὴν καθημερινὴν δίαιταν. Βιταμῖναι ἐπίσης εὑρίσκονται εἰς μερικὰ κρέατα, ὅπως εἰς τὸ ἧπαρ καὶ εἰς ἀδενοειδῆ ὄργανα. Τὰ ζῷα ὅμως γνωρίζουν τὴν ὕπαρξιν τῶν βιταμινῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ὅταν ἡ χλόη ἀρχίζη νὰ βλαστάνη τὴν ἄνοιξιν ὅλα τὰ ζῷα τρέχουν εἰς τὰ λειβάδια. Περιφρονοῦν τὴν ξηρὰν τροφὴν τοῦ χειμῶνος καὶ προτιμοῦν νὰ καταναλώσουν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν διὰ νὰ φάγουν τὸ ἀντίστοιχο τῆς τροφῆς, ποὺ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ καταβροχθίσουν ἐντὸς μιᾶς ὥρας εἰς τὸν σταῦλον. Τὸ ἔνστικτόν τους τοὺς λέγει ὅτι ἡ χλόη περιέχει τὴν πολύτιμον βιταμίνην Α, ἡ ὁποία ἐμποδίζει τὴν ἐξάπλωσιν τῶν ὀφθαλμικῶν νοσημάτων, ἐπὶ πλέον δὲ αὐξάνει τὴν ἀντίστασιν τοῦ σώματος ἐναντίον τῶν διαφόρων μικροβίων.

Ὁ ἰατρὸς Ντῆσον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν τὰς συνηθείας τῶν ἱππελάφων, διαπιστοῖ ὅτι αἱ ἱππέλαφοι, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰς βορειοδυτικὰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, βυθίζονται εἰς τὰς λίμνας διὰ νὰ φάγουν ρίζας ἀγριοκρίνων ἢ σκαλίζουν εἰς τὴν χιόνα διὰ νὰ εὕρουν τὰς πρώτας βλαστήσεις τῆς ἀνοίξεως.

Τὸ ὅτι ἡ ὑγιεινὴ τῶν ζῴων εἶνε ἀνωτέρα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ἑξῆς γεγονός: εἰς τὰς Ἰνδίας οἱ ἰθαγενεῖς ὑποφέρουν ἀπὸ ὀφθαλμικὰ νοσήματα κατὰ χιλιάδας. Παρετηρήθη ὅμως ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπισκεφθῆ τὸ κρατικὸν νοσοκομεῖον τῆς Μαδέρας, ὅτι οἱ πίθηκοι τῆς περιφερείας ἦσαν τελείως ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ νοσήματα αὐτά.

Ἡ ἐξήγησις ἦτο ἁπλουστάτη. Οἱ πίθηκοι, οἱ ὁποῖοι ἐπερνοῦσαν τὴν ἡμέραν των ἀναρριχώμενοι εἰς τὰ δένδρα καὶ τρώγοντες νωποὺς καρποὺς ἐν ἀφθονίᾳ, ἐπροστατεύοντο ἀπὸ τὰ νοσήματα, τοὐναντίον δὲ οἱ ἰθαγενεῖς ἐξηντλοῦντο λόγῳ τῆς ἀκαταλλήλου διαίτης. Ἡ ὄρυζα, ἡ ὁποία ἀπετέλει τὴν κυρίως τροφικὴν οὐσίαν τῶν ἰθαγενῶν, ἦτο ἡ αἰτία τῶν νοσημάτων, διότι ἐπὶ γενεὰς ὁλοκλήρους οἱ ἀγροὶ καλλιεργοῦνται μονομερῶς. Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ πίθηκοι ἀπαξιοῦν καὶ νὰ δοκιμάσουν τὴν ὄρυζαν.

Τὰ σαρκοφάγα ζῷα λαμβάνουν τὰς βιταμίνας των ἀπὸ ἄλλας πηγάς. Ὅταν ὁ λέων σκοτώνη τὸ θῦμα του, ἡ πρώτη του φροντὶς εἶνε νὰ ἀνοίξη τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν τοῦ θύματος καὶ νὰ καταβροχθίση τὸ ἧπαρ καὶ τὸ πάγκρεας, ὄργανα τὰ ὁποῖα περιέχουν ἀφθονίαν βιταμινῶν. Παρετηρήθη κατόπιν μελέτης τῶν σκελετῶν διαφόρων ζῴων, τὰ ὁποῖα ἔχουν πέσει θύματα λεόντων καὶ ἄλλων ἀγρίων θηρίων, ὅτι ἡ αὐτὴ μέθοδος ἐφαρμόζεται ἀπὸ ὅλα τὰ σαρκοφάγα ζῷα.

Μία ἄλλη σπουδαία βιταμίνη τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν γνωρίζουν τὰ ζῷα εἶνε ἡ βιταμίνη Δ. Τὴν βιταμίνην αὐτὴν μᾶς τὴν προμηθεύει ἀφθόνως τὸ ἡλιακὸν φῶς. Ἡ δὲ ἀξία της ἔγκειται κυρίως εἰς τὸ ὅτι μᾶς προστατεύει ἀπὸ ραχιτικὰ νοσήματα. Τοιουτοτρόπως ἐξηγεῖται διατὶ τὰ ζῷα ὑπόκεινται εἰς ἀσθενείας πολὺ σπανίως.

Καὶ ὅταν ὅμως ἕνα ζῷον ἀρρωστήση, γνωρίζει ποῖον εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα διὰ νὰ θεραπευθῇ. Φροντίζει νὰ εὕρη καθαρτικὸν, αὐτὴ δὲ εἶνε καὶ ἡ πρώτη ὁδηγία τοῦ ἰατροῦ.

Ὅλοι ἔχομεν ἰδῆ τὴν γάταν μας νὰ τρώγη χλόην ἢ ἄλλην πρασινάδαν ὅταν ὑποφέρη ἀπὸ στομαχικὰς διαταράξεις. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς σκύλους. Τὰ φυτὰ αὐτὰ ἐνεργοῦν ὡς καθαρτικὰ εἰς τὰ σαρκοφάγα ζῷα. Αἱ ἄρκτοι, αἱ ὁποῖαι τρώγουν κρέας καθὼς καὶ καρποὺς, γνωρίζουν ἕνα εἶδος βατομούρου, τὸ ὁποῖον ἔχει θεραπευτικὰς ἰδιότητας. Εἰς τὰς βορειοδυτικὰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς αἱ μαῦραι ἄρκτοι τὴν ἄνοιξιν μετὰ τὴν διαχείμασίν των ἀναζητοῦν τὰ βατόμουρα αὐτὰ διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ὀργανισμοῦ των.

Αἱ ἱππέλαφοι καὶ αἱ κοιναὶ ἔλαφοι, ζῷα τὰ ὁποῖα ὁμαλῶς εἶνε χορτοφάγα, σπανίως ἔχουν ἀνάγκην καθαρτικῶν. Τοὐναντίον αὐτὰ ἔχουν ἀνάγκην τροφῆς ἡ ὁποία φέρει ὁ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Τὸ φάρμακον αὐτὸ τὸ εὑρίσκουν εἰς τοὺς τρυφεροὺς κλάδους καὶ εἰς τὸν φλοιὸν τῆς δρυός.

Πολλάκις τὰ ζῷα ὑποβάλλονται εἰς εἰδικὴν δίαιταν. Σύμφωνα μὲ μίαν τελευταίαν μελέτην, ἡ θήλεια ἔλαφος κατὰ τοὺς μῆνας τῆς ἐγκυμοσύνης ἐκλέγει τὴν τορφήν της μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν, ἀκριβῶς ὡς ἂν εὑρίσκετο ὑπὸ τὰς ὁδηγίας ἰατροῦ. Τρώγει φυτὰ, τὰ ὁποῖα ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας ἀποφεύγει καὶ ἐλαττώνει τὴν ποσότητα ἄλλων φυτῶν, τὰ ὁποῖα τρώγει ἀφθόνως ὑπὸ ἄλλας συνθήκας.

Ὅταν ἕνα ζῷον πάσχη ἀπὸ πυρετὸν, ἀναζητᾶ τὴν σκιὰν καὶ παραμένει πλησίον τῆς πηγῆς ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ, τρώγει δὲ ὀλίγον ἕως ὅτου ἀναρρώση.

Ἐν ἀντιθέσει, ὅταν ἕνα ζῷον πάσχη ἀπὸ ρευματισμοὺς ξαπλώνεται εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἀπορροφᾷ τὴν ζέστην τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον.

Τὰ πτηνὰ ἐπίσης πλένονται συχνὰ ὅταν συμβῆ νὰ πιάσουν παράσιτα εἰς τὸ σῶμα τους, τὰ ἀποβάλλουν κάμνοντας ἕνα λουτρὸ εἰς τὴν λάσπην καὶ εἰς τὸ χῶμα.

Εἰς περίπτωσιν τραυματισμοῦ, ἡ πρώτη φροντὶς τοῦ ζῴου εἶνε νὰ καθαρίση τὴν πληγήν. Ποτὲ ἰατρὸς δὲν ἐργάζεται μὲ τόσην ἐπιμέλειαν διὰ νὰ ἐμποδίση τὴν μόλυνσιν ὅσον ἕνα πληγωμένο ζῷον.

Τὰ περισσότερα ζῷα μεταχειρίζονται τὴν γλῶσσαν των πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, τὰ δὲ ἔντομα τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὸν σίελον ἐνεργοῦν ἐλαφρῶς ὡς ἀντισηπτικά. Τὸ ἰώδιον, φυσικὰ, εἶνε δυνατώτερον, ἡ ἀρχὴ ὅμως εἶνε ἡ ἰδία.

Ὁ ἴδιος ὁ ἰατρὸς Ντῆσον πιστοποιεῖ ὅτι τὰ ζῷα δύνανται νὰ θεραπεύσουν καὶ σπασμένα ὀστᾶ. Ὁ ἰατρὸς στηρίζει τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἑξῆς περιστατικοῦ. Εἰς τὸ ἀγρόκτημά του συνέβη νὰ σπάση ἡ πτερούγα ἑνὸς γάλου. Τὸ πτηνὸν ἐφρόντιζε διαρκῶς νὰ διατηρῆ τὴν πτερούγα του στηριγμένην εἰς τοὺς ὤμους του. Ἐὰν συνέβαινε νὰ φύγη ἡ πτερούγα ἀπὸ τὴν θέσιν της, τὸ πτηνὸν ἠγωνίζετο νὰ τὴν τοποθετήση μὲ προσοχήν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ὁ γάλος διώρθωσε τὸ ἐλάττωμα μόνος του.

Γενικῶς εἶνε παρατηρημένον εἰς τοὺς ζωολογικοὺς κήπους ὅτι τὰ ζῷα συνήθως εὑρίσκουν τὸ φάρμακον τῆς ἀσθενείας των, ἀρκεῖ νὰ τεθῆ ἐμπρός τους ποικιλία χόρτων ἢ ἄλλων τροφῶν.

ΠΡΟ 2500 ΕΤΩΝ Π. Χ.

Τὸ Ἰρὰκ καὶ ὁ πολιτισμός του

Ὁ ναὸς τῆς εὐφορίας. Ἕνα ἀγγεῖον ἐθραύετο εἰς μνήμην τοῦ νεκροῦ. Μία πολύτιμος κεφαλὴ ταύρου. Μία ἄλλη δύο ἀγριοκατσικιῶν!

Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ Ἰρὰκ συνεκέντρωσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρχαιολογικοῦ κόσμου. Πολλάκις ἀνασκαφαὶ γενόμεναι εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἰρὰκ ἔφεραν εἰς φῶς εὑρήματα μεγάλης ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, ὡς μαρτυροῦντα τὸν βαθμὸν τῆς προόδου καὶ τὴν διαδοχὴν τῶν πρώτων περιόδων τοῦ Μεσοποταμιακοῦ πολιτισμοῦ. Ἐφέτος διὰ πρώτην φορὰν αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπεξετάθησαν μέχρι τοῦ Τὲλ Ἀσμὰρ, τοῦ Καφαζῆ καὶ τοῦ Ἴσαλι.

Μεταξὺ ἄλλων ἀπεκαλύφθη καὶ ὁ ναὸς ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν τῆς εὐφορίας. Εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν εὑρέθησαν ἀγάλματα θεοτήτων, πρᾶγμα ποὺ συνέβη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Βαβυλωνιακῶν ἀνασκαφῶν.

Τὰ μέρη τοῦ ναοῦ, τὰ ὁποῖα ἀνεσκάφησαν παρὰ τοῦ ἀρχαιολόγου Σῆτον, διευθυντοῦ τῶν Ἀνατολικῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, καλύπτουσι μίαν περίοδον 1000 περίπου ἐτῶν. Εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν εὑρέθη βωμὸς ἀναγόμενος εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ζεμντὲτ Νὰσρ, πλησίον δὲ αὐτοῦ ἀνευρέθη μέρος τοίχου, τὸ ὁποῖον χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν δυναστείαν τοῦ Σαργκὸν Ἀκκὰδ, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸ 2.500 π. Χ.

Μεταξὺ τῶν εὑρημάτων συγκαταλέγονται καὶ χάλκινα ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα εἶνε παρόμοια τῶν εὑρεθέντων εἰς τοὺς τάφους τοῦ Οὒρ καὶ τὰ ὁποῖα χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ 2.700 π.Χ. Εἰς τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἀνάγονται καὶ τὰ θραύσματα τῶν 663 περίπου ἀγγείων, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι οἱ μετέχοντες εἰς τὴν τελετὴν τῆς ταφῆς τοῦ μέλους τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἔσπαζαν τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸν τάφον.

Εἰς τὸ Καφαζῆ ἀνεκαλύφθη ναὸς τῆς θεᾶς Σελήνης, ἡ εἴσοδος τοῦ ὁποίου εἶνε μεγαλοπρεπεστάτη. Τὸ σπουδαιότερον εὕρημα τῆς ἀνασκαφῆς εἶνε ἡ χαλκίνη κεφαλὴ ταύρου, ἡ ὁποία ἀνάγεται εἰς τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ὅπως καὶ τὰ ἀγάλματα τοῦ Τὲλ Ἀσμάρ. Τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ παριστάνεται μὲ κέλυφος, ἡ δὲ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲ γαλαζόπετραν. Ἐπὶ τοῦ μετώπου φέρει τριγωνικὸν σχέδιον ἀπὸ μαργαρίτην.

Ὀλίγον ἀρχαιοτέρα τῆς κεφαλῆς τοῦ ταύρουυ εἶνεἡ εὑρεθεῖσα ἀναθηματικὴ πλὰξ, ἡ ὁποία παριστάνει ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ νικητοῦ ἀρχηγοῦ.

Τὸ ὡραιότερον ἀντικείμενον τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Ἴσκαλι εἶνε πέτρινον ἀγγεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε χαραγμένα δύο ἀγριοκάτσικα. Ἡ ἔκφρασίς του εἶνε ζωηροτάτη, χάρις εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε πεποικιλμένο μὲ κέλυφος ὀστράκου. Τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ εἶνε κατασκευασμένο ἀπὸ ἕνα εἶδος πισσοφόρου πέτρας. Ἐκ τῶν δύο ζῴων τὸ ἓν εὑρίσκεται εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν.

Γενικῶς ἐξαίρεται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἡ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως τελειότης ὡρισμένων ἐκ τῶν εὑρημάτων τούτων. Τὸ πέτρινον ἀγγεῖον τοῦ Ἴσκαλι σὲ πολλὰ σημεῖα θεωρεῖται ἰσάξιον τῶν καλλιτέρων ἀγγείων τῆς κλασσικῆς ἑλληνικῆς ἐποχῆς. Πλὴν τούτου, ὅλα τὰ εὑρήματα αὐτὰ παρουσιάζουν τὸ ἐνδιαφέρον ὅτι ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν μίαν πρωτόγονον μορφὴν τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἡ ἀνθρωπότης νὰ ἀνθίζη μετὰ ἀρκετοὺς αἰῶνας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου. Πρόκειται ἄρα περὶ ἁπλῆς συμπτώσεως ἢ περὶ γεγονότος ἐνέχοντος μεγίστην ἱστορικὴν σημασίαν; Τὰ ἀνακαλυφθέντα εὑρήματα δὲν εἶνε τόσον ἀρκετὰ, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν μετὰ βεβαιότητος ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τοῦ παραμένοντος ἀνεξιχνιάστου.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΡΩΜΑΙΟΣ κ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

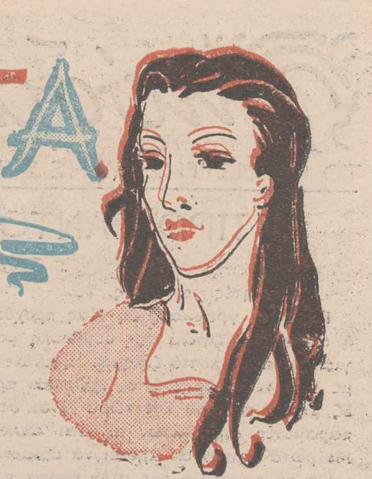

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ἀφέντης εἶνε καλὰ καὶ περίκαλα! ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης.

—Ποιὸς εἶνε λοιπὸν ἄρρωστος; ρώτησε ἠσυχασμένος ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι.

Ὁ φτωχὸς ὑπηρέτης τάχασε. Δὲν ἤξερε πῶς θὰ τὸ πῆ στὸν ἀφέντη του πῶς ὁ Ρωμαῖος γύρισε ἀργὰ τὴ νύχτα μὲ μιὰ μικρὴ κοπελλίτσα. Δὲν τοῦ ἐρχόταν καλά. Δαγκώθηκε, καταλαβαίνοντας πῶς ἔκανε κουταμάρα νὰ πῆ ὅ,τι εἶπε.

Ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι ὅμως δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ μισόλογα.

—Ἄκουσες τί ρώτησα; εἶπε βραχνά.

Ὁ ὑπηρέτης τραύλισε:

—Ὁ μικρὸς ἀφέντης μάζεψε μιὰ φτωχοπούλα ἄρρωστη καὶ μ' ἔστειλε νὰ φωνάξω τὸ γιατρό!

—Καὶ ποῦ εἶνε τώρα αὐτὴ ἡ... φτωχοπούλα; ξεροκατάπιε ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι.

— Νά, πλάϊ, εἶπε ὁ ὑπηρέτης, σπρώχνοντας τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ γλυτώση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις τοῦ ἀφέντη του.

Ὁ γέρο-Μοντέγκι κύτταξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ποὺ τοῦδειξε μὲ τὸ κεφάλι, λέγοντας τὸ «ἐδῶ πλάϊ» ὁ ὑπηρέτης του, καὶ περίμενε νὰ πάρουν τὸ λιγοθυμισμένο.

Ὅταν ἔμεινε ὅμως σούφρωσε τὰ φρύδια καὶ χτυπώντας δυνατὰ σὲ κάθε του βῆμα τὸ σκεβρό του ραβδὶ, διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο, ποὺ τοῦ ὑπόδειξε ὁ ὑπηρέτης του.

Χωρὶς νὰ βροντήση ἄνοιξε τὴν πόρτα διάπλατη κι' ἕτοιμος γιὰ καυγᾶ προχώρησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Στὸ κρεββάτι ἡ Βαθρακούλα κόκκινη ἀπὸ τὸν πυρετὸ κοντανάσαινε. Πλάϊ της ὀρθὸς ὁ γιατρὸς καὶ παρακεῖ κουβαριασμένος σ' ἕνα κάθισμα κοιμόταν βαθειὰ ὁ Ρωμαῖος, κουρασμένος ἀπ' τὴν πολυτάραχη νύχτα ποὺ πέρασε.

—Τί τρέχει, γιατρέ; ρώτησε σιγαλὰ ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι.

—Ὁ γιατρὸς ἄφησε τὸ χέρι τῆς Βαθρακούλας ποὺ κρατοῦσε καὶ σηκώθηκε:

—Τίποτα σπουδαῖο. Μιὰ θέρμη ἀπὸ κούρασι, ἴσως κι' ἕνα κρύωμα. Σὲ κανα-δυὸ μέρες θὰ χοροπηδάη σὰν κατσικάκι.

Ἡ Βαθρακούλα ἀκούγοντας τὴ συζήτηση ἄνοιξε τὰ μάτια. Βλέποντας τὸν γέρο ἄρχοντα ἔκανε ν' ἀνακαθίση στὸ κρεββάτι της. Ὁ γιατρὸς ὅμως τὴν κράτησε.

—Φρόνιμα, εἶπε μὲ πατρικὸ χαμόγελο. Ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι, κόρη μου, ξέρει πῶς ὅταν εἶνε κανεὶς ἄρρωστος δὲν κάνει ὑποκλίσεις.

—Καὶ ποιὰ εἶσαι τοῦ λόγου σου; ρώτησε ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι βραχνά.

—Ἡ Βαθρακούλα! εἶπε ἀπλοϊκὰ ἡ ἄρρωστη.

Ἕνα ἄθελο χαμόγελο ξεσούφρωσε τὰ φρύδια τοῦ γέρου. Ἡ ἀπάντηση τῆς μικρῆς ἄρρωστης ἦταν τόσο παράδοξη καὶ τὰ μάτια της τὸν κύτταξαν μὲ τόσο θαυμασμὸ, ποὺ ὁ θυμός του ἐξατμίστηκε μονομιᾶς.

—Ἡ Βαθρακούλα; Καὶ ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ πριγκηπέσσα Βαθρακούλα, ποὺ φτάνει τ' ὄνομά της γιὰ νὰ τὴν γνωρίση ὅλος ὁ κόσμος;

— Δὲν εἶμαι πριγκηπέσσα, ἄρχοντα Μοντέγκι, ἀπάντησε ἡ μικρή. Σερβιτόρισσα εἶμαι στὸ καπηλλιὸ τῶν «τριῶν κοράκων».

—Καὶ θὰ παράπιες βέβαια χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ κρασὶ ποὺ κερνοῦσες, εἶπε ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι, ἀρχίζοντας πάλι νὰ κατσουφιάζη.

—Κρασὶ δὲν βάνω ποτὲ στὸ στόμα μου, ἀπάντησε ἡ Βαθρακούλα μ' ἕνα μορφασμὸ ἀηδίας.

—Ἄ! Μπά!... Καὶ ποῦ γνώρισες τὸ γυιό μου;

— Στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου Καπουλέττι.

Ὁ γέρο Μοντέγκι λίγο ἀκόυα καὶ θάπεφτε. Κύτταξε τὴ Βαθρακούλα, κύτταξε τὸ γιατρὸ κι' ὕστερα τὸ γυιό του ποὺ κοιμόταν βαρειά.

—Καὶ τί ἤθελες τοῦ λόγου σου στὸν κῆπο τοῦ Καπουλέττι;

Ἡ Βαθρακούλα διηγήθηκε κοννασσαίνοντας τὴν ἱστορία της.

Μὲ λόγια ἁπλᾶ, ποὺ βγαίνανε ἴσια ἀπὸ τὴν καρδιά της, ἄρχισε τὴν ἱστορία της ἀπὸ τὴ νύχτα ποὺ τὴν διέφθειρε ὁ Θεοβάλδος, ἄπραγη παιδοῦλα ἀκόμα. Ὕστερα σὰ νὰ ἐνδιέφερε τὸν γέρο ἄρχοντα ἡ ἰδιωτική της ζωή, μίλησε γιὰ τὰ βάσανά της, γιὰ τὶς στερήσεις, γιὰ τοὺς ἠθικούς της πόνους κι' ἔφτασε στὴ χτεσινὴ νυχτιά. Διηγήθηκε τὸ φόνο κι' ὕστερα τὸν τρόπο ποὺ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ σώση τοὺς τρεῖς φίλους.

Ὅταν ἔφτανε πρὸς τὸ τέλος, ὁ Ρωμαῖος ἄνοιξε τὰ μάτια. Ὁ πατέρας του ὅμως ἀφωσιωμένος στὴ διήγησι τῆς μικρῆς, δὲν τὸν πρόσεξε, παρὰ μόνο ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ:

—Λέει ἀλήθεια, πατέρα!

Ὁ ἄρχοντας Καπουλέττι γιὰ νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του δὲν ἀπάντησε, μὰ γύρισε ἀπότομα καὶ σφυροκοπῶν τὰς τὸ πάτωμα μὲ τὸ σκεβρὸ ραβδί του, βγῆκε ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἔξω στὸ διάδρομο τὸν περίμενε ἄλλη ἔκπληξι: Ὁ Μερκούτιος καὶ ὁ Μπεμπόλιο, οἱ δυὸ ἀδελφικοὶ φίλοι τοῦ γυιοῦ του, εἶχαν ἔρθει πρωΐ-πρωΐ νὰ τὸν δοῦν.

—Τί τρέχει; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι, κυττάζοντας τὸ μπράτσο τοῦ Μπεμπόλιο, ποὺ ἦταν περασμένο μὲ μιὰ μεταξωτὴ ἐσάρπα. Ποῦ λαβώθηκες;

Ὁ Μερκούτιος γέλασε δυνατὰ καὶ πρόλαβε τὸ φίλο του γιὰ ν' ἀπαντήση:

—Μιὰ ὡραία δέσποινα τὸν ἐτσίμπησε στὸ μπράτσο, εὐγενέστατε.

Ὁ Μπεμπόλιο κατσούφιασε μὲ τὸ ἀστεῖο τοῦ φίλου του. Θὰ πονοῦσε κι' ὅλας, γιατὶ ἔκανε ἕνα μορφασμό.

—Ὁ Μερκούτιος ἀστειεύεται, ἄρχοντα Μοντέγκι, εἶπε ὑποκλινόμενος μπροστὰ στὸν πατέρα τοῦ φίλου του, ποὺ τὸν κύτταζε μὲ μεγάλη στοργή. Ἀστειεύεται πάντα... Χτὲς τὴ νύχτα ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα ἐπεισόδια ποὺ θὰ σᾶς διηγήθηκε ὁ Ρωμαῖος...

—Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα ὁ Ρωμαῖος, τὸν ἔκοψε ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι. Τάμαθα ὅμως ἀπὸ κάποια δεσποινίδα πού...

—Τὴ Βαθρακούλα! εἶπε χαμογελαστὰ ὁ Μερκούτιος.

—Ναί, ἔτσι μοῦ εἶπε, θαρρῶ πῶς τὴ λένε. Ἡ Βαθρακούλα λοιπὸν αὐτὴ μοῦ διηγήθηκε μερικὰ πράγματα, ποὺ δὲν παραλλάζουν ἀπὸ παραμύθια.

—Σᾶς εἶπε γιὰ τὴν ἐνέδρα τοῦ κήπου; ρώτησεν ὁ Μπεμπόλιο.

—Καὶ γιὰ μερικὰ ἄλλα ποὺ μὲ κάνουν νὰ συλλογίζωμαι πῶς τόσο ὁ γυιός μου ὅσο καὶ σεῖς, κύριοί μου, ἔχετε τὰ μυαλά σας στὴν ἄκρη τοῦ φτεροῦ τῆς τόκας σας, εἶπε ὁ γέρος ἄρχοντας αὐστηρά.

Μὰ ἀλλάζοντας ἀμέσως τόνο πρόσθεσε:

—Καλὰ ὅσα αὐτά. Μὰ σὺ, παιδί μου, Μπεμπόλιο, δὲ λαβώθηκες βέβαια στὸν κῆπο;

—Ἀφοῦ χωρίσαμε μὲ τὸ Ρωμαῖο, ἄρχισε ὁ Μπεμπόλιο, προχωρήσαμε πρὸς τὰ σπίτια μας. Κοντὰ στὴν κρήνη τοῦ ἀνηφορικοῦ δρόμου μᾶς πλησίασε κάποιος καὶ μᾶς ἐσταμάτησε ἐν ὀνόματι τοῦ πρίγκηπα. Ἀφοῦ μᾶς ρώτησε ἕνα σωρὸ ἀδιάφορα πράγματα, μᾶς ἄφησε νὰ προχωρήσωμε καὶ ὅταν βρεθήκαμε σὲ ἀπόστασι εἴκοσι βημάτων μᾶς ἔστειλε τὸ στιλέττο του. Εὐτυχῶς μὲ βρῆκε ξυστὰ στὸ ἀριστερό μου χέρι. Τρέξαμε νὰ τὸν φτάσουμε, μὰ χάθηκε, σὰ νὰ τὸν κατάπιε ἡ γῆ. Τὸ στιλέττο ὅμως τὸ βρήκαμε. Φέρει τὰ οἰκόσημα τοῦ Καπουλέττι καὶ εἶχε μπερδεμένο στὴ λαβή του ἕνα κομμάτι μεταξωτὸ πανί, βαμμένο στὸ αἷμα.

—Ὥστε ἔχει δίκηο αὐτὸς ὁ μικρὸς ἀκόλουθος, σκέφτηκε δυνατὰ ὁ γέρος ἄρχοντας.

Διηγήθηκε ὕστερα μὲ τὴ σειρά του τὴν παράδοξη ἱστορία τοῦ μικροῦ ἀκόλουθου καὶ κατέληξε:

—Πάω νὰ ντυθῶ γιὰ νὰ παρουσιαστῶ στὸν πρίγκηπα. Χθὲς μᾶς κάλεσε, ἐμένα καὶ τὸν Καπουλέττι καὶ μᾶς ἔπεισε νὰ τοῦ δώσωμε τὸ λόγο μας πῶς δὲ θὰ ἀφήσωμε τοὺς ἀνθρώπους μας νὰ ἀλληλοεξοντώνωνται. Πάω νὰ τοῦ πῶ τώρα ἀμέσως πῶς παίρνω τὸ λόγο μου πίσω, ἀφοῦ οἱ ἀντίπαλοί μας δὲν τὸν ἐκράτησαν.

Ἔκανε λίγα βήματα καὶ στάθηκε πάλι. Κάτι ἤθελε νὰ πῆ κα ἰδὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸ διατυπώση. Δάγκωσε τὰ χείλια του καὶ σουφρώνοντας ξανὰ τὰ πυκνὰ λευκά του φρύδια μούγκρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

—Στὸ μεταξὺ θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι ἐσεῖς καὶ ὁ γυιός μου, νὰ μὴ βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι. Πηγαίνετε νὰ κρατήσετε συντροφιὰ σ' αὐτὴ τὴ δεσποινίδα... Σύμφωνοι;

—Στὶς διαταγές σας, ἄρχοντα, εἶπε ὁ Μερκούτιος μ' ἐλαφρὸ χαμόγελο. Θὰ παίξουμε μὲ τὴ Βαθρακούλα τὶς κουμπάρες ὅσο νὰ γυρίσετε.

Ὁ ἄρχοντας Μοντέγκι τὸν στραβοκύτταξε, μὰ δὲν ἀπάντησε. Ἔφυγε βιαστικὸς πρὸς τὴν κάμαρά του, χτυπῶντας τὸ σκεβρό του ραβδὶ στὸ πάτωμα.

Οἱ δυὸ φίλοι κυτταχτήκανε χαμογελῶντας, χτύπησαν τὴν κάμαρα τοῦ Ρωμαίου καὶ μπῆκαν.

Ἡ Βαθρακούλα τοὺς δέχτηκε μὲ φωνὲς χαρᾶς.

⁂

Στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Καπουλέττι ἡ αὐγὴ βρῆκε τὴν Ἰουλιέττα ξάγρυπνη, μὲ κατακόκκινα μάτια. Τὰ δάκρυά της εἶχαν στερέψει πιά. Στὰ κάτωχρα μάγουλά της τὰ βαθύχρωμα ρόδα τοῦ πυρετοῦ καὶ στὰ ἀπλανῆ της μάτια ἡ κίτρινη ἀναλαμπὴ τῆς τρέλλας, κρατοῦσαν βουβὴ κι' ἀκίνητη, καθισμένη σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, τὴν παραμάννα της.

Ἡ δυστυχισμένη Μανταλένια, ἀφοῦ τρεῖς φορὲς προσπάθησε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ εἰδοποιήση τοὺς γονεῖς της κι' ἐμποδίστηκε ἀπὸ τὴν Ἰουλιέττα, εἶχε σταυρώσει καρτερικὰ τὰ χέρια της.

Ἕνα δυὸ φορὲς στὸ διάστημα τῆς νύχτας γιὰ νὰ σπάση τὴν παγερὴ σιγὴ, ἔκανε νὰ πῆ κάτι, μὰ ἄκουσε τὴν ἴδια της τὴν φωνή, ν' ἀντηχεῖ παράτονα μέσα σὲ κεῖνο τὸ δωμάτιο ποὺ δὲν παράλλαζε ἀπὸ τάφο. Τὰ πουλάκια, ἄρχισαν ἕνα ἐδῶ ἕνα παρακεῖ, ἕνα πιὸ κάτω, νὰ τιτιβίζουν. Τὰ σποραδικὰ κελαϊδίσματα, γίναν σὲ λίγο ὁμαδικὰ, ἕνας χαρούμενος ὕμνος ἀπὸ μικρὲς κρυστάλλινες νοτες. Μέσα στὸ μαργαριταρένιο χρῶμα, ποὺ εἶχε χυθῆ στὸν οὐρανὸ, οἱ ψηλὲς κορφὲς τῶν δένδρων ἄρχισαν νὰ παίρνουν μιὰ παράξενη ζωντάνια. Σὲ λίγο τὰ φύλλα τρέμιζαν στὸ πρῶτο χρυσαφὶ φιλὶ τοῦ ἥλιου.

Μιὰ πλάγια, ρόδινη, ἀχτίνα γλύστρησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κατσαρώθηκε μέσα στ' ἀνάκατα μαλλιὰ τῆς Ἰουλιέττας.

Μιὰ ἄσπρη πεταλοῦδα, κυνηγημένη ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ ἀγεράκι, παραστρατημένη μπῆκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ φέρνη βόλτα μὲ τὸ ἀκατάστατο φτερούγισμά της, τὴν Ἰουλιέττα. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ πεταλουδίσματα, μερικὲς ἄγονες προσπάθειες νὰ ξαναβγῆ πρὸς τὸν κῆπο, πρὸς τὰ λουλούδια ποὺ εἶχαν γίνει τὴν περασμένη ἄγρια νύχτα, κλινάρι της, μὲ τὰ φτερὰ βαρειὰ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιὰ, ἦρθε καὶ κάθησε ἀνάλαφρα στὸ δεξί, γυμνό, γυμνό, στηθάκι τῆς Ἰουλιέττας. Εἶχε βρῆ, μέσα στὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο δωμάτιο, ποὺ δὲν τὄχε ἀκόμη ζωντανέψη ὁ ἥλιος ἕνα τόσο δὰ μπουμπουκάκι ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὰ μπουμπουκάκια τῶν ρόδων.

Ἡ Ἰουλιέττα, αἰσθάνθηκε τὸ βελουδένιο ἄγγιγμα τῆς ἄσπρης πεταλούδας στὴ ρόδινη ρόγα τοῦ στήθους της, κι' ἀνατρίχιασε.

Γύρισε τὰ μάτια, τὰ ἄτονα, σβυσμένα μάτια της, κι' εἶδε τὸ χαριτωμένο ἔντομο ν' ἀνοιγοκλείνη τὰ φτερά του καὶ νὰ προσπαθῆ ν' ἀπομυζήση ἀνθομέλι ἀπὸ τὸ σάρκινο μπουμπουκάκι. Ἕνα ὠχρὸ χαμόγελο διαγράφηκε στ' ἄχρωμά της χείλη. Τὸ λάθος τῆς πεταλοῦδας τῆς κολάκεψε τὴν γυναικεία της φιλαρέσκεια.

Ἔτσι, μιὰ μικροῦλα λεπτὴ πεταλουδίτσα, παραστρατημένη, τὴν ξανάφερε μ' ἕνα ἄγγιγμά της πρὸς τὴν ζωή.

Ἡ Μανταλένια, ποὺ παρακολούθησε τὴ χαριτωμένη αὐτὴ σκηνή, πῆρε θάρρος ἀπὸ τὸ ὠχρὸ χαμόγελο τῆς ἀγαπημένης της κυρᾶς καὶ εἶπε:

— Εἶδές τα; καλή μου κυρά; Τὸ ζοῦδι ξεγελάσθηκε κι' ἦρθε νὰ σ' ἀσπασθῆ. Σοῦ φέρνει καλὰ μαντᾶτα ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν λουλουδιῶν.

Ἡ Ἰουλιέττα, χωρὶς ν' ἀπαντήση σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τὴν παραμάνα της μελαγχολικά.

Ἐκείνη ξερόβηξε, ἔψαξε νὰ βρῆ κάτι γιὰ νὰ πῆ ξεροκατάπιε, καὶ ἀφοῦ εἶδε πῶς δὲν κατέβαζε τίποτε τὸ δυστυχισμένο της μυαλὸ, σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὴν κυρά της.

— Ἄσεμε, νὰ σὲ σκεπάσω κοκῶνα μου, εἶπε τρυφερά.

Ἡ πεταλοῦδα πέταξε τρομαγμένη, Ἔφερε κάνα δυὸ βόλτες γύρω ἀπὸ τὴν Ἰουλιέττα κι' ἀπότομα, σὰ νὰ τὴν ἔδιωξε ἕνα δυνατὸ φύσημα ἀγέρα, βγῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἡ Ἰουλιέττα τὴν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα της, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ πλησίασε πρὸς τὸ παράθυρο.

— Καλή μου πεταλοῦδα, μουρμούρισε μὲ φωνὴ δίχως τέμπο, μικρὴ πεταλουδίτσα ποὺ τὸ χρῶμα τῶν φτερῶν σου ταιριάζει τόσο μὲ τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχα κάνει, τρελλὴ πεταλουδίτσα ποὺ βύζαξες ἀπὸ τὸ στῆθος μου τὸ στεναγμό μου, φέρε τὸ μήνυμα στὸν ἀγαπημένο μου ἐχθρό. Πεταλούδισε κοντὰ στ' αὐτί του, καὶ μὲ τὸν ψίθυρο τῶν ἐλαφρῶν, κάτασπρων σου φτερῶν, πέστου τὴν ἀγάπη μου, πές του τὸν πόνο μου, πέστου τὴν ἀπελπισία μου. Ἄγγιξε τὰ χείλη του, μπλέξου στὰ μαλλιά του χάϊδεψέ τον...

Σταμάτησε κι' ἀναστέναξε. Ὕστερα παραπατητὰ γύρισε καὶ σωριάστηκε πάλι στὸ κρεββάτι της.

Ἡ Μανταλένια πλησίασε καὶ μὲ τὸ ροζιασμένο χέρι της ἄρχισε νὰ χαϊδεύη τὰ μαλλιά της.

— Τὸν ἀγαπᾶς κόρη μου, τόσον αὐτὸν τὸν... ἱππότη; ρώτησε μὲ μιὰ τρυφερὴ τρεμοῦλα στὴ φωνή της.

Ἡ Ἰουλιέττα κούνησε τὸ κεφάλι κλείνοντας τὰ μάτια ποὺ τὴν ἔκαιγαν.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

Ο ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ εορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐβράβευσε, κατόπιν διαγωνισμοῦ, τὸν κατωτέρω ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Οἱ στίχοι εἶνε τοῦ κ. Τίμου Μωραϊτίνη, ἡ δὲ μουσικὴ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ κ. Γερ. Φρὲντ, ἐγκριθεῖσα κατόπιν διαγωνισμοῦ. Ὁ βραβευθεὶς ὕμνος ἔχει ὡς ἑξῆς:

— Γιατὶ χαίρεται ὁ κόσμος καὶ χαμογελάει, πατέρα;
— Γιατὶ λάμπει ὁ ἥλιος ἔτσι, γιατὶ φέγγει ἔτσι ἡ μέρα;
— Γιατὶ σὰν αὐτὴ, παιδί μου, τὴν ἡμέρα τὴν χρυσὴ
Ποὺ τὴν χαίρεσαι καὶ σὺ,
Στέρεψε τὸ μαῦρο δάκρυ, κλείσανε πολλὲς πληγές,
Ἀψηλώσανε τὰ στάχυα
Κι' ἕνα γύρω ὅλα τὰ βράχια
Ἐγινήκανε ἀνθοβούνια καὶ χρυσοπηγές.

Μιὰν ἡμέρα σὰν ἐτούτη, τὴν ὁλόφωτη κι' ὡραία
Ξεδιπλώθηκε καὶ πάλι ἡ γαλάζια μας σημαία
Ποὖχει τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα
Καὶ σκεπάζει τ' ἅγιο χῶμα
Ποὺ ἐλεύθερος πατᾶς,
Κι' ἔτσι μὲ χαρὰ κι' ἐλπίδα
Γιὰ μιὰν ἔνδοξη πατρίδα
Ἡ σημαία κυματίζει μ' ἕνα «ΤΑΝ ἢ ΕΠΙ ΤΑΣ»!

Μιὰν ἡμέρα σὰν ἐτούτη, ποὺ χτυπᾶνε οἱ καμπάνες,
Ποὺ τὴν τραγουδοῦν οἱ νέοι καὶ δοξολογοῦν οἱ μάννες
Ἔγινε σὰν πρῶτα πάλι
Ἡ πατρίδα μας μεγάλη
Δοξασμένη κι' ἰσχυρὴ
Κι' ἔτσι σὰν τὴν ἀντικρύζῃς
Ἔτσι πάλι τὴν γνωρίζεις,
«Τὴν γνωρίζεις ἀπ' τὴν κόψι τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή».

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

Μόδα κ' Σπίτι

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ἀγαπητές μου φίλες,

Πῆρα τὸ γράμμα μιᾶς νέας προχθὲς ἡ ὁποία μοῦ ζητάει τὴν συμβουλή μου γιὰ ἕνα πολὺ λεπτὸ ζήτημα. Ἐσυνδέετο μὲ ἕναν νέον δύο χρόνια, ἐχώρισαν πρὸ ἔξ μηνῶν περίπου καὶ τώρα εἶναι στὶς παραμονὲς ἀρραβώνων μ' ἕναν ἄλλον. Μὲ ρωτᾶ λοιπὸν ἂν πρέπει νὰ ἐξομολογηθῆ τὸ παρελθόν της στὸν ἄνδρα ποὺ θὰ δέση γιὰ πάντα μαζύ του τὴ ζωή της.

Ἐρώτημα λεπτό, ὅσο λεπτὴ καὶ δύσκολη θἆναι καὶ ἡ ἀπάντησις, μὰ ποὺ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι μία: ἄς μιλήση! Θἆναι πολὺ χειρρότερο ἂν ἀργότερα μάθη κάτι ἀπὸ κάποιον ἄλλον ὁ ἄνδρας της. Θἆναι χειρότερο γιατὶ ἡ ἐκτίμησίς του γι' αὐτὴν θὰ πεθάνη γιὰ πάντα μέσα του.

Βέβαια ὁ ἄνδρας εἶναι ἐγωϊστὴς πάντα καὶ οἱ κοινωνικὲς συνθῆκες τέτοιες, ποὺ ἡ γυναῖκα βρίσκεται σὲ ὑποτιμητικὸ ἐπίπεδο ἀπέναντι στὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπάει, ὅταν πρόκειται νὰ τοῦ ὁμολογήση πὼς ὑπῆρξε καὶ ἄλλος στὴ ζωή της πρὶν ἀπ' αὐτόν.

Ἀπ' τὰ δυὸ κακὰ ὅμως, προτιμῶ τὸ πρῶτο. Μπορεῖ νὰ πληγωθῆ ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμὸς γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ἡ ἐκτίμησις μένει καὶ ἀποκτᾶ βάσεις πολὺ στερεότερες μ' ἕνα τέτοιο διάβημα.

Θὰ μὲ ρωτήση ὅμως ἡ καλή μου φίλη ποὺ μὲ τιμάει μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη της: Μπορεῖ ὁ ἄνδρας νὰ ξεχάση τὸ χθές; Μπορεῖ νὰ συγχωρήση, θὰ τῆς ἀπαντήσω ἐγώ, μιὰ καὶ νομίζει πὼς τὸ ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα, νὰ συγχωρήση καὶ νὰ μὴν ξαναθυμηθῆ ἐκτὸς καὶ ἂν σεῖς μὲ τὴν διαγωγή σας τὸ προκαλέσετε.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ σᾶς τονίσω καὶ σὲ σᾶς εἰδικὰ καὶ σὲ ὅσες μὲ διαβάζουνε, εἶναι νὰ μὴν ξανοιχθῆτε ποτὲ σὲ λεπτομεριακὲς συζητήσεις. Ἀφῆστε τον νὰ πιστεύη πὼς ἦταν κάτι περαστικό, κάτι τελείως ἀσήμαντο καὶ δεῖχτε του μὲ τὴ στάσι σας πὼς σ' αὐτὸν βρίσκετε ἐκεῖνο τὸ ἀνώτερο, τὸ μεγάλο, ποὺ ζητούσατε πάντα στὶς μάταιες ἀναζητήσεις σας.

Ἂν εἶναι μορφωμένος ψυχικά, ἂν εἶναι γεννημένος γιὰ νὰ σᾶς νοιώση, μιλῆστε καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ σᾶς δικαιολογήση καὶ θὰ σᾶς συγχωρήση.

Ἂν πάλι δὲν εἶναι τέτοιος, τί νὰ σᾶς πῶ; Νὰ σιωπήσετε; Κάντε το... καὶ ὁ Θεὸς βοηθός.

Πάντως νἄχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι μὲ τὴν πρώτη λύσι διακινδυνεύετε πολὺ λιγώτερα ἀπ' ὅσα μὲ τὴ δεύτερη.

Τίποτε ἄλλο.

Σᾶς χαιρετῶ
Ἡ φίλη σας
ΝΑΤΑΛΙΑ

Η ΜΟΔΑ ΜΑΣ

— Μιὰ καὶ εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ταξειδιῶν, ἄς μιλήσουμε λιγάκι καὶ γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ ντύνεται μιὰ κομψὴ κυρία ὅταν ταξειδεύει.

— Πρῶτον καὶ κύριον τὸ ἐπανωφόρι ἐπιβάλλεται ὁπωσδήποτε ἐκτὸς καὶ ἂν φορεῖτε μάλλινο ταγιέρ, ὁπότε μπορεῖτε νὰ βγάνετε τὴ ζακετίτσα ἅμα ζεσταίνεστε καὶ νὰ τὴν φορᾶτε ὅταν κρυώνετε.

— Στὴν πρώτη περίπτωσι ὅμως χρησιμοποιοῦνται ὡραιότατα ἁπλᾶ φουστανάκια σκωτσέζικα ἢ καὶ ριγὲ μὲ ἁπλᾶ μονόχρωμα παλτουδάκια ἢ καὶ ἀντιθέτως.

— Τὰ φουστανάκια γαρνίρονται μὲ πιέτες, τσεποῦλες, κουμπιὰ καὶ κανένα γιακᾶ λεζερί.

— Τὰ δὲ παλτουδάκια γίνονται ἢ σὲ στὺλ κλασσικὸ μὲ πολὺ φαρδειὰ γαζιά, φαρδειὰ ρεβὲρ καὶ τσέπες ἢ ρεγκλάν.

— Γιὰ ὅσες προτιμοῦν τὰ ταγιεράκια συνιστοῦμε σκοῦρα μπλούζα ἂν τὸ ταγιὲρ εἶναι ἀνοιχτόχρωμο καὶ ἀνοιχτόχρωμα ὅταν εἶναι σκοῦρο.

— Γιὰ τὸ κεφάλι κανένα τουρμπὰν ἂν δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ ὁ ἥλιος ἢ κανένα καπτσέ.

— Ἐπίσης καὶ παλτουδάκια τρουακὰρ φοριοῦνται πολύ, ἀλλὰ πολὺ πλούσια, χωρὶς κούμπωμα καὶ χωρὶς γιακᾶ.

— Στὶς πλὰζ τὰ βράδυα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ λανσάρονται ἄσπρες ὀργκαντίνες καὶ ἄλλα αἰθέρια ὑφασματάκια κάτασπρα γαρνιρισμένα ποικιλοτρόπως.

— Καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸ πρωῒ οἱ γυναῖκες θυμίζουν μὲ τὸ ντύσιμό τους ἀγόρια, τὸ βράδυ ξαναγίνονται γυναῖκες καὶ γυναῖκες τοῦ 1900 μάλιστα, ὅλες χάρι καὶ γοητεία.

— Πολὺ πρακτικὰ τὰ νέα κοστούμια γιὰ πλὰζ ποὺ λανσάρει ὁ Πατού.

— Ἀποτελοῦνται ἀπὸ παντελονάκια σὸρτ μὲ μποῦστο ἀνοιχτὸ στὴν πλάτη, ἀπὸ φουστίτσα ποὺ κουμπώνει μπρὸς καὶ ἀπὸ ζακετίτσα.

— Ἔτσι μὲ ἕνα καὶ τὸ ἴδιο κοστουμάκι εἶστε ντυμένες καὶ γιὰ τὴν πλὰζ καὶ γιὰ τὴν πόλι.

Ν.

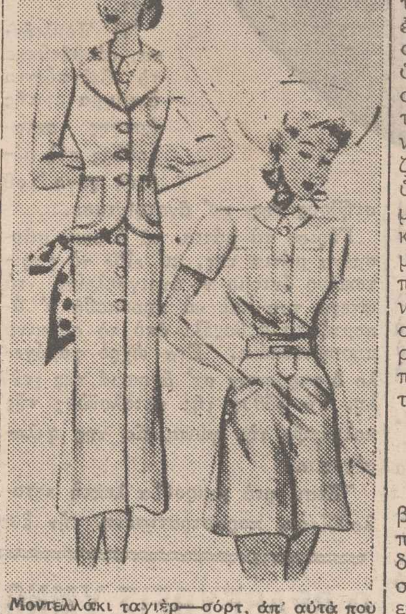

Μοντελλάκι ταγιὲρ—σόρτ, ἀπ' αὐτὰ ποὺ λανσάρει ὁ Πατού : ἀποτελεῖται ἀπὸ παντελονάκι, μπλούζα, φούστα καὶ ταγιέρ, ἀπὸ λινὸ ἄσπρο μὲ κουμπιὰ καὶ ζώνη δερμάτινη.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Μιὰ λεκάνη, ἕνα σφουγγάρι, νερὸ καὶ σαποῦνι, εἶναι τὰ καλλίτερα καὶ ἁπλούστερα μέσα γιὰ τὴν καθαριότητα τοῦ δέρματος. Μὴν σφουγγίζεσθε πρὶν ξεπλυθῆτε καλά, ὥστε νὰ φύγουν οἱ σαπουνάδες. Τὸ ἄλλο σῶμα, πλὴν τοῦ προσώπου, μπορεῖτε νὰ τὸ τρίβετε δυνατὰ μὲ μιὰ πετσέτα. Τὸ πλύσιμο αὐτὸ ὅλου τοῦ σώματος μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε κάθε μέρα. Πολλοὶ ὑγειονολόγοι τὸ ἀποτρέπουν, συνιστῶντες τὸ ντούς. Ἐκεῖνοι ποὺ συνιστοῦν τὸ λουτρό, τὸ καθορίζουν ὡς ἑξῆς : θερμοκρασία 35 βαθμοί, δεκάλεπτη διαμονὴ στὸ νερὸ μὲ πλήρη ἀκινησία, κατόπιν σαπούνισμα μὲ εἰδικὴ βοῦρτσα ἢ εἰδικὸ γάντι τουαλέττας. Μετὰ τὸ σαπούνισμα ξανὰ βύθισμα στὸ νερό, καὶ ξέπλυμα. Ἔτσι ἡ ὁλικὴ διάρκεια τοῦ λουτροῦ εἶναι μόλις ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Προσοχὴ στὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ. Ἔχει μεγάλη σημασία. Μὴν τὴν κανονίζετε αὐθαίρεια παραπάνω ἢ παρακάτω ἀπὸ τοὺς 35 βαθμούς, ἔστω καὶ ἂν σᾶς ἀρέση. Λουτρὸ μὲ μεγαλείτερη ἢ μικρότερη θερμοκρασία ἀπὸ 35 βαθμοὺς δὲν εἶναι πλέον ἁπλὸ λουτρό, καθαριότητος, ἀλλὰ μέσον ὑδροθεραπείας, ποὺ μόνον κατόπιν εἰδικῆς συμβουλῆς ἰατροῦ ἐπιτρέπεται.

*

Ὅταν τὸ δέρμα τοῦ προσώπου εἶναι γερὸ καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ πάθησι, τὸ καλλίτερο μέσο καθαριότητος εἶναι τὸ χλιαρὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι. Πρέπει ὅμως νὰ μάθουμε νὰ διαλέγουμε ἐκεῖνο τὸ σαποῦνι, ποὺ ταιριάζει στὸ δέρμα μας. Πρέπει ν' ἀποφεύγουμε τὰ πολὺ ἀρωματισμένα. Γιὰ νὰ κάνουμε σαπουνάδα καὶ νὰ πάη τὸ σαποῦνι σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ δέρματος, πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε ἕνα μαλακὸ σαπουνομπάλωμα. Πολλοὶ νομίζουν, ὅτι γιὰ νὰ καθαρισθοῦν καλά, πρέπει νὰ τρίβουν τὸ δέρμα τους μὲ δύναμι. Τὸ καλὸ πλύσιμο γίνεται μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν μαλακώτερες ἐντριβές.

ΣΑΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Οἱ μεγάλες ἐπιχειρήσεις τῶν ἰχθυοτροφείων ἄρχισαν τώρα νὰ χρησιμοποιοῦν λιπάσματα, ὅπως κάνουν οἱ γεωργοί. Ρίχνουν στὶς λίμνες καὶ στὰ ἰχθυοτροφεῖα φώσφορο καὶ σιδηροῦχες οὐσίες, ποὺ ἀναπτύσσουν τὴν ὑποβρυχία βλάστησι. Τὰ ψάρια βρίσκουν ἔτσι μπόλικη καὶ θρεπτικὴ τροφὴ καὶ μεγαλώνουν σὲ σχῆμα, ἐνῶ ταὐτοχρόνως αὐξάνει ὁ ἀριθμός τους. Τὸ κόστος τῶν πρωτοτύπων αὐτῶν λιπασμάτων εἶναι 100 περίπου δραχμὲς γιὰ κάθε στρέμμα λίμνης ἢ ἰχθυοτροφείου.

* * *

Ἡ Ἴδα Ζαΐγκλερ, ἀντιπρόσωπος ἐργοστασίου μεταξωτῶν καλτσῶν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, κατώρθωσεν νὰ ἔχη συγχρόνως ἑπτὰ νομίμους συζύγους, χωρὶς οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν νὰ γνωρίζη τὴν ὕπαρξιν τῶν ἄλλων. Δύο τῶν συζύγων της ἔμενον εἰς τὴν Βουδαπέστην καὶ οἱ λοιποὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἴδα, ὡς παραγγελιοδόχος τοῦ ἐργοστασίου, ἐταξείδευε συχνά, ἡ ἀπουσία της δὲν ἀνησυχοῦσε κανένα τῶν συζύγων της. Δυστυχῶς ὅμως, μίαν ἡμέραν τὸ αὐτοκίνητόν της συνεκρούσθη μετά τινος φορτηγοῦ καὶ ἡ Ἴδα ἐτραυματίσθη ἀρκετὰ σοβαρά. Ἐνῶ μετεφέρετο ἀναίσθητος εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἡ ἀστυνομία περισυνέλεξε τὰ ἐντὸς τοῦ αὐτοκινήτου εὑρεθέντα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἀνῆκον εἰς αὐτήν. Εἰς τὸ τσαντάκι της εὑρέθη ἕνας κατάλογος τῶν ἑπτὰ συζύγων, μὲ σχετικὰ σημειώματα, ἀφορῶντα ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σημειωματαρίου αὐτοῦ, ἡ Ἴδα μετεφέρθη ἐκ τοῦ νοσοκομείου, ὅταν τὰ τραύματά της ἐθεραπεύθησαν, εἰς τὰς φυλακάς.

* * *

Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἔγιναν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὰ ἐγκαίνια τοῦ πρώτου μπὰρ τῶν ἀρωμάτων ! Εἰς τὸ μπὰρ αὐτὸ ὑπάρχει ἕνας ὑψηλὸς πάγκος στρωμένος μὲ νίκελ καὶ ὄπισθεν τοῦ πάγκου τρεῖς χαριτωμένες νεάνιδες κρατοῦσαι ἕνα βαποριζατέρ. Ἡ πελάτις κάθεται εἰς ἕνα ὑψηλὸ σκαμνάκι, ὅπως εἰς τὰ μπάρ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ παραγγείλη κοκτέϊλ παραγγέλλει τὸ ἄρωμα, μὲ τὸ ὁποῖον θέλει νὰ δροσίση τὸ πρόσωπόν της. Ἀμέσως ἡ δεσποινὶς λαμβάνει τὸ ζητηθὲν ἄρωμα, συνδέει τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ βαποριζατέρ της καὶ στέλλει μίαν λεπτοτάτην βροχὴν ἀρώματος εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας.

* * *

Ἡ ἀστυνομία τῆς Λυὼν συνέλαβεν ἕνα Βέλγον, ὀνόματι Καμπό, ὅστις περιεφέρετο κακοενδεδυμένος καὶ τὸν ὁποῖον ἐθεώρησεν ὕποπτον, διότι εἶχεν ἐγγραφῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατέλυσεν ὑπὸ ξένον ὄνομα. Γενομένης ἐρεύνης ἐπὶ τοῦ Καμπὸ εὑρέθησαν ραμμένα ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων του 640 χαρτονομίσματα γαλλικὰ τῶν χιλίων φράγκων καὶ 67 χιλιόφραγκα ξένων κρατῶν. Ὁ Καμπὸ ἔδειξε τὸ διαβατήριόν του καὶ ἄλλα ἔγγραφα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι μηχανικὸς μεταλλειολόγος, ὁ ὁποῖος, ὅμως, ἔχει παύσει νὰ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμά του, μολονότι εἶναι ἀκόμη 45 ἐτῶν. Τοῦτο δὲ διότι ἐπενόησε μέθοδον διὰ τῆς ὁποίας κερδίζει ἀσφαλῶς εἰς τὴν ρουλέτταν. «Ἐνδύομαι, εἶπε, πενιχρῶς, διὰ νὰ μὴ προκαλῶ τὴν προσοχὴν τῶν λωποδυτῶν καὶ διὰ νὰ μὴ μὲ ἐνοχλοῦν οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς, ζητοῦντες δάνεια». Ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς Μόντε Κάρλο καὶ Νίκαιαν, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Καμπὸ εἶναι τακτικὸς θαμὼν τῆς ρουλέττας, ὅπου πάντοτε κερδίζει: «Θὰ ἀποσυρθῶ, εἶπε, καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, ἔταν ἀποκτήσω τὴν περιουσίαν τὴν ὁποίαν θέλω, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν θὰ ἀποκαλύψω τὸ σύστημά μου».

Νέοι λογοτέχναι

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΤΟΥ

Βρέχει, βρέχει, δυὸ μερόνυχτα τώρα..

Ἀπὸ μακρυὰ τὸ χωριὸ φαίνεται σὰν θαμπὴ φωτογραφία μέσα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα πεῦκα, ποὺ μουσκεμμένα ἀπὸ τὴν βροχή, δίδουν εἰς τὸν παρατηρητὴν τὴν ἐντύπωσι στρατοῦ παρατεταγμένου, μετὰ ἀπὸ ἀγωνιώδη καὶ πεισματώδη μάχην. Εἶναι τόσα πολλά ! Ἀναρίθμητα μπορεῖ νὰ πῆ κανείς ! Ὁ μπάρμπα—Νιόνιος, ἕνας γεροντᾶκος ἄγων περίπου τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, τυλιγμένος στὸ παλτό του καὶ προφυλαττόμενος ἀπὸ τὴν παναρχαίου μοντέλλου ὀμπρέλλαν του, στέκεται καὶ παρατηρεῖ τὸ ἐκτυλισσόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του θέαμα, ποὺ καθὼς μουρμούριζε εἶχε νὰ δῆ ἀπὸ τὸ περασμένο φθινόπωρο.

— Καιρὸ εἶχα νὰ δῶ τέτοιο σιγανοπότισμα. Καλοσωρίζει κάθε χινόπωρο, λέει κουτουλῶντας καὶ ἀνεβαίνων τὴν βουνοπλαγιά, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸν ἁμαξητὸ δρόμο.

Ἡ βροχὴ ὁλοένα καὶ δυνάμωνε, κι' ἡ νύχτα δὲν ἄργησε ν' ἁπλώση τὸν μαῦρο της πέπλο στὸ στερέωμα. Ὁ μπάρμπα Νιόνιος περπατοῦσε τώρα βιαστικὰ κι' ἀπρόσεχτα, πέφτοντας πότε μέσα στὶς λάσπες καὶ πότε σκοντάφτων στὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐγκατεσπαρμένα κοτρόνια ποὺ ἦσαν κατὰ μῆκος τοῦ δρομίσκου.

Βρέχει, βρέχει τώρα ραγδαῖα.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργὴ νὰ πάρη... νὰ μὴ σκεφθῶ νὰ πάρω μαζί μου τὸ φανάρι μου..., λέει βγάζων ἀπὸ τὶς λάσπες τὴν μπόττα του ποὺ εἶχε χωθῆ μέσα ὅλη.

Περπατᾶ σχεδὸν τώρα τροχάδην, μὰ κι' ὅσο, βέβαια, τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ γεροντικές του δυνάμεις.

Ποῦ νὰ πηγαίνη, ἄρα γε ; Στὴν γερόντισσά του, εἶπε πὼς πάει νὰ βρῆ τὸν μπάρμπα—Ἀλέξη, ἕναν παληό του φίλο, ποὺ εἶχε ν' ἀνταμώση ἀπὸ τότε ποὺ δούλευαν μαζὶ στὸ Πόρτ—Σαΐδ, κι' ἦρθε προχθὲς στὸ χωριὸ μὲ δοῦλες καὶ μὲ παραμάνες.

— Θὰ πάω νὰ τὸν δῶ, Ἀργυρῶ, τῆς εἶπε, καὶ μερικὰ δάκρυα χαρᾶς κύλησαν στὰ ζαρωμένα γέρικα μάγουλά του.

Τώρα ἄρχισε νὰ φυσᾶ κι' ἀέρας. Λὲς καὶ ὅλα τὰ φυσικὰ στοιχεῖα τὤχαν βάλει ἄχτι μαζί του.

Τὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα—Ἀλέξη βρίσκονταν στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ, πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν δημόσιο καγγελόφραχτο μπαξέ.

Ὁ μπάρμπα—Νιόνιος, καθὼς κατέβαινε τὴν κατηφόρα, διέκρινε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴν βροχὴ τὸ κατάφωτο ἀρχοντικὸ τοῦ φίλου του, τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ ἰδῆ χαρούμενο ἀπὸ δῶ καὶ εἴκοσι πέντε χρόνια. Ὅσο τὤβλεπε, τόσο προχωροῦσε χαρούμενος.

— Θὰ πάω, μωρέ, θὰ πάω κι' ἄς εἶναι ἄλλος τόσος δρόμος ἀκόμη. Ἄχ! αὐτὸς ὁ παληόκαιρος μ' ἔχει κάνει λούτσα, μονολογεῖ στενοχωρημένος καὶ διορθώνει τὴν ἀναποδογυρισμένη ἀπὸ τὸν ἀέρα ὀμπρέλλα του.

Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ καλομουρμουρίση, γιατ' ἔξαφνα, ἕνας δυνατὸς σίφουνας τοῦ τὴν ἁρπάχνει ἀπὸ τὰ χέρια. Τρέχει ξοπίσω της νὰ τὴν προφθάση. Τρέχει, τρέχει λαχανιασμένος. Ἀνεβαίνει μιὰ ἀνηφοριὰ ποὺ ὁδηγεῖ στὰ κατσάβραχα. Ὁ δαιμονισμένος ἀέρας τὴν ὑποβοηθεῖ πολὺ στὸ ἀνέβασμά της. Ἄξαφνα κάπου μπερδεύτηκε. Τρέχει πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, προτοῦ ξεμπερδευθῆ καὶ τὴν χάση τελείως. Ἀνεβαίνει λουφάζων σὰν τὸ σκυλλί. Ἀνεβαίνει μουρμουρίζων κάτι μέσα ἀπὸ τὰ τρέμοντα ἐκ τοῦ ψύχους δόντια του. Πλησιάζει, ψάχνει μέσα στὸ σκοτάδι, μὰ ξάφνου τὸ δεξί του πόδι εὑρέθη στὸ κενόν ! «Βοήθεια! πάω!».

Ἀντήχησε μιὰ πνιγμένη κραυγὴ ἀγωνίας μέσα στὸ πανδαιμόνιον τῶν στοιχείων, καὶ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ἕνας ὑπόκωφος κρότος ἀκούστηκε σὰν ἠχὼ μέσα στὸν κλειστὸ χῶρο τῆς χαράδρας.

ΜΑΡΚΟΣ ΚΟΒΗΣ

ΜΟΝΗ ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΟ

Μόνη στὸν κατάξερο βράχο
ἀναπνέω τὸν μυρωμένο ἀέρα,
τῆς γλυκειᾶς ἄγριας θάλασσας
κάτω ἀπ' τ' ὁλόγλυκο φεγγάρι.

Πάνω στὰ μαλακὰ κύματα
γλυστροῦν ἀνάλαφρα ἄσπρες βαρκοῦλες
ποὺ φαίνονται κατάχρυσες
στ' ὁλόξανθο τρελλὸ φεγγάρι.

Στὰ μυρωμένα ἄγρια χείλη της
κτυποῦν οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων
σὰν μελαγχολικὸ μοιρολόγι
σὰν κλαψιάρικο ἦχο τραγουδιοῦ.

Ἀτενίζω στὰ ἀνήσυχα νερά της
τοὺς κατάσκληρους βρεγμένους βράχους
τὸ φεγγάρι, τ' ἀστέρια, τὴν φύσι
ποὺ μοῦ στέλνουν κραυγὴ ἐλπιδοφόρα.

Μόνη στὸν κατάξερο βράχο
ἀναπνέω τὸν μυρωμένο ἀέρα
τῆς γλυκειᾶς ἄγριας θάλασσας
κάτω ἀπ' τ' ὁλόγλυκο φεγγάρι...

ΙΦΙΓ. Ι. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

◆◆◆

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

Κίτρινος σὰν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, ποὺ ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἀρκεῖ νὰ τὰ ρίξη στὸ χῶμα νεκρά, ἦταν ὁλόκληρος ἀπορροφημένος στὶς σκέψεις του. Τὰ κατάμαυρα μαλλιά του ἔπεφταν στὸ κέρινο πρόσωπό του καὶ τ' ἄφινε λὲς καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε νὰ τὰ σηκώση.

Μαῦρος ὁ οὐρανός, μαύρη ἡ ψυχή του. Οὔτ' ἕνα ἄστρο στὸν ὁρίζοντα, καμμιὰ ἐλπίδα στὴν καρδιά του. Μαῦρα, μαῦρα, ὅλα μαῦρα καὶ σκοτεινὰ σὰν τὸν τάφο.

Κι' ἦρθε ἡ νύχτα, ἡ νύχτα ποὺ κάνει τὶς θλιμμένες ψυχὲς νὰ φουσκώνουν καὶ τὰ μάτια νὰ γυαλίζουν ἀπ' τὰ δάκρυα. Προχωρῶντας πάντα σκυμμένος ἔφθασε σπίτι του, ἀνέβηκε ἀπελπισμένος τὰ σκαλοπάτια. Ἔφθασε μήπως στὸ δωμάτιό του; Ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κρατῶντας μὲ τὰ χέρια του τὸ πρόσωπό του κι' ἄρχισε τὰ ἀναφυλλητά.

Μέσ' στὰ κλάμματά του, πολλὲς φορὲς τὰ μαραμένα του χείλη πρόφεραν τὴ λέξι Μ.... Ἕνα ζαρωμένο χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι, σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ ξεδιπλώνει, τὸ ἀνοίγει ἀπελπισμένα, τὸ διαβάζει σιγά. Φεύγω γιὰ πάντα, ὁ Χάρος δὲν θέλησε νὰ ζήσωμε. Τὸ ξέσχισε μὲ λύσσα, μὲ ἀπόγνωσι. Ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια της ποὺ ἔγραφε, ἀφίνοντας τὸν κόσμο αὐτὸν τὸν μάταιο, τὸν ψεύτικο, τὸν πρόστυχο. Ἀμέσως μιὰ ἀκτίνα φῶτος τὸ σκοτεινιασμένο του μυαλό. Ἡ ἀγάπη του πέθανε, ἡ εὐτυχία του ἐχάθη, αὐτὸς γιατί νὰ ζῆ; Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούσθηκε ἕνας γδοῦπος στὸ πάτωμα... Τίποτα ἄλλο.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Δ. ΣΚΑΝΔΑΛΕΛΛΗΣ

◆◆◆

ΑΝΤΙΟ ΖΩΗ

Ἐκεῖ στὸ γέρο πλάτανο, ἔχουνε θαφτῆ
[δύο,
ποὺ μόνοι τους θελήσανε γιὰ νὰ θα-
[φτοῦνε ἐκεῖ.
Ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον ζοῦσαν. Κι' ὅ-
[μως «Ἀντίο
ζωὴ» μιὰ μέρα εἴπανε οἱ φτωχοί.

Γεννήθηκαν στοὺς ψεύτικους τῆς ζήσης
[μας τοὺς δρόμους
μὲ μιὰ φιλία ἄσβεστη ζούσανε στὴ ζωὴ
γιομίσαν μὲ γλυκόλογα ἀπὸ βιβλία τό-
[μους
κι' εὐτυχισμένοι πέρναγαν καὶ βράδυ
[καὶ πρωΐ.

Μιὰ μέρα ὁ πανέμορφος ὁ ἔρως τοὺς
[πληγώνει
κι' οἱ δυὸ γιὰ ν' ἀγαπήσουνε τὴν ἴδια
[μορφονια.
Ὁ Σατανᾶς τὸ σκέφτηκε. Νόμισε πὼς
[σκοτώνει
τὴν τόση τὴν ἀγάπη τους ποὔνοιωθαν
[στὴν καρδιά.

Ἀλλ' ὅμως δὲν τὴν σκόρπισαν τὴν ἄ-
[για τους φιλία
καὶ σκοτωμένοι βρέθηκαν κάποιο γλυ-
[κὸ πρωΐ.
Κι' ἀπάνου σὲ χρυσόχαρτο σὲ πλουμιστὴ
[ταινία.
Εἴχανε γράψει καὶ οἱ δυὸ «Ἀντίο πειὰ
[ζωή !».

Ναυαρῖνο.

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΚΤΗ

Ὁ κ. Ἀρχισυντάκτης δέχεται τοὺς φίλους τῆς «Εὐρώπης» στὰ γραφεῖα μας κάθε Τετάρτη ἀπὸ τὰς 6—7. μ.μ.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ἡ «Εὐρώπη» μπαίνει στὸν δεύτερο χρόνο τῆς ἐκδόσεώς της.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ ἐξαρθῆ ἐκ μέρους μου διὰ τῆς ἀκόμη πιὸ ἐπιμελημένης ἐκλογῆς τῆς ὕλης καὶ ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως, διὰ τῆς κατὰ τὸ δυνατὸν καλλιτέρας ἐμφανίσεως τοῦ περιοδικοῦ σας.

◆◆◆

Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς «Ν. Λ.», τῶν ὁποίων ἐργάκια εἶχαν ἐγκριθῆ πρὸς δημοσίευσιν στὴν «Εὐρώπη» μοῦ ἔγραψαν μὲ πολὺ συμπάθεια γιὰ τὸ μικρὸ ἀτύχημα τῶν γραφείων μας.

Τοὺς εὐχαριστῶ, καὶ τοὺς παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ μὴν ἀμελήσουν νὰ μοῦ στείλουν τὰ ἐργάκια των ποὺ ἔχουν ἐγκριθῆ.

Ἐπίσης παρακαλῶ θερμὰ καὶ τοὺς δεχθέντας νὰ συμμετάσχουν στὴν «Ἀνθολογία» νὰ μοῦ στείλουν τὸ ἐγκριθὲν ἔργον τους καὶ νὰ μοῦ ὑπενθυμίσουν τὴν περίπου ἡμερομηνίαν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

◆◆◆

Στὸν νέο φιλολογικὸ διαγωνισμὸ τῆς «Εὐρώπης», πρέπει νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ φιλολογοῦντες φίλοι μας.

Τώρα εἶναι καλοκαῖρι, καὶ ὁ καιρὸς περισσεύει γιὰ νὰ γράψουν κάτι καλό. Ἀλλὰ καὶ ἡ προθεσμία εἶναι μακρυὰ καὶ ὁ διαχωρισμὸς ἀνάλογα μὲ τὶς φιλολογικὲς δυνάμεις τῶν φίλων μας εἶναι ἐπιτυχής.

Περιμένω λοιπόν.

◆◆◆

Οἱ «Ο. Φ. Ε.» (Ὅμιλοι Φίλων «Εὐρώπης») πληθαίνουνε.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα μοῦ ἀνηγγέλθη ἡ ἵδρυσις τοῦ Ὁμίλου Νεαπόλεως (Ἀθηνῶν) καὶ Τζελέπη (Πειραιῶς). Περιμένω τώρα καὶ ἀναγγελίες ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΓΕΩΡΓ. ΧΡΥΣΑΚ.— Σᾶς ἀπαντῶ καὶ ἐδῶ ὅτι: Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται μας μποροῦν νὰ μᾶς στέλλουν μικρὰ τῶν φιλολογ. κομμάτια γιὰ τὶς στῆλες τῶν «Ν. Λ.». Ἀπαραίτητα τὰ κρίτρα (δρχ. 3). Τὰ τῆς Ἀνθολογίας διαβᾶστε ἐκτενῶς στὸ ὑπ' ἀριθ. 42 φύλλον. Μὲ ψευδώνυμον δὲν δημοσιεύομεν φιλολογικὰ κομμάτια.

ΑΡΙΣΤ. ΡΟΥΜΠ.— Χρήματα δὲν ἐλήφθησαν. Γιατί ;

ΓΕΩΡΓ. ΣΤΥΛΙΑΝ.— Ἐλήφθησαν ὅλα. Ἐχρεώθητε γιὰ 10 ἀντίτυπα «Ἀνθολογίας».

ΒΑΣ. Κ. ΒΛΕΤΣ.— Κατάλογος ἐλήφθη. Φύλλα θὰ σταλοῦν μὲ ἔναρξιν νέου μυθιστορήματος. Ξαναστεῖλτε ποίημά σας ἐγκριθέν.

Γ. ΣΟΛΔ.— Φύλλα στέλλονται.

Γ. Θ. ΠΑΝΑΓ.— Ἀποροῦμεν. Θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν ἀντίγραφον.

ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΑΓΚ.— Ἀποστείλατε τὴν ἀξίαν τῶν 8 τόμων διὰ τὸ «Πλάνη».

Π. ΚΩΣΤΟΥΛ.— Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά του.

ΑΔΑΜ. ΣΑΛΙΓΚ.— Ταχυδρομικῶς μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ στέλλωμε τὰς κρίσεις μας ἐπὶ τῶν φιλ. κομματιῶν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ὁ χρόνος μας δὲν μᾶς ἐπαρκεῖ. Ποιήματά σας ἐνεκρίθησαν δι' ἀνθολογίαν.

Γ. Δ. ΣΤΕΡΓ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Κύκνειο», τὸ ἄλλο θὰ τὸ στείλετε μετὰ τὴ δημοσίευσι τοῦ πρώτου.

ΑΡ. ΨΥΧΟΠΑΙΔΟΠ.— Ἐλήφθησαν.

ΜΙΛΤ. Γ. ΒΙΤΑΛ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Ὅλα πλάνη». Κατάλογος ἐλήφθη.

ΦΡΙΝΤΑΝ.— Μὲ ψευδώνυμο δὲν δημοσιεύονται.

ΧΡ. ΠΑΓΙΑΝ. — Εἶσθε ἐν τάξει καθ' ὅλα.

Μ. ΚΑΜΧ.— Ἐλήφθη. Θὰ δημοσιευθῆ.

Λ. ΟΙΚΟΝΟΜ.— Ἐγκρίνεται τὸ «Στὸ Μιστρᾶ». Εὐχαριστήρια στὸ ἐρχόμενο. «Νεκρὲς ἀγάπες» ξαναστεῖλτε το ἀργότερα.

Ν. ΝΙΚΟΛΟΠ.— Δημοσιεύεται. Κοινωνικὸ στὸ ἐρχόμενο.

ΒΑΣ. Κ. ΠΟΥΛΑΤΖ.— Ἐλήφθησαν. Τὸ «Ἀλῆτες» ἐγκρίνεται.

ΜΑΡ. ΚΟΥΤΕΛ.— Γράφομεν ταχυδρομικῶς.

Α. ΠΕΤΡΟΓΛ.— Ἐλήφθησαν. Τὸ «Σχολειὸ» ὑστερεῖ.

ΣΟΦ. ΝΕΡ.— Μιὰ μέρα θὰ γράψετε καλά. Μὴν ἀπελπίζεσθε. Περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὴν Τετάρτη 6—8 μ. μ.

Ευχάριστες ώρες

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 27

[Ἡ λύσις τοῦ παρόντος σταυρολέξου εὑρίσκεται εἰς τὸ τέλος τοῦ διστήλου αὐτοῦ καὶ ἐντὸς ἀνεστραμμένου πλαισίου].

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Μελόδραμα τοῦ Βάγκνερ — Τὸ ἀνοιχ τοκύανο χρῶμα (ξεν.).
3. Ὁ μεγαλείτερος Θεὸς τῶν Φοινίκων — Λίμνη τῆς Καστορίας.
5. Εὔχυμος καρπὸς (δημοτ.) — Ἄτομον ποὺ ἐπιδεικνύει τοὺς νεωτερισμοὺς εἰς τὰ μεγάλα ἀτελιὲ τῆς μόδας.
7. Ἔτσι λέει ὁ λαὸς τὸ τέχνασμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνεται κάτι. — Ἀλγῶ.
9. Φονεύων (δημοτ.) — Περίφημος Γερμανὸς συνθέτης.
11. Ἀριθμητικὸν ἐπίρρημα — Δηλητήριον.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

2. Ὅτι δὲν ἔγιναν τελευταίως οἱ κ. κ. Γ. Πὼπ καὶ Σκίπης.
4. Μονὰς μετρήσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.
6. Πρόθεσις — Διεθνὲς ἀεροπορικὸν ;παθλον.
8. Ὑπάρχουν ἐπιστημονικαὶ καὶ ...σωματικαὶ τοιαῦται. — Διὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὰ σταυρόλεξα ἄλλοι λένε ὅτι ἔχουν κι' ἄλλοι ὅτι δὲν ...ἔχουν.
10. Τύπος ἀεροπλοίου.
12. Ἡ ἀκολουθήσασα τὸν Μεσαίωνα ἐποχὴ (αἰτ.).

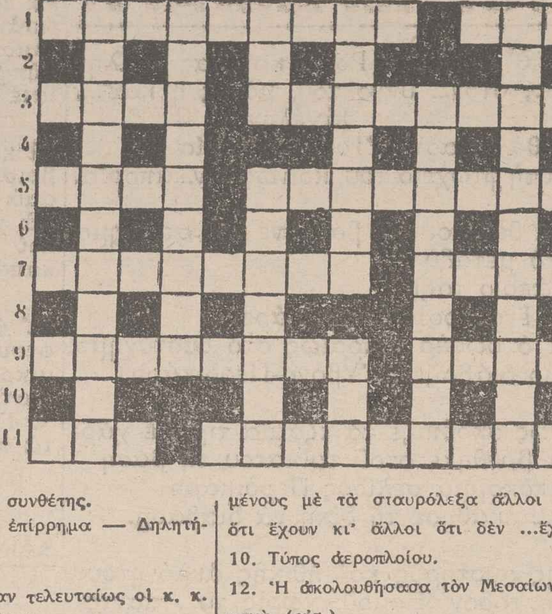

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

```
× × × × × × ×
×   ×   ×   ×
× × × × × × ×
×   ×   ×   ×
× × × × × × ×
×   ×   ×   ×
× × × × × × ×
```

Στὸ πρῶτο χώρα ἑλληνικὴ
ποὺ παλληκάρια βγάζει.
Τὸ δεύτερο ποιήτρια
ἀρχαία παρουσιάζει.
Ἡ φύσι μὲ τὸ τρίτο μου
ἔχει ἄκρα ἡσυχία
Καὶ εἶν' ἕνα ρῆμα τ' ἄλλο μου
ποὺ κάνει ἀνησυχία.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

2) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Τῆς Μικρασίας χώρα καὶ ἀντωνυμία ἑ-
[νώθηκε
Καὶ μαρμαρένια κόρη ἀμέσως φανε-
[ρώθηκε.

3) ΑΙΝΙΓΜΑ

Μεγαλος ποταμὸς τ' ἀρσενικό μου
Θηρίο τρομερὸ τὸ θηλυκό μου.

4) ΔΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΟΙΧΙΣ

Τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὸν ἴδιον ἀριθμὸν γραμμάτων, τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν ἄνδρα τῆς Γραφῆς, τὰ δὲ τελικὰ γυναῖκα.

1) Ἀμυντικόν, 2) Πλοιάριο, 3) Ἥρως τῆς Τροίας, 4) Ἱστορικὴ Μονή.

5) ΠΥΡΑΜΙΣ ΑΝΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΗ

× × × + × × × = Μέγας ρήτωρ.
× × + × × = Θεός.
× + × = Ἄνθος.
+

Οἱ σταυροὶ καθέτως χρονικὸ διάστημα.

◆◆◆

ΛΥΣΕΙΣ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 46ου ΦΥΛΛΟΥ

1) Πάρος, φάρος, ἀφρός.

2) ΜΙΛΤ Ι ΑΔΗΣ
ΣΟΛ Ω ΜΟΣ
ΖΗ Ν ΩΝ
Σ Α Ν
Σ = Ἰωνᾶς

3) Διὰ τοῦ Λ: Γέλων, πλὸκ, λάλος, λέγω, λιμήν.

4) Τόνος.

5) Ὁ φιλάργυρος ζῆ πτωχὸς διὰ νὰ πεθάνη πλούσιος.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ
ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΦΥΛΛΟΥ

Ὁριζοντίως : 1. Ταγχόυζερ — Σάξ. 3. Βάαλ. — Ὀρεστιάς. 5. Μῆλο — Μανεκέν. 7. Μαραφέτι — Πονῶ. 9. Σκοτώνω — Λίστ. 11. Δίς — Στρυχνίνη.

Καθέτως : 2. Ἀκαδημαϊκοί. 4. Κιλοβάττ. 6. Ὑπὸ — Μπεννέτ. 8. Ἔρευναι — Νοῦ. 10. Ζέππελιν. 12. Ἀναγέννησις.

Δ. Γ. ΖΑΡΑΦΩΝΙΤΗΣ
Ἰατρὸς εἰδικ. δερματολ. ἀφροδ. νοσημάτων. Ἐκπαιδ. Βιέννη, Λειψία. Σατωβριάνδου 52Β, 9—1, 4—6. Τηλέφ. : 53-536.

Χ. Ι. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗΣ
Εἰδικὸς Ἰατρὸς
ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
Γωνία Πειραιῶς καὶ Γερανίου 30
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΜΑΡΙΝΟΣ Γ. ΚΕΚΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Ἀφροδισιολόγος Οὐρολόγος
Χαλκοκονδύλη 38 — Τηλ. 53-879

...Δυστυχισμένες γυναικοῦλες

—Προτιμᾶτε δεσποινὶς τὸν καναπὲ τοῦ καφενείου, τῆς λέει—ἀπὸ ἕνα ζεστὸ κρεββάτι ;

Καὶ ὁ ἐπιτήδειος «κύριος», ὁ ἐκμεταλλευτὴς αὐτὸς τῆς δυστυχίας καλλίτερα, ὕστερα ἀπ' ὀλίγο ἀφοῦ τῆς πληρώσει τὸ καφὲ ποὺ ἡ δυστυχισμένη δὲν ἔχει νὰ πληρώσει, τὴν ὁδηγεῖ στὸ σπίτι του. Καὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀναφέρω καλέ μου κύριε, πὼς ὄχι λίγοι ἀπὸ τέτς «κυρίους» αὐτούς, λιγώτερο ἔντιμοι ἀντὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ σπίτι τους, ἢ σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο, τὴν παραδίδουν κάπου ἀλλοῦ !...

—Μὲ ἐννοεῖται ὑποθέτω...

Καὶ ὅλη αὐτὴ τὴ νύχτα, ἐνῶ ἡ ἀπόκληρη μικρούλα τῆς ζωῆς καὶ τῆς τύχης βαθειοκοιμᾶται ἀπὸ τὴν κούρασι ὁ ἐπιτήδειος αὐτὸς ἀνθρωπάκος πιστεύει πὼς κοιμᾶται μὲ μιὰ «κοκότα» !...

Καὶ ὅταν αὐτὲς οἱ δυστυχισμένες γυναῖκες περάσουν πολλὲς μέρες χωρὶς νὰ βροῦν δουλειά, κατασταλάζουν στὰ μπὰρ τῶν «Κεντρικῶν ἀγορῶν» ποὺ εἶναι βέβαιες πὼς ἂν δὲν βροῦν κανένα «φιλάνθρωπο» ποὺ θὰ τοὺς πληρώσει ἕνα σάντουϊτς, πάντα κάποιος θὰ βρεθῆ ποὺ θὰ τῆς προσφέρη τὸ μισὸ τοῦ κρεββατιοῦ του !... Ἔ, αὐτὲς τὶς γυναῖκες καλέ μου φίλε ἡ ἀστυνομία τῶν ἠθῶν ἐδῶ στὸ Παρίσι τὶς κυνηγάει!

Ὁ νόμος λέει πὼς γυναῖκα ποὺ δὲν ἔχει δηλωθεῖ στὴν ἀστυνομία ὡς πόρνη καὶ δὲν εἶναι ἐφοδιασμένη μὲ «βιβλιάριο ὑγείας» δὲν μπορεῖ «νὰ ἐξασκῆ τὸ ἐπάγγελμα τῆς πόρνης !!...

Ἔτσι κάθε τόσο ζώνει τὰ διάφορα μέρη ποὺ ξέρει πὼς συχνάζουν οἱ γυναῖκες αὐτὲς γιὰ νὰ τὶς συλλάβη. Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἀκολουθοῦν χίλιοι δυὸ ἐξευτελισμοὶ στὴν ἀστυνομία καὶ κατόπιν τὰ μαρτύρια τῶν φυλακῶν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου !

Καὶ ὅταν πιὰ ἀφοῦ λήξει ἡ ποινὴ καὶ βγῆ ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ ἀπὸ τὴν φυλακή, ἐφοδιασμένη πιὰ μὲ τὸ «βιβλιάριο τῆς ὑγείας» καὶ μὲ διαφθαρμένη τὴ συνείδησι παίρνει τὸ δρόμο ποὺ ἡ πολιτεία τὴν ἔσπρωξε. Τὸν δρόμο τῆς ἄτιμης, τῆς πουλημένης σάρκας, τῆς κοκότας...

Νὰ γιατὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ καλέ μου φίλε γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε τὴν περασμένη νύχτα γιὰ μένα !... Σώσατε μιὰ παραστρατημένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκη γυναῖκα, νὰ μὴν γίνη «πόρνη ἐπίσημη» !...

Σταμάτησε καὶ μοῦ ζήτησε ἕνα τσιγάρο. Τὸ ἄναψε καὶ ὕστερα μοῦ ζήτησε νὰ μάθη τὴν ὥρα.

Ἦταν ἔξη καὶ μισή !

Μὲ εὐχαρίστησε καὶ πάλι καὶ τοιμάστηκε νὰ φύγη. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ θὰ ξανάρχεζε δουλειὰ σὲ κάποιο ἐργοστάσιο ἢ φτωχὴ «κοκότα» τῶν «Κεντρικῶν ἀγορῶν», ποὺ γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν τελευταία ντροπὴ κρεμάστηκε χτὲς τὴ νύχτα στὸ μπράτσο μου !

—Φτωχὲς δυστυχισμένες γυναικοῦλες !...

ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

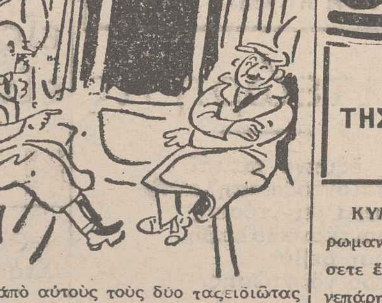

Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο ταξειδιώτας τοῦ σιδηροδρόμου Θεσσαλονίκης ἔχει μαζί του κι' ἕνα σκυλάκι. Γιὰ νὰ μὴν πληρώση ὅμως εἰσιτήριο, τὸ ἔκρυψε κάπου... Ἔτσι, ὅταν πέρασε ὁ ἐλεγκτὴς δὲν τὸ εἶδε. Οἱ ἀναγνῶσται μας, ὅμως, τὸ βλέπουν ;

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΠΟΤΗΡΙ

Παίρνουμε ἕνα ποτῆρι ποὺ ἔχει βάσιν καὶ πλάγια διπλᾶ (ἔχουν ὅλα τὰ γυαλοπωλεῖα) τὸ γεμίζουμε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος ποὺ ὑπάρχει μιὰ μικρὴ τρύπα, μὲ κόκκινο κρασὶ καὶ τὸ σφραγίζουμε μὲ βουλοκέρι. Θέτομεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης μὲ τὸ κόκκινο κρασὶ στὰ πλάγιά του. Στὸ μέσα μέρος ἔχομεν προηγουμένως θέσει πέταλα ρόδων καὶ ἄλλων ἀνθέων. Ἀφοῦ παίξουμε ἕνα ὁποιοδήποτε παιχνίδι προσποιούμεθα ὅτι κοπιάσαμε ὑπὲρ τὸ δέον καὶ λέμε ὅτι «σὰν καλὰ καλὰ θἆτανε νὰ πιοῦμε λίγο γιὰ νὰ ἀναλάβουμε δυνάμεις». Ἀφοῦ δοκιμάσωμεν, προσποιούμεθα ὅτι δὲν μᾶς ἀρέσει τὸ κρασὶ αὐτό. Ἀναστρέφομεν τὸ ποτῆρι καὶ χύνομεν τὸ περιεχόμενόν του ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν κυριῶν. Ἀντὶ τοῦ κρασιοῦ, ποὺ ὅλοι θὰ περίμεναν νὰ τὶς.... καατβρέξη, βλέπουν ἔκπληκτες νὰ τὶς ραίνουν τὰ ὡραῖα πέταλα τῶν λουλουδιῶν. Τὰ γέλια ποὺ ἐπακολουθοῦν εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο σημάδι πὼς τὸ πείραμα ἐπέτυχε.

ΤΟ ΡΟΛΟΙ ΠΟΥ ΥΠΑΚΟΥΕΙ

Κρύπτομεν στὸ ἕνα μας χέρι μαγνήτη ἐνῶ στὸ ἄλλο κρατοῦμεν ρολόϊ κυρίου καλῶς κουρντισμένο. Γιὰ νὰ ἀποδείξουμε τὴν ὑπακοὴν τοῦ ρολογιοῦ πλησιάζομεν αὐτὸ στὸ αὐτὶ ἑνὸς ἀτόμου καὶ δείχνουμε πὼς κινεῖται καὶ ἐργάζεται κανονικά. Μεταβιβάζουμε τὸ ρολόϊ στὸ χέρι ποὺ κρατᾶμε τὸ μαγνήτη καὶ θὰ σταματήση ἀμέσως. Τὸ παίρνουμε πάλι στὸ ἄλλο μας χέρι καὶ μ' ἕνα ἐλαφρὸ κούνημα θ' ἀρχίση καὶ πάλι νὰ ἐργάζεται ὅπως πρῶτα. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ ὁ μαγνήτης ἔχει τὴν δύναμι νὰ παύη τὴν κίνησι τοῦ ρολογιοῦ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΚΙΡΚΑΣΙΑΣ ΜΑΝΤΙΔΟΣ Κ. ΧΙΛΚΑ

ΚΥΜΑ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ.— Ὕπαρξις ρωμαντικὴ καὶ ὀνειροπόλα. Θὰ γνωρίσετε ἕναν ἔρωτα τρελλὸ ποὺ θὰ σᾶς συνεπάρη καὶ θὰ σᾶς καταστρέψη. Βλέπετε μάτια ὤμορφα ἢ ἄσχημα καὶ δὲν δίνετε ποτὲ σημασία στὴν ψυχὴ καὶ στὰ διανοητικὰ χαρίσματα. Ἀνοιχτόκαρδη, εὐγενικιά, σκορπᾶτε πάντα τὴ χαρὰ ὅπου βρεθῆτε.

ΜΑΡΙΩ.— Διεφύγατε ἕναν πολὺ μεγάλο κίνδυνο τώρα τελευταῖα ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ συναιτισθῆτε Βάλετε φρένα στὰ πάθη σας καὶ τὶς ὁρμές σας ἂν θέλετε νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μόνο γλέντι καὶ ἀπόλαυσις. Χρειάζεται ἀγῶνα, προσπάθειες, ἂν θέλει νὰ ἐπιτύχη κανείς. Φαίνεσθε τυχερὴ στὰ παιχνίδια τὰ τυχερά. Ἕνα λαχεῖο θὰ σᾶς εἶναι μεγάλο κέρδος κάποτε. Προτιμᾶτε τὸν ἀριθμὸ 7.

ΓΙΩΡΓΟΝ Σ.— Ἡ ἀσθένειά σας ἐπικίνδυνη ἀλλὰ περαστική. Ἀποφεύγετε τὶς συγκινήσεις καὶ τὶς στενοχώριες. Οἱ ὑποψίες σας τελείως ἀβάσιμες. Ἡ σύζυγός σας δὲν ἀγαπᾶ παρὰ ἐσᾶς. Γιατὶ νὰ σᾶς βασανίζουν οἱ ζήλειες καὶ οἱ ἀμφιβολίες; Μυαλὸ εὐρὺ καὶ λογικό. Γνωρίσματα ἀνθρώπου μορφωμένου καὶ πιστοῦ. Ἀπαιτητικὸς πολὺ μονάχα καὶ βιαστικός. Χρειάζεται καὶ λίγη ὑπομονὴ φίλε μου, γιὰ νὰ φτάση κανεὶς στὸ σκοπό του.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΝ.— Γιατί δὲν στέλνετε τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας; Ξαναγράψετε.

ΡΟΖΑ.— Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο.

ΜΠΙΖΟΥ.— Ἐγράψαμε ταχυδρομικῶς.

ΧΙΛΚΑ

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὅλοι οἱ Ἀνρδέηδες εἶναι αὐταρχικοί. ἀλλαζόνες καὶ ὑπερήφανοι. Στὶς ἐπιχειρήσεις ἐπιτυγχάνουν σπουδαιότατα. Εἶναι πνεύματα μετρίας διανοητικῆς δυνάμεως καὶ στεροῦνται ἐνεργητικότητος. Ἔχουν ὅμως ὅλοι ὑγιεῖς παιδικὲς ψυχὲς καὶ βρίσκουν τὴν εὐτυχία καὶ μὲς στὰ μετριώτατα ἀκόμα.

Ἐλάχιστα ἐρωτοπαθεῖς. Ἀγαποῦν γιατὶ ἄκουσαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἔρωτα. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν ἔρωτά τους εἶναι στοργικοί, τρυφεροί, χωρὶς ὁρμὲς καὶ παραφορές. Παντρευόμενοι καθιστοῦν τὴν σύζυγόν του εὐτυχῆ. Οἰκογενειάρχαι ἐκ φύσεως δὲν ζοῦν παρὰ γιὰ τὸ σπίτι καὶ σ' αὐτὸ μονάχα βρίσκουν τὴν εὐτυχία. Ὡς πατέρες εἶναι θαυμάσιοι ἐφ' ὅσον τὰ παιδιά τους εἶναι μικρά. Μεγαλώνοντας ὅμως γίνονται ἀνυπόφοροι ὅταν δοῦν ὅτι τὰ παιδιά τους ὑποκαθιστοῦν καὶ ἀναπτύσσουν δική τους προσωπικότητα.

ΚΑΤΙΝΑ

Μέτριες, μέτριες παντοῦ, ὅσες ἔχουν αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μέτριες στὸ μυαλό, στὶς ἀπαιτήσεις του, στὰ πάθη τους, παντοῦ. Γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ μονάχα καὶ τίποτε παραπάνω. Δὲν ὀνειρεύονται παρὰ τὸν γάμο ἀπὸ τὰ δεκαεπτά τους χρόνια καὶ αὐτὸν καραδοκοῦν σὲ ὅλη τους τὴ ζωή. Στὸν ἔρωτα ἁπλές, ἁγνὲς καὶ εἰλικρινεῖς. Ἀγαποῦν ἕναν ἄνδρα καὶ μένουν ἀφοσιωμένες σὲ ὅλη τους τὴ ζωή. Τὴν δυστυχία τὴν δέχονται καρτερικὰ πάντα. Πιστεύουν μὲ θέρμη στὸν Θεό, στὴν ἀγάπη, στὴν τύχη, στὸ κάθε τι, μοιρολατρικὰ καὶ ὑποσυνείδητα. Παιδιὰ δὲν ξέρουν νὰ ἀναθρέψουν γιατὶ τὰ ἀγαποῦν τὰ ἀγόρια ἰδίως παθολογικὰ σχεδὸν καὶ τὰ χαλᾶνε μὲ τὰ πολλὰ χάδια. Ὡς σύζυγοι ὅμως εἶναι ἄριστες.

ΧΙΛΚΑ

Η ΑΘΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΟΨΙ ΤΗΣ

Η ΜΑΡΙΑΜ ΣΤΟΝ ΑΓΚΩΠ

Ἐπιτεώρησις

Ἀγκώπη ἔξυπνο παιντὶ
πράμα σπιρντόζο ντηλαντὴ
ποὺ πνέμα ἔχει ντόσεις
Γράψε μοντέρναπαλαβὴ
ἐπιτεώρησι ρεβὺ
καὶ τέατρο νὰ ντώσῃς.

Γράψε ντυὸ στίχους ἐμμετὰ
νὰ κάνῃ μουζικὸς μετὰ
χὐτὰ μουσικωμένα
Νὰ κάνῃ ἰτραγουντιστὰ
μπαλέττο φάλτσα ἰσωστὰ
μὲ πόντια σηκωμένα.

Γράψε ντυὸ Βὰχ καὶ ντυὸ ὀλὲ
ρούφα μαρκοῦτσι ναργκιλὲ
μὲ ὅλη σου ἡσυχία.
Μετ' Ἀποστόλης νὰ χτυπᾶ
χέρια του πόντια καὶ λοιπὰ
νὰ ντῆς... ἐπιτυχία!

Η ΜΑΡΙΑΜ

◆◆◆

ΠΑΛΗΑ ΣΑΤΥΡΑ

Ἐπιτύμβιο

Διαβάτα! Στάσου εὐλαβῶς
Καὶ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!...
Κοιμᾶται ἐδῶ ἕνας ἥρωας
βαθειὰ μέσα στὸ χῶμα.

Ἑξῆντα χρόνια ἔζησεν
ἐν ὅλῳ ὁ καϋμένος:
Τὰ εἴκοσι σὰν ἄνθρωπος,
Σαράντα ...παντρεμένος!

Κ. ΣΚΟΚΟΣ

◆◆◆

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Μεγάλων ἀνδρῶν

Οὐκ ἔᾳ με καθεύδειν ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ραδιοφώνου.

Α ΒΩΤΤΗΣ

Ἡ Ἀ—σπυρίνη εἶναι πάντοτε ἐναντίον τῆς χρονίας ἀρτηριοσκληρώσεως.

ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Καθεὶς—αβρὸς μπορεῖ νὰ εἶναι μὲ τοὺς ἀντιπάλους του, ποτὲ ὅμως ὅλη τὴν ἑβδομάδα.

ΑΠ. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Εἶναι ψέμματα πὼς ὁ Σκιαδᾶς μὲ ἔθεσε στὰ ἐμπόδια ὑπὸ τὴν σκιάν του!

ΧΡ. ΜΑΝΤΙΚΑΣ

Ἡ ἐμφάνισις τῆς ὀ—κέλλας μου εἶναι Εὐρωπαϊκή.

Μ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

Σὰν μαλώνει κανεὶς πρέπει νὰ κάνῃ καυγᾶ μὲ... Νότες.

ΖΑΖΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

Σὰν τοὺς Χιῶτες πᾶμε δυὸ δυὸ καὶ ὅμως τὴν παθαίνουμε ...Χιώτικα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ—
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Καπνὸς ἦτο καὶ διελύθη ἡ ὑπόθεσις Περδικάρη.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Διότι τὴν γνωρίζω λευκὴν περιστερὰν τῆς ἐπέτρεψα νὰ διαχειρισθῇ ἐν λευκῷ τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς της.

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ «Γάμος εἶναι ὡραῖο πρᾶμμα, τράλαλα—τράλαλα.

[Ἀπὸ τὸ νέο σουξὲ τῆς Ρίτας Δημητρίου]

❋

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

Ἔγκλημα

Εἶναι τὰ λόγια περιττὰ
δὲν πιάνουν μπάζα τὰ ρητὰ
οὔτε καὶ τὰ φοβερητὰ
σὲ μάγγες σὰν καὶ μένα
Καὶ πᾶψεπλέον λαδικὸ
νὰ χελαϊδᾶσσὰν ὠδικὸ
γιατὶ ἐγὼ χειροδικῶ,
πληρώνω καὶ σπασμένα.

Ἄντε διαλύσου τὸ λοιπὸν
ὥσπερ ὁμίχλη ....τολυπῶν
ἄνευ κλαμμάτων καὶ λυπῶν
γιατὶ νὰ ξαίρῃς, αὖθις
Ἄν μοῦ ποιῇς τὴν ἰταμὴν
προτοῦ μισὸς περάσῃ μὴν
θὰ φτάσω κάρια στὸ ἀμὴν
κι' ἀπὸ τὸ ζεῖν ἐπαύθης.

Κι' ἄς μπῶ, ρὲ σκιάχτρο τοῦ
[ἄγροῦ
γιὰ τὸ χατῆρι σου ντουγροῦ
δέκα χρονάκια στοῦ ...Τσιγγροῦ
—γλυτώνω καὶ τὸ νοίκι—
Πρᾶγμα ποὺ εἶναι πιὸ σωστὸ
μὲς στὸ μπουντροῦμι νὰ κλειστῶ
παρὰ γιὰ σὲ νὰ ὑποστῶ
διὰ γάμου ...καταδίκη!!

Εἰς τὰ πέρατα τῆς σφαίρας εἰς τὸν Κρόνον κι' εἰς τὸν Ἄρη εἶναι θέμα τῆς ἡμέρας

Η ΥΒΟΝΗ ΠΕΡΔΙΚΑΡΗ

— Θὰ δικαστῇ; θ' ἀθωωθῇ; Ρωτᾶ καθένας Ἕλλην
Στὸ ξύπνιο του, στὸν... ὕπνο του, μόνος ἢ κατ'....
[ἀγέλην
—Θ' ἀθωωθῇ, θὰ δικαστῇ; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία
Κι' ἔτσι ξεχνᾶ τὴ φτώχεια του, κοινῶς τὴν...ἀπορία.

Οἱ πάντες εἶναι βέβαιοι καὶ βάζουνε καὶ στοίχημα
στὸ μεταξὺ
Κάποιο ταξὶ
Μ' ἕνα τραμβάϊ τρακάρει
Καὶ ὑποκύπτει ὁ σωφὲρ μοιραίως στὸ δυστύχημα
Γιατὶ στὸ δρόμο διάβαζεν... Ὑβόνη Περδικάρη!

Μιὰ δούλα ὅπως σκούπιζε τὰ τζάμια της μὲ χάρι
Σωρὸ κουβάρι βρέθηκε στοῦ τρίπατου τὴ βάση
Διότι βρῆκε ἀπόκομμα σελίδος Περδικάρη
Καὶ στὸ κενὸν... ἐκάθησε τὴ δίκη νὰ διαβάσῃ.

Καὶ συμπολίτης αὐστηρὸς καὶ ἠθικῆς ἀκλόνητου
Προβάλλει στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, χωρὶς τὸ... πανταλόνι του
Ἐρυθριοῦν τὰ θήλεα, μαρίδα τὸν προγκάρει,
Κι' αὐτὸς διαβάζει ἤρεμα τὴν δίκην... Περδικάρη!

Ἄλλος πολίτης χάνεται μιὰ νύχτ' ἀπ' τὴ ζωὴ
Κι' ἐνῶ ζητοῦν τὸ πτῶμα του νὰ ξεβραστῇ στὴ
[Βάρη
Ἀτάραχο τὸν βρίσκουνε τὴν ἄλλην, τὸ πρωῒ
στὸ... W. C. νὰ ἐντρυφᾷ στὴν δίκη... «Περδικάρη!

Ἔμειναν πλεῖστοι νηστικοὶ ἐπὶ ὥρας ἐνενήκοντα
Νεόνυμφοι ἐξέχασαν τοῦ γάμου τὰ καθήκοντα.
Ἄλλοι δηλώσεις ἔκαναν, ἄλλοι σιγὴν ἐτήρησαν
Πολλοὶ ἐπῆγαν μάρτυρες κι' οἱ ἔνορκοι... μαρτύρησαν.

ΜΟΥΛ ΠΟΥΛ

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἐμπῆκε κι' ὁ Ἰούλιος κοινῶς ὁ ἀλωνάρης
καὶ ἄν ὑπ' ὄψιν λάβωμεν κάθε πολίτην λέγοντα,
θὰ δοῦμε πυρπολούμενα τὴν Γῆν μας καὶ τὸν Ἄρην
καὶ πάντα τὰ ζητήματα τῆς Ὑδρογείου... φλέγοντα!

Ἐμπῆκε κι' ὁ Ἰούλιος ὁ ἕβδομος ὁ μὴν
κι' οἱ δεσποινίδες ψήνονται, τὰ... ψήνουνε στὰ
[Φάληρα
Καμμίαν τους δὲν ἄφησεν ὁ... ἥλιος ὠμὴν
Καὶ παίρνει γιὰ τὰ...ψηστικὰ μονάχα δύο...τάλληρα!

Καὶ παξιμάδες μπόλικες
Γλωσσοῦδες κουτσομπόλικες
Καὶ Κλεοπάτραι ὅμοιαι,—στοὺς τρόπους των,— Αἰγύπτιαι
Στὴν ἀμμουδιὰ ξαπλώνονται καὶ πλάγιαι καὶ
[ὕπτιαι
Βουτοῦν ἀβέρτα στὸ... ψητό, στὰ... πὸρτ-μοναί, στὰ
[κύματα,
Καθ' ὅτι πᾶσα... παξιμὰς ἀνήκει στὰ.... βουτήματα.

Ἐμπῆκε κι' ὁ Ἰούλιος μὲ τὰς πρὸς ζέστην τάσεις
Πετᾶ φωτιὲς ἡ σφαῖρα μας, φωτιὲς κι' ὁ οὐρανὸς
καὶ τυχεροὶ οἱ μαθηταὶ ποὺ δίνουν ἐξετάσεις
Καὶ παίρνουν ὅλοι των βαθμοὺς κάτω τοῦ....
[μηδενὸς
Ἐκτὸς πολλῶν μαθητριῶν ποὺ τὸν καιρό τους τρῶν
στὰ ραντεβοῦ, στὸν ἔρωτα κι' οὐχὶ στὸν μαρασμὸν
καὶ πᾶνε πρὸς ἐξέτασιν εἰς εἰδικὸν γιατρὸν
ὅπου καὶ παίρνουν ἄριστα στὸν... πολλαπλασιασμόν!

Ἐμπῆκε κι' ὁ Ἰούλιος καὶ προχωρεῖ ἐπίσημα
ὁ καύσων τείνει ὁλονὲν τὸ σύμπαν νὰ κρεπάρῃ.
Ἐμπῆκε κι' ὁ Ἰούλιος χωρὶς δροσιὰ καὶ φύσημα
Καὶ ὅλοι περιμένουνε τὸ... φύσημα νὰ πάρῃ!!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο ΑΓΚΩΠ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΜ

Παράλοο

Γραμμένο ἔκανες σωστὰ
νὰ φᾶμε γιάβρουμ ποσοστὰ
ὡσὰν Εὐαγγελίντη.
Ἀμὰ φοβᾶμαι μὲ ρεβὺ
μήπως λεμόνι ἀνεβῇ
ἰστὲ καὶ...κουνουπίντι.

Οἱ κριτικοὶ τὰ μὲ χτυποῦν
βρισμένοι Βώττη τὰ μὲ ποῦν
ἀμὰ καὶ νυσταςμένο.
Νὰ κλείσω φρούριο «Περοκὲ»
ποὺ ἔχει πράμα... τενεκὲ
καπάκι σκεπασμένο.

Κι' ἄν κάνω γιάβρουμ ὅπως λὲς
φουμαρισμένος... ναργιλὲς
μικρὸς τὰ πάω σὲ τάφο.
Γιατὶ μ' αὐτὸ, Κουτσομπολιὰ
Ὁ Γιοκαρίνης τὰ παληὰ
τὰ πῇ τὸν...ἀντιγράφω!

Ο ΑΓΚΩΠ

◆◆◆

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΑΤΥΡΑ

Βράσε ρύζι

Κάποιος ἑξηντάρης γέρος
Ποὺ τὸν παλάβωσεν ὁ ἔρως
Μὲ μιὰν ἀνήλικη παντρεύεται
Καὶ νύχτα μέρα κοκορεύεται.

Μὰ ἡ αὐγὴ σὰν πλησιάζει
Ἡ φύσις ὅλη ἡσυχάζει
Ξυπνᾶ αὐτὴ στριφογυρίζει
Καὶ ὁ γέρος ...βράσε ρύζι!

ΦΙΣ—ΦΙΣ

◆◆◆

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Στὸν κ. Ξυλοθραύστη

Μιὰ ἀθηναϊκὴ μορφὴ ἀπὸ τὰς πλέον μάλιστα ἀξιοπεριέργους εἶναι καὶ ὁ κ. Ξυλοθραύστης, ὁ γνωστὸς ρέκτης τῆς ὄπισθεν τῆς ρωσσικῆς ἐκκλησίας μικρᾶς πλατείας. Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν αἱ σημεριναὶ μας τολμηραὶ ἐρωτήσεις.

— Θὰ βασανίζεσθε πολλὰ χρόνια ἀκόμα ὥς ποὺ νὰ σπάσετε αὐτὸ τὸ ξύλο; τὸν ἐρωτῶμεν.

— Δυστυχῶς ναί, μᾶς ἀπαντᾶ, εἶναι ξύλον ἀπελέκητο... Οὔτε φοιτητὴς νὰ ἤτανε!

— Ποῦ ἀποδίδετε τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀτθίδων μας πρὸς τὸ ἄτομόν σας;

— Τί θαυμασμός! Δυστυχῶς μὲ οἰκτίρουν γιὰ τὸ γνωστὸν... ἀτύχημά μου...

— Συγγράφετε τίποτα;

— Κάτι λογάριαζα νὰ γράψω, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως συμπέσῃ νὰ μοιάζῃ μὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ κ. Γιοκαρίνη!

— Ποία ἡ γνώμη σας γιὰ τὸν κ. Εὐαγγελίδη;

— Δὲν ἐκφράζομαι ποτὲ γιὰ τοὺς συνωμοίους μου...

— Ὅταν μὲ τὸ καλὸ κατορθώσετε νὰ κόψετε τὸ ξύλο σας τί σκέπτεσθε νὰ κάνετε;

— Θὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Βορονώφ!...

— Καὶ ὕστερα;

— Θὰ κάνω ἀντίπραξι στὶς ἐρωτικὲς κατακτήσεις τοῦ κ. Μαμάκη.

Τὸν συγχαίρουμε καὶ τὸν ἀφήνουμε εἰς τὸ ἔργον του.

ΚΕΛΗΣ

❋

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

Καὶ τιμωρία

Εἶναι τὸ πρᾶγμα φανερὸ
ὅτι δὲν παίρνει πιὰ νερὸ
γι' αὐτὸ τὰ πάντα ἀναιρῶ
καὶ σπεύδω νὰ θυμώσω,
Κι' ἀντὶ λαχτάρας καὶ ...παλμοῦ
καὶ τετριμμένου μου ψαλμοῦ
τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντ' ὀφθαλμοῦ»
πιστὰ θὰ ἐφαρμόσω.

Νὰ σοῦ φερθῶ ἀλλέως πῶς
σκάρτα κοινῶς καὶ ἀπρεπῶς
νὰ σοῦ πετάξω, τὸ λοιπὸς
στὰ μοῦτρα σου τὴ βέρρα
Ἀφοῦ στὰ φόρα μ' ἀπατᾶς
σκληρά, μετὰ μ' ἀπαρατᾶς
καὶ τὰν θὰ πῶ ἢ ἐπὶ τᾶς
ὥσπερ Σπαρτιάτις βέρα

Καὶ μὲ τὸ δίκηο μου, θαρρῶ
ἀπ' τὴν καρδιὰ σὲ καθαιρῶ
καὶ βιτριόλι καθαρὸ
τὴ μούρη σου θὰ γδάρῃ...
Καὶ εἰς ἡμέρας χαλεπὰς
χωρὶς καθόλου διακοπὰς
νὰ μὲ διαβάζῃ πλέον πᾶς
παρὰ γιὰ νὰ σὲ ὑποστῶ
διὰ γάμου... καταδίκη!!